

SERXWEBÜN

JI SERXWEBÜN Û AZADIYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NÎNE

Sayı 29 / Mayıs 1984 / 2. - DM

MAYIS'I DİRENİŞ ŞEHİTLERİMİZE HESAP VERME AYI OLARAK KARŞILAYALIM!

Halkların, partilerin, bireylerin tarihinde öyle anlar vardır ki, daha sonraki birçok gelişmenin temelini teşkil eder, köklü dönüşümlerin başlangıç evreleri olarak anılırlar. Ve zaman, adeta bu anıların peş peşe gelişimini koşullandıran, o anların sürekli gelişimiyle doldurulmuş bir süreçte ilerler.

Kürdistan bin yıllara sığmayan tarihinde çok değişik üretim biçimlerini, bu üretim biçimlerini temsil eden egemen kavimler ve bunların egemen sınıfları tarafından istila, işgal, egemenlik, sömürgecilik ve imha uygulamalarının sayısız örneklerini yaşamış bir ülkedir. Ama tarihin bu en eski ülkesi ve üzerinde yaşayan en eski halkına bugün, başımsız ve özgür yaşama hakkına sahip olup olmaması konusunda dahi adeta körçesine bir bilinçsizlikle yaklaşmaktadır. Ülke ve halk gerçekliğimiz kabul edilse bile, bu gerçekliğimizin devrimle değiştirilmesi gereği kabul edilmek istenmemekte, ilerici insanlık tarafından mutlaka verilmesi gereken destek bir türlü verilmemektedir.

Nedenleri ne olursa olsun olumlu bir duruma ortaya çıkarılamayışının sorumlularının kimler olduğuna, elbetteki burada tartışmak durumunda

değiliz. Ama, gerçekliğin çok acı da olsa bu biçimde ortaya konulmasında sayısız yarar vardır. Geçmişini iyi bilmeyen bir halk, geleceğini iyi çizemeyeceği gibi, çağın kendisi hakkında ne düşündüğünü iyi bilmeyen bir halk

da kendi gerçekliğini kavrayamaz. Yine, kendi kimliğini bilince çıkarılamayan bir halk, kendi adına konuşamaz. Konuştuğunu iddia etse bile, bu bir yanılgıdan öteye geçmeyecektir.

Devamı 13. Sayfada

★

ERMENİ, RUM VE YUNAN YAYGARASI ALTINDA YATAN GERÇEKLER

Bu politikalar otuz yıldan beri TC'nin görülmemiş ağır baskı ve sömürsünü getirdi. Bundan sonra da TC'nin baskı ve sömürsünün daha da ağırlaşmasına yol açacaktır. Hangi taktik gerekçelerle izah edilirse edilsin, bugün Türkiye'de sosyalistlere, demokratlara, ilerici düşen görev ve emekçilere kesin gerekli olan, burjuva partilere yamanmak değil, bağımsız ideoloji-politika ve örgütlenmelerdir.

(Ayrıntılı yazı 16-17-18. sayfalarda)

★

HİÇ BİR SALDIRI ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELEMİZİN GELİŞİMİNİ ENGELLEYEMEYECEKTİR!

TC'nin askeri faaliyetlerinde baharla birlikte bir yoğunlaşma gözlemleniyor. Özellikle son günlerde, askeri birliklerin sürekli hareket halinde olduğu, yalnız Mayıs ayının ilk haftasında 40 tankın trenlerle Irak sınırına taşındığı ve bir çok askeri birliğin Batı'dan Irak hududuna doğru kaydırıldığı öğrenilmiştir. Alınan haberlerde, TC'nin Suudi Arabistan'la sürdürdüğü ilişkilerde, bölgeye yönelik yeni planların geliştirildiği söylenmektedir. Geliştirilen bu yeni planlar gereğince, Saddam rejiminin yıkılma tehlikesinin daha da artması halinde, Türk ordusu, Irak Kürdistan'ının önemli bölgeleri olan Musul, Kerkük ve Erbil'i işgal edecek ve bu alanların yönetimi kendisine verecektir.

Türk ordusunun sürdürdüğü hazırlıklardan, saldırı planlarının oldukça kapsamlı olduğu anlaşılmaktadır. Kürdistan'ı boydan boya "Çevik Kuvvet" karargahı haline getiren Türk sömürgecileri, kendi askeri birliklerinin de önemli bir bölümünü sürekli bu alana taşımakta, yoğun askeri tatbikatlarla saldırı planlarının provasını yapmaktadırlar. Yine, TC'nin, emperyalizmin halklara yönelik imha araçları nükleer füzelerin Kürdistan'a yerleştirimi üzerine ABD ile ikili anlaşmaya vardığı ve bunun hazırlıklarının sürdüğü bilinmektedir. Her an alarmda olan Türk ordusunun ise, sadece Kürdistan'a değil, bölgeye yönelik muhtemel saldırılar için hazır tutulduğu görülmektedir. Ama bunun da ötesinde, TC sınırları içerisinde kalan Kuzey-Batı Kürdistan üzerinde sürdürülen yoğun hazırlıklarla, emperyalizmin, bu alanı, Sovyetler Birliği de dahil olmak üzere, sosyalizm ve bölge halklarına yönelik saldırı ve tehditlerinde bir karargah olarak kullanma durumu vardır.

NATO bünyesinde ve ABD ile olan ikili ilişkileriyle her bakımdan takviye edilen Türk ordusu, emperyalizmin bölgeye yönelik saldırılarında ileri bir kol olarak hazırlanırken, Türk burjuvazisi de ulusal sorunu, imha temelinde kesin bir çözüme ulaştırmanın hesapları içinde bulunmaktadır. Irak Kürdistanı'na yönelik saldırı hazırlıklarının bu amaca yakından bağlı olduğu anlaşılmaktadır. TC, bu nedenle salt askeri hazırlıklarla da sınırlı kalmayıp, kendi saldırılarına dayanak oluşturacak ilişkiler yaratmaya çalışmaktadır. Bunun için, yerli gerici güçler ve bazı Kürt ileri gelenleriyle ilişki geliştirmeye çalıştığı haberleri alınmaktadır. Benzer ilişkileri İran ve İran Kürdistanı'nda da geliştirme çabaları gözlemlenmektedir. Buradaki gelişmelere ilişkin kesin bir bilgi henüz edilememiştir. TC'nin geçmişte de bu tür ilişkileri geliştirmeye çalıştığı bilinmektedir.

Ancak gerçek olan şudur ki, TC, bu saldırı hazırlıkları ve çok çeşitli çabalarının temelini, bu alanları cephe gerisi durumuna getiren Kuzey-Batı Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin gelişimini durdurmak amacını koymuştur. Kürdistan'ın direniş en elverişli alanlarında hazırlık çalışmaları yoğunlaştırarak PKK'nin önderliğindeki ulusal direniş mücadelesini bastırmak istemektedir.

TC, bu yönlü amaçlarını geçen yıl 25 Mayıs'ta Güney Kürdistan'a yönelttiği saldırıda açıkça ortaya koymuştur. Fakat bu defa, geçen yıl fiyaskoyla biten bu saldırının sonuçlarını da göz önüne getirerek yeni bir istila seferine daha köklü hazırlanmaktadır. Dikkatleri çeken diğer bir gelişme de, geçen yıl bu tarihlere PKK-Diyarbakır davasında 35 idam cezasının verilmesi gibi, yine aynı tarihlere denk gelen biçimde bu yılda PKK davalarında 26 idam cezasının verilmesi oldu. Hatırlanacağı üzere, sömürgeci faşist cunta, geçen yıl 25 Mayıs'ta Güney Kürdistan'ı ordularıyla istila girişiminde bulunurken, buna eşlik eden bir biçimde cezaevlerindeki işkence ve baskılar da artırılmış, verilen idam cezaları ve katliam girişimleriyle devrimci tutuklulara boyun eğdirmeye çalışılmıştı.

Devamı 19. Sayfada

PKK DAVALARINDA 2 İDAM DAHA VERİLDİ!

verilmiştir.

Oldu-bittie getirilip, bir an önce sonuçlandırılmak istenen davalar, cuntanın çıkmazını ve siyasal yenilgisini daha da derinleştirmektedir. Hertürlü işkence ve katliama maruz bırakılan devrimci tutukluların direnişlerinin, verilen idam cezaları ile engellenemeyeceği açıktır. Tam tersine bu cezalar, cuntaya karşı daha güçlü bir mücadelenin yürütülmesinde en güçlü bir atılım sağlanmaktadır.

Her koşul altında direnişi yükselten PKK'li savaş esirleri bu en son oyunu da boşa çıkarmasını bilecek, bir kez daha halka, mücadeleye ve Partiyeye bağlılığın güçlü örneklerini gösterebileceklerdir.

PARTİ GERÇEKLİĞİMİZİ TÜM YÖNLERİYLE KAVRAYALIM VE UYGULAYALIM!

O halde, herhangi bir ülke kurtuluş hareketinin gündeminde daha yüklü bir gündemle karşı karşıya bulunmaktadır. En ileri unsurdan en sıradan sempozyana kadar tüm Partililer, üzerinde hareket ettikleri gerçekliği bütün boyutlarıyla kavramak zorundadırlar. Bu konudaki duyarsızlık bilinçsizlik ve utançla kanlık yapılabilecek en büyük kötülüktür. İçine düşülecek böyle bir durumun hiçbir gerekçeyle mazur gösterilemeyeceği çok iyi bilinmelidir. Her mensubumuz, bilimin derin bir sezişini edinmek zorundadır. Eğer kişi, insan olmanın bilincinde ise, yaşadığı gerçeğin çağ dışılığından müthiş bir utanç duyuyorsa, duyarlı olması, eylemde gerekli olan yeterlilik

düzeyine gelmek için ihtiyaç duyduğu gücü mutlaka kendisinde yaratması kaçınılmazdır. Ancak yabancılaşmayı parti maskesi altında da sürdürülen ve bu konuda özgün olmayı beceremeyenlerdir ki, parti içinde iki yüzlü kesilir, rahatsızlıklarını her fırsatta belli eder, kendi yetersizliklerini örtbas etmeye çalışırlar; hatta bozgunculığa varan birçok davranışa kılf aramaya koyulurlar, çevrelerine de yaydıkları bu yapılarla, karanlı Parti içinde hortlatmak istediklerini anlamaya yanasamazlar. Farketseler bile, gereğini olumlu bir tarzda yerine getiremezler. Bu, en büyük düşmanlık, mutlaka ezilmesi gereken bir tehlikedir.

(Konuyla ilgili ayrıntılı değerlendirme orta sayfada)

Partizanın Mektubu:

"KÜRDİSTAN GENÇLİĞİ
DEVİRİMCİ MÜCADELEDEN
ALIKONULAMAZ!"
(YAZISI SAYFA 8'DE)

★

UZUN YÜRÜYÜŞ
BİR DÖNEMİN
TAMAMLAYICISIDIR
(YAZISI SAYFA 6'DA)

★

SERXWEBÜN
UZUN
YÜRÜYÜŞÇÜLER
ARASINDA
(YAZISI SAYFA 7'DE)

★

12 Eylül Döneminde
Diyarbakır Cezaevinde
Görev Yapan ve
Direnişlere Bizzat
Tanık Olan

Bir Askerin Anlattıkları
(HABERİ ARKA SAYFADA)

★

Türk askeri birlikleri Irak sınırına sevk edilmektedir.

Halkın Dilinden Yaşam ve Mücadele

"Yanık Bir Yürekle Haykırıyorum!"

"Milletimizin şerefini göklere çıkaran ve hepimiz için ibret verici olan Diyarbakır cezaevlerindeki kahraman şehitler bizden ne istiyor?

"Silahlarınızı İyi Koruyun, Onlar Her Şeyimizdir!"

"Bizim tüm bu baskı ve hakaretlere karşı umut bağladığımız tek güç PKK'dir."

(AYRINTILI YAZILAR SAYFA 4'TE)

1 MAYIS'TA BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELEMİZİ DAHA DA YÜKSELTELİM!

Kürdistan halkı ve proletaryası bu yıl 1 Mayıs'ı, baskı ve karanlıklardan aydınlığa doğru geçişi yaşadığı tarihi bir adımla karşılamaktadır. Geleceğe ve mücadeleye ilişkin umutların çiçeklendiği ve filiz vermeye başladığı bir dönemde, halkımız bugünün anlamına uygun olarak, başta Ortadoğu halkları olmak üzere, dünya işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketleriyle birlik ve dayanışma içine girmek mücadelesine en güçlü desteği sağlamaktadır.

Kürdistan işçi sınıfı ve halkı, gelişen UKM'ne karşı yoğun saldırı ve provakasyonların düzlenildiği bir dönemde 1 Mayıs'ı kutlarken, böylesi bir günün anlamını da bir kez daha yaşamaktadır. Birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'a sahip çıkış, emperyalizmin ve sömürgecilerin saldırılarına karşı her alanda mücadeleyi yükseltmektedir.

Dünya işçi sınıfı 1 Mayıs'a binlerce işçinin kanlı pahasına ulaştı. Bu cabalar ve şehit düşme olayları yaşanmadan böylesi bir güne gerçek anlamını verebilmek mümkün olamazdı. Aynı şekilde, bugün de işçi sınıfının bu mücadeleyi gününü yaşatmak ve burjuvaziyi tüm çürümüşlüğüyle tarihin antika müzesine havale edebilmek, ancak can ve kan pahasına gerçekleştirilecek bir mücadeleyle olanaklı olabilir.

Dünya çapında emperyalizmin saldırganlığının arttığı ve tüm halklar üzerinde tehditlerin yoğunlaştığı bir süreci yaşamaktayız. Bu saldırılardan emperyalizmi ebedi mezarlığına göndererek çıkarmak, işçi sınıfının ve dünya halklarının mücadelelerinin yükseltip geliştirilmesiyle mümkündür. Bugün çatışmaların en yoğun olarak yaşandığı alanlardan biri de, Ortadoğu'dur. Burada devrim ile karşı-devrim arasında çelişkiler keskinleşerek, artmaktadır.

Çatışmaların yoğunlaştığı bu alanda, önemli stratejik konuma sahip olduğundan, Kürdistan devriminin rolü daha da öne çıkmaktadır. Kürdistan işçi sınıfının karşı karşıya olduğu sorun, önderlik ettiği mücadeleyi bölgedeki konu-

muna uygun bir gelişme düzeyine çıkarabilmektir. PKK gibi ideolojik-politik ve örgütsel bir gelişme düzeyine ulaşmış bulunan Kürdistan işçi sınıfı, bu rolünü layıkıyla yerine getirmesine de bilecektir.

Baskı ve zulüm altında, her an varlığına kastedilmek istenen bir ulusal kurtuluş hareketi de olursa, işçi sınıfının bilimsel ideolojisi öncülüğünde, başarılı adımlar atılacağı açıktır. Cunta sonrasında içerisine girilen hazırlık sürecinin başarıyla atlatılarak, yeni döneme güçlü adımların atılması, gösterilen direnişlerin bunun açık bir kanıtı olmuştur. Böylesi bir güçlülükle yeni dönemi karşılayan Kürdistan işçi sınıfı, aynı zamanda 1 Mayıs'lara da layık bir mücadele içine girebi-

lecektir. Bugün, sürecin her anlamda bir mücadele ve direniş gelişime süreci olduğu birçok yönüyle ortaya çıkmış durumdadır. 1 Mayıs'ı anarken, bu bilinçle hareket edilmesi gerektiği de açıktır.

Yaklaşık 100 yıl önce işçi sınıfının, burjuvazinin karanlığa boğmak istediği bir geleniği aydınlatma mücadelesi sonucu yaratılan 1 Mayıs; bugün de emperyalizmin dünya halklarına karartmak istediği bir geleceği, bağımsız ve özgür bir gelişme ile yıkılabilecek mücadelesi veren dünya halkları ve işçi sınıfına yol göstermektedir. Tüm dünya

halkları gibi, Kürdistan halkı da bu yolda yürümesini ve ilerlemesini bilecektir. Gösterilen sayısız direnişler, bu yönüyle de halkımızın geleceğiyle bugünü arasında kurulan köprüler oldular. Diyarbakır, Hêzik, Kandil Dağı ve diğer direnişlerin yolunda yüründüğünde zaferin mutlaka yakalanacağı kesindir.

Böylesi güçlü anlamlarla dolu olan bir günü anarken, reformist-revizyonist, her türden uşak ve ihanetçi eğilimlere karşı da yoğun bir mücadele verilmesi gerektiği açıktır. Hele günümüz Kürdistan'ında bunun önemi daha da artmıştır. Çünkü, direniş mücadelesini karartmak için çok yönlü oyunlar geliştirilmekte ve halkımız bu tarihsel adımdan geri döndürülmek isten-

mektedir. Küçük-burjuva reformistlerinin bu geri çekme cabaları açık ki, boş çıkarmak zorundadır, UKM'nin başına örölme istenen oyunlar böylece etkisiz kılınabilir.

1 Mayıs'a nasıl sahip çıkılması gerektiği konusunda görevler çok açık ve nettir. En anlamlı sahip çıkışın, Kürdistan'da bağımsız ve özgür bir gelişme yaratıp, bu temelde Ortadoğu ve dünya halklarıyla birlik, dayanışma ve mücadeleyi yükseltmek olduğu ortadadır. 1 Mayıs'a bu anlamını verebilmek için, KUKM'nin öncü gücü PKK ve onun geliştirdiği mücadeleye destek verelim!

Kahrolsun Emperyalizm, Sömürgecilik ve Her Türden Gericilik!

Yaşasın Bağımsızlık ve Proletarya Enternasyonalizmi!

Yaşasın Dünya İşçi Sınıfının Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü 1 Mayıs!

Ermeni, Rum ve Yunan Yaygalarının Ardındaki ...

Baştarafı 18. Sayfada

mektir. Bu konuda "zaman gelmemiştir, başlanırsa katliam peşinden gelir" gibi gerekçelerle görevlerden keskinlikle kaçınılmaz. Ve özellikle Avrupa'nın metropollerinde yaşam tutturularak, gelmeyi Türkiye'de demokrasi-nin gelişimine bağlayan anlayışlara asla prim verilemez.

Gün, kan ve ateş içinde direnme günüdür; gün içken, gün yokluk, işsizlik cenderesine alınan halkımızla omuz omuza savaşma günüdür! Tüm örgütsel güçlerin, tüm kadroların bu mücadeleye seferber edilmesi günüdür! Kendilerini onlara yıl dışarda kalma stratejileri çizerek ve bunun mazur gösterilmesi için tahillere geliştirerek sorumluluklarından kaçma günü değildir! Bugün sıradan imkan-ların, olanakların, bir tek sopanın, bir tek merminin bile, ulusal direniş mücadelesine seferber edilmesi gereken bir gündür! Bu konuda PKK, üzerine düşeni geçmişte olduğu gibi, günümüzde de en güçlü bir biçimde yerine getirmeye kararlıdır. En acımasız işkenceler yaşanmıştır. Merkezinden, sempatiyanlarına kadar en değerli evlatlarını kaybetmiştir. Ama buna rağmen, en ciddi hazırlıklarını da yine bu dönemde yapmış ve halen yüzlerce adam verilmesi için yalvarılmaktadır. O ülkemizin doruk noktalarından ulusal direniş bayrağını yeniden dalgalandırmaktadır. Donanımsızlığı, zorlukları ne olursa olsun,

böylesine yüce bir görevden kaçınmamış, kaçınmayı ihanetle eş tutmuş-tur. Bu, acelecilik, zamansızlık değildir. Tam tersine halka bağlılığın, Marksizme-Leninizme bağlılığın, yurtsever olmanın biricik kistasıdır.

Değil Marksizme-Leninizme bağlı olmanın, sıradan bir yurtseverliğin bile gereği bugün, en basit donanıyla da olsa, düşmana karşı dikilmektedir. Ve bunun en uygun alanı da, ülke halkının bağıdır. Bugün, yüzlerce örgüt kadrosunu dışarıya çekme değil, tersine o kadroları ülkeye çekme ve ülkenin zapdedilmez doruk noktalarından, ulusal direnişin safılarında direniş örgütlenimindedir. PKK, bunu ancak böyle yapmakla tarihi görevine doğru bir biçimde sahip çıktığını söylüyor. Ve ne pahasına olursa olsun, iş ve dış engeller ne kadar büyük olursa olsun, bu görevi yerine getirdiği iddiasındadır. O halde, Türk emekçilerine karşı görevini de yine Kürdistan'da böyle söyle bir mücadeleyi geliştirmekle yerine getirmektedir. Diğer azınlıklara Ermeni, Rum, Arap vb. emekçilerine karşı da verebileceğimiz en büyük destek, azgın despotik diktatörlüğe karşı mücadeleyi geliştirmektir.

Bugün Rum halkına, tehdit altında tutulmak istenen Yunanistan'daki ilticilere yönetime, yine Arap halkına ve Ortadoğu'da tehdit altında alınmak istenen ilticilere karşı yap-

bileceğimiz en büyük yardım, Kürdistan'da böylesine bir ulusal direniş yükseltmektir. Aynı biçimde emperyalizmin, sosyalist ülkelerin bağrında her hançer gibi sürekli yaşatmak ve nükleer füzelere deşket ortamı haline getirmek istediği Türkiye'yi, sosyalist ülkelere karşı tehlikeli bir güç olmaktan çıkarmak, böylesine bir mücadeleyi zaman geçirmeden tüm gücümüz ve olanaklarımızla geliştirmektir. Ermeni halkına yapılan tarihi haksızlıklara karşı durmanın yolu da, TC'nin doğru devrimci bir anlayışla yıkılması, onun yerine emekçilerin iktidarının doğmasıdır. Emekçilerin, iktidarının Türkiye ve Kürdistan'da doğması, tüm ezilen ulusal azınlıklarının da ölem ve çıkarlarını ifade edecek, onlara yapılan tarihsel haksızlıkları giderecek, Kıbrıs, Ege, Hatay sorunu ve benzeri birçok ulusal azınlık sorunlarına çözüm getirecek, ama herşeyden önce de Türkiye emekçilerinin çıkarlarını sağlama bağlayacak tek yoldur. Bugün, 12 Eylül faşist cuntasının azgın bir sovenizmle dayatmak istediği baskı ve sömürüye karşı, engin bir enternasyonalist ruhla ve bunun doğal bir sonucu olarak, coşkun bir yurtseverlikle, faşizme, emperyalizme ve tüm bölgesel işbirlikçilerine karşı halkımızın birleşik direniş mücadelesini yükseltelim.

★★★

Libya'da İşçilere Yönelik MİT'in Kanlı Bir Provakasyonu!

Libya üzerinde emperyalist saldırı ve tehditlerin arttığı bir dönemde, Libya'daki Kürdistanlı işçilerle yönetimi karşı karşıya getirmek amacıyla, MİT tarafından kanlı bir provakasyon düzenlendi. 24.4.1984 günü sergilenen bu kanlı provakasyonda 1 işçi ölürken, 10 işçi de yaralandı. Olayın şöyle geliştiği belirtiliyor:

Tefa şirketinde çalışan işçiler daha önceki aylara ait ücretlerini almak amacıyla belli bir süredir greve bulunmaktaydılar. Grevi kırmak isteyen işverenin, bu süre içindeki tüm girişimleri, işçilerin kararlılığı ve birlikte hareket edişleri karşısında boşa çıktı. Fakat, işçiler üzerindeki baskılar da giderek yoğunluk kazandı.

Olayın gerçekleştiği 24.4.1984 günü ise, greve bulunan işçiler polis tarafından sabahın erken saatlerinde uykudan uyandırılarak sahaya toplandılar ve polis tarafından yayılma ateşine tutuldular. Bu ateş sırasında PKK sempatisi Karşı bir işçi öldü, 10 yurtsever işçi de yaralandı. Yaralıların birisinin durumunun ağır olduğu, hastahanedeki çıkarılan yaralıların ise derhal tutuklanarak cezaevine konuldukları söylenmektedir. Greve giden işçilerin hemen tümünün polis tarafından tutuklandığı da al-

nan haberler arasındadır.

Bu katliam girişimi ardından, işçiler olayı kınayan bir bildiri kaleme alarak yetkili kurumlara vermiş. Türk devletinin, konsolosluğu eliyle şirketlerle anlaşarak çeşitli provakasyon hazırlıkları içinde olduğunu ve böylece işçilerle Libya devletini karşı karşıya getirmek istediğini söylemişlerdir. Ancak, Libya yetkililerinin olay karşısında suskun kalarak, işçilerle görüşmeyi reddettiği belirtilmektedir.

Olayın cereyan ettiği dönem birçok açıdan ilginçtir. İngiltere'deki Libya konsolosluğu sorununun patlak verdiği ve Kaddafi'ye yönelik bir suikast girişiminin açığa çıkarıldığı bir zamanda denk gelen bu provakasyonun, MİT tarafından planlı bir biçimde uygulandığı anlaşılmaktadır. Hatırlanacak üzere, MİT, bu tür provakasyon eylemlerini daha önce Fransa vb. yerlerde de geliştirmiş ve işçilerle bu ülke yönetimlerini karşı karşıya getirmeye çalışmıştı. Öyle anlaşılmaktadır ki, bu tür provakatif girişimler önümüzdeki dönemde daha da hızlandırılacaktır. Bu provakasyonlara karşı uyanık davranılarak, cuntanın oyunları boşa çıkarılmalıdır. Bu konuda gerekli dikkat ve duyarlılığın gösterilmesi zorunludur.

Parti Gerçekliğimizi ...

Baştarafı 11. Sayfada

sisteme ve onun azgın bir uşağı olan Türk sömürgeciliğine karşı bir bağımsızlık savaşına atılırken, sosyalizme ve dünya proletarya hareketine karşı enternasyonalist görevlerini de en anlamlı şekilde yerine getirmektedir. Bu anlamda Leninizmin en temel ilkesini uyguladığı ve görevlerini yerine getirdiği inancındadır. Ama,

gericilerini kucaklamaktadırlar. Türkiye başbakanı sıfatıyla Pakistan'ı ziyaret eden T. Özal, bu sükranın bir ifadesi olarak Afgan gericilerine bayrak ve kuran hediye etmiştir. Bu emperyalizmin ve faşizmin sosyalizme karşı açılmış kanlı cihad bayrağıdır. Sovyetler Birliği de en azından, böylesine kanlı bir gürüha karşı sa-

PKK en kıt olanaklarla mücadele etmesini ve halklaşmasını bilen bir güçtür.

dünya sosyalizm ve ulusal kurtuluş güçlerinin de, halkımızın çağa uzatığı bu eli dostça sıkarak cevap vermesi zorunludur. Bir gerçek olarak belirtmek gerekirse, Sovyetlerin yanı sıra başında Afgan gericileri sosyalizme karşı emperyalizmin aktif desteğiyle kuşandırılmakta, TC'nin faşist temsilcileri tüm bir sistemde de sükranlarını ifade eden girişimlerle Afgan

yaşan halkımıza Leninizmin bir kızıl bayrağı ve kitabını hediye etmesini bilmelidir. Söz konusu olan maddi vb. destek olmayıp, leninist bir ilkenin çiğnenmesi artık bir son verilmesi, proletarya enternasyonalizminin gereklerinin yerine getirilmesidir.

(DEVAM EDECEK)

Kürdistan Gençliği ...

Baştarafı 8. Sayfada

dolayı bütün uygulamalarıyla bu rolünü ortadan kaldırmak istemektedir. İyi bilmektedir ki bu rolün ortadan kaldırılması durumu gerçekleştirdiği an, halk olarak ciddi bir darbe yemisi olacağı. Bu darbenin etkisiyle kim bilir nasıl kanlıklar bir yapıya itilip, ne tür uygulamalarla karşılaşılabileceğini, bunu tasavvur etmek, gerçekten de çok zordur. Cezaevlerinde, dağların doruklarında, şehirlerin, kırsal kesimin, ovalık alanların göbeğinde halkımızın yüzlerce yıllık bir süreyle içinde hap-

solduğu köleliğin paslı zincirlerinin kırılması için yürütülen direnişin, senin gücüne ihtiyacı vardır, ve sen direnişin bu ihtiyacı karşıladığın an tarihi görevini yerine getirip, sömürgeciliği kahredeceksin!

* Yaşasın Kürdistan Gençliğinin Devrimci Direniş!
* Kürdistan Gençliği Mücadeleden Alınkonalmaz!

* Kahrolsun Sömürgeci Faşist Türk Devleti!

Selim.

35 saatlik iş haftası için

ALMANYA'DA GREVLER DALGA DALGA YAYGINLAŞIYOR

İşçi sınıfının gasetmek istedikleri haklarına yeni haklar katılmasını kabullenemeyceklerdir. Tüm güçleriyle bunun karşısına çıkacaklardır.

Almanya'da uzun süredir, üzerinde çeşitli görüşmeler de yapılan 35 saatlik iş haftası uygulamasına tekeller hiçbir biçimde yanaşmak istemiyorlar. Bunun üzerine işçiler, 35 saatlik iş haftasını elde edebilmek için, ekonomik zor yöntemlerine başvurmaktadırlar. İşçi sınıfının haklarının daha genişlemesini ve çalışma koşullarının düzeltilmesini sağlayacak olan bu uygulamanın haklı bir talep olduğu çok açıktır. Aynı zamanda elde edildiğinde işçi sınıfının büyük yararlar sağlayacağı bir hak türüdür.

İG-Metall sendikasının Metal işçileri dalında başlattığı grevler giderek yaygınlaşmakta, yeni işyerlerini de kapsamaktadır.

Baden Württemberg Eyaletinde başlatılan grevler, Almanya'nın diğer eyaletlerine de yayılmış durumdadır.

★★★

İG-Metall sendikasına bağlı 14 işyerinde çalışan 12 bin işçinin katlımlı ile başlatılan grevler, daha sonra çeşitli fabrikaları da kapsayarak alarak genişledi. Baden Württemberg Eyaletinde 15 yeni işyerinin daha greve katılması ile grev dalgası genişlerken, gazetemiz yayına hazırlanırken yeni grev haberleri bizlere ulaşmaktaydı.

Halen, Baden Württemberg Eyaletinin yanı sıra, Hessen Eyaletinde de diğer bazı bölgelerde grevlerin sürdürüldüğü bildirilmektedir. İşveren bir çok fabrikada lokavt kararı alırken, işçiler ve sendika, 35 saatlik iş haftası kabul edilene kadar grevi sürdürmekte kararlı olduklarını belirtmektedirler. Ayrıca 28 Mayıs'ta Bonn'da, grevci işçileri ve 35 saatlik iş haftasını destekleme amacıyla İG-Metall sendikası tarafından bir yürüyüş düzenlenecektir.

Gürbulak Sınır Kapsındaki Şoförlerin

KONTAK KAPATMA EYLEMİ BAŞARIYLA SONUÇLANDI!

hakaretler bu kesimleri de derinden etkilemiş, kendi sorunlarına çözüm arar duruma sokmuştur. Özellikle ağır vergi vb.lerinin yanında yollarda uygulanan keyfi trafik cezalarıyla, ellerine geçen birkaç kuruşu da alarak, soyup soğana çevirmektedir. Petrol ürünlerine yapılan zamlar, ağırlaşan vergiler ve uzayan yol güzergahları, buna karşın taşıma ücretlerinde herhangi bir artışın olmayışı şoförlerin oldukça derinden etkilemiş, cuntaya karşı kin ve nefretlerini bilemiştir.

Son getirilen uygulamalar gereğince konut fonu adı altında, sınır kapısından yapılacak her geçiş için ağır para koymaları (yaklaşık 17.000 TL) şoförlerin sabırlarını taşımış, Gürbulak sınır kapısında bu durumu duyan şoförler, konulan bu parayı vermeyi red ederek 6 Nisan'da kontak kapama eylemine başlamışlardır. Direnişi kırmak ve konulan parayı almak amacıyla Doğubeyazıt, Ağrı, Iğdır vb. yerlerden askeri güç yığılması, dayak, küfür vb. tehdit ve hakaretlerle zorlamalarda bulunulmuştur. Diğer yandan Ulusoy vb. bazı büyük şirketler de direnişi kırmak için çeşitli girişimlerde bulunmuşlardır. Ancak direnişi başlatan şoförlerde git-tikçe bir birikme olmuş, Gürbulak'tan Iğdır'a ulaşan yaklaşık 70 km.lik bir kuyruk oluşmuş, çok sayıda şoför direnişe katılmıştır. Birkaç büyük şirketin dışında hiçbir

şoför geçiş yapmamıştır. Direnişin daha da genişleyeceğini farkedenden şömürgeci güçler tutuklamalara girişmişlerdir. 30 civarında şoförü gözaltına alarak, dayak ve hakaretlerle şoförler üzerindeki tehditlerini arttıran cunta, bu güçleri direnişten vazgeçirmek istemiştir.

Buna karşın taleplerinden vazgeçmeyerek direnişlerini devam ettiren şoförler, direnişi 5 gün sürdürmüşlerdir. Tüm tehdit ve zorlamaların etkisiz kalmasıyla daha değişik etkisizlenmeyeceğinden korkan şömürgeci güçler durumu Ankara'ya bildirmişler. Oradan aldıkları cevapla şoförler için koydukları parayı kaldırmak zorunda kalmışlardır.

Öte yandan aynı günlerde Trabzon limanında da taşıma ücretlerinin artırılması doğrultusunda 3 gün süreli kontak kapatma eylemi de olmuş ve bu direniş de çok sayıda şoför katılmıştır.

Adına mücadele edilen Türkiye ve Kürdistanlı emekçiler, aralarında böyle bir birlik yaratıp, ortak talepleri için eylemlere kalkabiliyorlarsa, bu durum sorumlu devrimci güçleri daha ileri birlikler yaratmaya, ileri düzeyde mücadeleler ortaya koymaya davet etmektedir. Kendiliğinden gelme bir eylem olsa da, görev çağrısında bulunduğunu açıklıyor. O halde bu çağrıya gereken cevap mutlaka verilmelidir.

30 Nisan 1984

HALKIN TERCİHİ ÇOK AÇIK!

1982 Anayasa güven oylaması, 6 Kasım genel seçimleri ve derken 25 Mart mahalli idareler seçimleri de cuntanın çizdiği çerçeve içinde yapıldı.

Cuntanın seçim hesabı ve mantığı ayrı bir konudur. Halkın seçimlere yaklaşım tarzı ise, arasındaki diyalektik bağa rağmen apayrık bir konudur. Burada 25 Mart seçimlerinin halk içinde ortaya çıkardığı bazı ilginç durumları izah edeceğiz.

Bilindiği gibi, cuntanın hesabı ne olursa olsun, seçimler onun iradesi dışında bazı gelişmelere yol açarak ve açıyor. En tipik gelişmelere kırsal alanlarda ve muhtarlık seçimlerinden önce, adayların belirlenmesi sırasında rastladık.

Halk, muhtar adaylarını belirlerken iki noktayı ön plana çıkardı.

Aday, yurtsever ya da tarafsız mı? Yoksa, muhbir ya da devletin adamı mı? Özellikle bu sorun kitle içinde partiler üstü bir husus oldu. Ve köylüler, hararetle bir şekilde, kulis faaliyetleriyle, çeşitli propagandalar ile, aile bağlarıyla, ahab çavuş ilişkileriyle doğal bir örgütlenme yaratıldılar. Ve devletin adamı ya da muhbir adayın karşısına ya yurtsever ya da tarafsız bir aday dikmeye çalıştılar. Muhbir adaylar o kadar çok teşhir edildi ki, maske takmak zorunda kaldılar. Ya da "ayak oyunlarına" başvurdular. Kabileciliği, kan davalarını körüklediler vs. Eski muhtarlar da tekrar adaylıklarını koyarlarken, temel propaganda kolları, taraftarlarına şunu söylediler: "12 Eylül'de kimseyi ezdirmeye çalıştı. İyi insandır."

Halkımızın arasında şömürgeci-

faşist cuntaya yardımcı olmanın yeni insan anlamına gelmesi, bunun için de Kürdistan'da ilk defa halkın anlayış birliğine varması, bunun da kök salmaya başlaması ilginçtir. Bunun bir çok örneğine köylerde rastladık. Adayaman'ın bir köyünde bir köylünün kardeşi ihbarcı olduğu için, adaylığını desteklemeyip, gidip karşı taraftaki yurtsever adayı (aralarında kan davası olduğu halde) desteklemesi ilginçtir.

Bu durumu Kürdistan'ın çeşitli yörelerindeki birçok köyde gözlemledik. Diğer alanlarda da büyük bir ihtimalle böyle olduğunu sanıyoruz. İstinatlar olabilir, bunu da yadırgamıyoruz.

Halkın bu eğiliminin ne ifade ettiğinin, bizim açımızdan olduğu gibi, şömürgeci-faşistlerce de anlaşılması düşünülemez.

BURSA DEV-SOL DAVASINDA 3 İDAM

Donanma ve Sıkıyönetim Komutanlığı Gölcük Askeri Mahkemesinde görülmekte olan Bursa Dev-Sol davası 20 Nisan'da sonuçlandı.

Necati Kartal, Özcan Kan ve Nejat

Pişmişler olmak üzere üç kişinin idama, 1 kişinin de ömür boyu hapis cezasına çarptırıldığı davada, 34 kişiye de çeşitli hapis cezaları verildi.

TKP/ML-DHB ÖRGÜTÜ DAVASI SONUÇLANDI

Adana Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülen, 424 kişilik TKP/ML-DHB örgütü davası sonuçlandı.

Bu davada, 8 kişi idam, 16 kişi ömür boyu hapis cezasına çarptırılırken, 1 kişiye 26 yıl 8 ay, 5 kişiye 20 yıl ağır hapis, 127 kişiye de 1 ila 16 yıl arasında değişen hapis cezaları verildi.

di. Ayrıca 176 kişi hakkında beraat, 34 kişi hakkında da görevsizlik kararı verildi.

İdam cezası verilen kişilerin adları şöyle: Salih Buruc, Garbis Altınöğlü, Hüseyin Çarpartaş, Vakkas Sungu, Halil Genç, Hasan Örnek, Derviş Çakır ve Önder Çitlenli.

UŞAK DEV-YOL DAVASI SONUÇLANDI

28 idam talebiyle, Ege Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 2 No'lu Askeri Mahkemesinde devam eden Dev-Yol Uşak davası sonuçlandı. 191 tutukludan 13'üne ölümlü cezası verilirken, 14'üne müebbet, 80 tutukluya da 1-26 yıl arasında değişen çeşitli hapis cezaları verildi.

Haklarında idam kararı verilen 13 devrimcinin adları şöyledir: Ahmet Acartürk, Avni Yılmaz, Çetin Çelik, Halil Öter, İrfan Oktay, Mehmet

Soyadlar, Mustafa Uysal, Oktay Ağlat, Osman Sağcan, Osman Zeybek, Süleyman Oktay, Şadi Yurdusev, Uğur Sümer idam cezası alırken, Ahmet Doğan, Bahri Öner, Bilal Kum, Kemal Gürsel Kırıcı, Çetin Cesur, Davut Günhan, Erol Güngör, Fatma Özgür, Kemal Bölükbaşı, Muammer Sakaryalı, Mustafa Şekip Keçeci, Osman Karakaya, Ragıp Atılğan'a da müebbet hapis verilmiştir.

İZMİR'DE YAPILAN OPERASYONLARDA TKP-İŞÇİNİN SESİ ÜYESİ 26 KİŞİ YAKALANDI!

"Demokrasiye geçiş" sahtekarlığının sürdürüldüğü son günlerde, operasyon ve tutuklamalara yeniden hız verilmiştir. Hemen hemen her alanda yoğun operasyonlar yapılmaktadır. Bunlardan biri de Mayıs ayı başlarında, İzmir'de yapıldı. Ege Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığının İzmir'de yaygın olarak giriştiği operasyonlarda, TKP-İşçinin Sesi üyesi ol-

dukları iddia edilen 26 kişi daha yakalandı.

Yakalanan ilericilerin 1 Mayıs ile ilgili çeşitli gösteri ve eylem hazırlığı içinde oldukları da bildirilmektedir. Her zaman olduğu gibi, yine yakalanan ilericiler üzerinde yoğun işkence yapıldıktan sonra açıklamalarda bulunularak, olay basına duyuruldu.

ADANA TDKP-İÖ DAVASI SONUÇLANDI

Adana 6. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı, 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülen TDKP-İÖ davasında 7 kişiye idam cezası verildi.

Haklarında idam cezası verilenlerin adları şöyledir: Seyfettin Bayramoğlu, Recep Kar, Çiler Dilcan, İsmet Kaya, Cemal Cengiz, Doğan Kurt ve

Mahmut Uygun.

Yine aynı davada TDKP-İÖ mensubu 2 kişiye ömür boyu, 17 kişiye 3 ila 12 yıl arasında değişen hapis cezaları verilirken, 42 kişinin beraatine, 2 kişi hakkında görevsizlik, 1 kişinin dosyasının terfiki ve bir kişinin dosyasının da reddine karar verildi.

ÜNYE DEV-YOL VE KURTULUŞ DAVALARI SONUÇLANDI

Üçüncü Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan, Ünye Dev-Yol ve Kurtuluş davaları sonuçlandı.

Bu davalarda, 5 kişi idama, 6 kişi de ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı.

MEHDİ ZANA İKİ DAVADAN DAHA YARGILANDI

Diyarbakır eski Belediye Başkanı M. Mehdi Zana Diyarbakır 1. Asliye Ceza Mahkemesinde hakkında açılan iki davadan daha yargılandı.

9 Mayıs 1984'de Diyarbakır 1. Asliye Ceza Mahkemesinde yapılan duruşmaya, Mehdi Zana getirilmedi.

1475 sayılı yasa ile "görevi kötüye kullanmak"tan dolayı yargılanan Zana'nın duruşması bu nedenle ileri bir tarihe ertelendi. Geçen yıl 24 yıl 1 ay ağır hapis cezası verilen Mehdi Zana halen Diyarbakır cezaevinde tutuklu bulunmaktadır.

42 DEVRİMCİ YAKALANDI

İstanbul'da sürdürülen operasyonlarda örgüt evlerine yapılan baskınlar sonucu, THKP-C/Kurtuluş örgütüne mensup 42 kişi tutuklandı.

AYDINLAR CUNTAYA BİLDİRİ VERDİ!

1256 imzalı Aydınlar Bildirisi, cunta şefine verildi. Aralarında Aziz Nesin, Yaşar Kemal, İlhan Selçuk, Uğur Mumcu'nun da bulunduğu, çok sayıda yazar, gazeteci, ses ve sinema sanatçısının yanı sıra, profesör ve subayların da bulunduğu 1256 aydın bir bildiri dağıttılar.

İşkencenin insanlığı karşı bir suç olduğu belirtilen bildiride ayrıca, ölümlü cezaların kaldırılması ve kapsamlı bir affın da çıkarılması gerektiğini deyinilmektedir. Bunların yanı sıra basın üzerinde uygulanan sansürün kaldırılması ve basında düşüncelerin özgürce savunulması gerektiği ifade edilerek, TRT ve üniversitelerin özerkliği korunmalıdır, denilmektedir.

OKUYUCUYA

Mayıs şehitlerine ilişkin özel bir sayı çıkaracağımızdan dolayı, bu konudaki ayrıntılı değerlendirmeleri bu sayıda veremiyoruz.

24 Nisan'da başlayan uzun yürüyüşe ilişkin diğer haber ve değerlendirmeleri, ayrıca dayanışma eylem ve mesajlarını, basındaki yankılarını yer darlığından dolayı bu sayımızda yayınlamıyoruz.

YAŞAM VE MÜCADELE

Kısa ama özlü olan bu röportaj Partimiz PKK'nın son faaliyetlerine yakinen tanık olup, ve gelişmeleri gazetemiz SERXWEBÜN'dan izlemekte olan bir yurtseverin; devrimcilere, demokratlara ve "yurtseverim" diyen tüm güçlere yol gösterecek derindeki ve özünde de halkımızın duygu ve düşüncelerini dile getiren görüşlerini yansıtmaya açısından kamuoyuna iletmeyi önemli gördük.

Bir Gurup PKK Partizanı

Soru - Amca, Kürdistan'ın üç parçasını da görmüş, yaşamış ve böylece yakinen tanımışsınız. Geçmişteki gelişmelerden de haberdar olduğunuzdan değerli tecrübeler sahip olduğunuza inanıyoruz. Biliyorsunuz ki bugün, halkımız her üç parçada da mücadele halinde. Acaba sizce bütün parçalardaki halkımızın birlik ve dayanışması için nelerin yapılması gerekir?

Cevap - Zayıf bir okuma-yazmam vardır. Ama ben Kürdüm ve vatanım Kürdistan'dır, bunu biliyorum, bu bana yetiyor. Bu uğurda hangi örgüt mücadele ettiyse gücüm oranda hem hizmet ettim, hem de onları dinleyerek birşeyler öğrendim. İyiye biliyorum ki bugün ülkemizde, her tarafta oluk oluk kan akıyor. Aramızdaki sınırlar kalbimize saplanmış birer hançer gibidir, tepemize çökenler de kılıcı kanlı, evlatlarımızın ve atalarımızın katilleridir. Bazen sınırı geçip oralara da gidiyoruz. Görüyoruz ki orada da kardeşlerimiz var ve biz onlara onlar da bize kız alı veriz. Akra-bayız, hısımsız. Dertlerimiz de hep aynıdır. Onların düşmanları bizim, bizimki de onlarındır. İsimizi bilirse, gücümüz bu düşmanların heline yetir. Çünkü bizim kimse-nin toprağında, malında, canında gözümüz yoktur. İnsan gibi yaşamak istiyoruz, o kadar.

Düşmanlarımız bizi fen ve dolaplarla, fitne, yalan ve kurnazlıklarla birbirine düşman etmek istiyorlar. Ben yaşlı olduğum için, bu işleri biraz gördüm, yaşadım. Iraklı Kürtleri, İranlı Kürtlere böyle düşman ettiler. Düşmana diyeceğim de yoktur, minnetim de yoktur. Ama bizim bazı örgütlere diyeceğim çoktur. Bir kere sırtını bir düşmana verip, öündeki düşman ile savaşmak akılsızlık ve delilik. İki ateş arasında milleti yakacaklardır! Akıllı olalım. Düşman afetmez. Sırtımızı düşmanlara değil birbirimize verelim ki, hep ilerleyelim ve zafer o zaman muhakkaktır.

İkinci olarak da şunu söyleyeyim. Duyuyorum ki bazı Kürt örgütleri elindeki silahlarla birbirine karşı savaşıyor, yüzlerce masum yığıt Kürdistan evladının ölümüne yol açıyorlar. Bu akıl kadar saçma bir akıl yoktur. Eğer bir birbirimize kurşun sıkmak için silahlarımızı elimize aldıkça buna gerek yoktur, siz de benden daha iyi biliyorsunuz ve onlar da iyi biliyorlar ki, bize dört tarafa zaten ateş ediliyor, bu yetmiyor mu bize ki, daha biz de birbirimize kurşun sıkalım. Bunu yapanların suçu büyüktür.

Üçüncü olarak da dileğim odur ki Kürdistanlı örgütler bu çatışmaları durdurmağa çalışmalıdır. Ben, bizim bu tarafta çıkan örgütlerin hepsini tanıyorum, ama nereye gittiklerini, şimdi ne halde olduklarını

bile bilmiyorum. Cunta biraz işleri zorlaştırdı, kimse ortalıkta kalmadı. Tam zor durumda kaldığımızda, en çok onları aramağa başladığımızda, PKK Partizanlarını yanı başımızda bulduk. Kardeş kavgasını durdurmak için şehit verdiğini duyduk. Ben sizi ve Partiniz PKK'yi ilk defa ve böyle tanıdım. Duyar duymaz çok umutlandım. Çünkü bu kardeş kavgasının yanlış olduğunu biliyorduk, söylüyorduk; ama bunu dinlemiyorlardı. Bu kanlar birleşmeye davet ediyor bizi. Ey Irak Kürtleri! Daha ne zamana kadar kardeş kardeşi vuracak, daha ne zamana kadar bu zulmü yaşayacağız! Hepiniz kardeşlerimizinizi, kavganız bizim kavgamızdır, şehitleriniz bizim şehitlerimizdir, dökülen kanlarımız bizim kanlarımızdır, çektiğiniz çileler bizimdir, derbeder olmanız bizimdir. Yanık bir yürek ile hewar hewar ediyorum! Yeter diyorum, kardeş kardeşi vurmayın! İranlı Kürtler sizin kardeşlerinizdir, onlara da kurşun sıkmayın! Ey İran Kürtleri, sizin de şehitleriniz bizim, döküğünüz kanlar bizim, çektiğiniz acılar bizimdir! Türkiye Kürdistanlı bir yurtsever olarak size sesleniyorum: Irak Kürdistanlı yok-sul kardeşlerinize kurşun sıkmayın! Düşmanın oyununa gelmeyin hep birlikte omuz omuza, elele, gönül gönüle verelim! Birleşelim, güçlenelim! Bizler bir elin parmaklarıyız!

Sorunuza cevabımı böyle bitiriyorum.

Soru - Kuzey-Batı Kürdistanlı bir yurtsever olarak elinizden geldiği oranda, her zaman, ulusal kurtuluşu bir mücadelenin gelişmesinden yana olmuş ve bu savaşta katılmışsınız. Peki o zaman önce bize 12 Eylül faşist askeri darbesinden bu yana sömürgecilerin uygulamalarını kısaca aktarıp, daha sonra da geldiğimiz bugünkü aşamada devrimcilerin ve yurtseverlerin görevlerinin neler olduğunu açıklar mısınız?

Cevap - Cunta geldikten sonra kulağımızla duymadığımız, gözümüzle görmediğimiz zulüm ve hakaretleri duyduk ve gördük. Bir tek şeyimiz kalmıştı; umudumuz olan devrimciler... Bir gün bu zulmün hesabını soracaklarına inanıyorduk. İşte cunta bunu kıramadı, çünkü bu gönlümüzde saklıdır, kılıcı ve jopu oraya ulaşamazdı. Eskiden yüz liraya aldığımızı şimdi bin liraya alıyoruz. Kahnmı çektiğimiz dağlarda hayvanlarımız yayılıyor, cunta hükümeti gelip bunun için haraç bidden topluyor, dağdaki ağacı isinmak için binbir cefayla keser getiririz, cunta gelir her soba için yüzlülüşler lıra haraç alır. Başka bir akrabaya gideriz ziyaret için, gelirler hakaret ederler. Kimlik unutsak vay halimize artık. Her karakol birer işkence, soygun ve rüşvet evidir. Daha geçen yıl şu yakın köyde, ahırda hayvan bakımı yapan genç bir gelinimize saldırdılar. Bir daire halinde bizi diziyorlar ve koşu yaptırıyorlar, ne bileyim daha neler neler...

Faşist cunta geldikten sonra örgütlerimizin geri çekildiğini görüyor ve duyuyorduk. Bizde bunu doğru buluyor ve onlara söylüyorduk. Daha önce de söyledik gibi ben örgütler arasında fark gözetmeden hepsine hizmet ettim. İsterse

"YANIK BİR YÜREK İLE HAYKIRIYORUM!..."

sayayım. DDKD, Kawa, KUK, Ala Rızgarı, KYB, I-KDP ve şimdi de PKK. Sadece bir yurtsever olarak sesleniyorum. Hizmet ettiğim bu kadar örgüte yine hizmet etmeğe hazırım, ama hani neredeler? Geri çekilmek davayı bırakıp kaçmak değildir. Ne yaptıklarını da bilmiyoruz. Bize bu davayı hepsi anlatıyordu, doğru yolu gösteriyorlardı, yani mücadele edelim, vatanımızı kurtaralım diyorlardı, bu yolun doğru olduğuna inandık. Bize bunu öğretilip, inandırıp şimdi de yalnız bırakmak doğru olur mu? Onbinlerce Kürdistan evladı vardır cezaevlerinde, hep bu davada ve her örgütün, şimdi onları unutmak hem de umutları biz olduğumuz halde, doğru olur mu? Düşman hepimizi fark görmeden ezerek, bizim daha hala "sen şöyle yaptın, ben böyle yaptım" diyerek yerimizde durmamız doğru mudur? Milletimizin şerefini göklere çıkarın ve hepimiz için ibret verici olan Diyarbakır cezaevlerindeki kahraman şehitler bizden ne istiyor? Daha geçenlerde Diyarbakır cezaevini yakan böyle bir zalim düşmana kin ve nefret dolu bir mücadele hepimizin boyun borcu değil midir? Eğer bunları unutup el kapılarında kalmağa

niyetli olan varsa, olsun. Biz herşeye yeteriz, ama böyleleri dışarda halkımız adına gevezelik yapamazlar. Gelsinler hepsini biz besler, korur, silahlandırır, önlerinde ve arkalarında savaşsınlar da.

Dost zor günde belli olur. Madem böyle ise zorluktan kimse kaçamaz. Gün birleşme günüdür. Birleşmemek bizim için zararlıdır. Zararı da nerede kesersek karlı çıkarız. Sadece cunta ve cuntanın dostları zarar eder. Biz böyle düşünüyoruz.

Soru - Daha önceki görüşmelerimizde de size, Partimiz PKK'nın geçmiş direnmesini aktardık. Böylece Partimizin çeşitli konulardaki politikasını biliyorsunuz. Bugünkü mücadelemiz ve gelişmeleri de yakinen izleyen biri olarak mücadelemiz hakkında neler düşünüyorsunuz veya iletmek istediğiniz önerileriniz var mıdır?

Cevap - PKK'nın düşüncelerini dinledim. Dinleyen başka yakınlarım da var. Ne kadar muhakeme ediyorsak, bir yanlışlık bulamıyoruz. En başta hatalarını ve kazançlarını bize kadar yani ayağımıza kadar getirip bize anlatması bile samimiyetin ve doğruluğun işaretidir.

"Silahlarınızı İyi Koruyun,

Onlar Her Şeyimizdir!"

Faşist cuntanın tüm baskı ve zor uygulamalarına karşılık, halkımız, Partileri PKK'ye sahip çıkmasını bilerek ilgi, destek ve katılımlarıyla mücadeleyi güçlü kilmaya devam etmektedir.

Kitlelerin gelişen mücadeleye gösterdikleri ilgi ve desteğe bir örnek olarak, yurtsever bir esnafla yaptığımız röportajı gazetemiz Serxwebün'a ulaştırmayı görev bildik.

Devrimciler: Siz bir esnaf olarak

şimdi içerisinde bulunduğumuz mevcut durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Esnaf: Biliyorsunuz, durum çok kötü, her geçen gün daha da kötüleşmektedir. Büyük sıkıntılar çekiyoruz, öyle ki aileyi dahi geçindirmiyoruz, aylık dükkân kirası ve dükkân vergisi ödeyemiyoruz. Hele her ay peş peşe gelen zamlar durumumuzu daha da kötüleştiriyor. Halk alış-veriş yapamıyor, dolayısıyla biz de iş yapamıyoruz. İyi bir iş bulsam, bu dükkânı devredeceğim. Fakat iş bulmak da mesele, işsizlik zaten dev boyutlarda. Kısacası, tüm halk perişan ve sefil bir durumda yaşıyor. Halkın bu duruma daha fazla katlanmaması mümkün değildir.

Devrimciler: Sizce bu sorunun çözümü nasıl olabilir?

Esnaf: Elbette bu durum böyle sürmez, ne kadar sussakta hayat şartları

bizleri mücadeleye sevk edecektir. Bugün bazı ülkelerde, bizde de yaşananmakta olan siyasal ve ekonomik koşullardan dolayı grev, gösteri ve hatta silahlı çatışmalar olmaktadır. Bizi bekleyen yakın gelecekte budur, bundan farklı bir şey değildir. Ve zaten halkta da bu doğrultuda bir hareketlilik, bir kaynaşma görülmektedir. Mevcut duruma devrimcilerin müdahale edip sorunu çözecekleri açıktır.

Devrimciler: Bu konuda ne yapmamızı öneriyorsunuz?

Esnaf: Yapılması gereken şey açıktır. Halkta mücadele etme hevesi gün geçtikçe artmaktadır. Polis, jandarma ve ihbarcıların halk üzerindeki baskıları, diğer yandan sizlerin tekrar ülkede mücadeleyi geliştirmeye başlamanız, halkın mücadeleye etme hevesini arttırmaktadır. Sömürgeciler de bunun çok iyi farkında olduklarından dolayı, her an tetikte bulunmakta, polis ve askeri yetkililer her an bir şey olabilecek gibi, çarşıda telsiz ve teçhizatla dolmaktadır. Yani, demek istediğim, sömürgeciler devrimcilerin çalışmalarına karşı son derece duyarlı bir durumdadırlar. Bu açıdan, bence çok illegal bir şekilde halk kitlelerini örgütleyip davamızın haklılığını her kese mal etmek gerekir.

Devrimciler: Sizce halkın gelişen mücadeleye karşı ilgi ve destek du-

Cuntaya karşı haphishanelerde ve dağlarda verdiği bu kadar şehidi olan PKK'nın militanlarının resimlerini gördüm. Diyarbakır cezaevleri şerefimiz oldu. Bir Kürdistanlının bu esirlerin mücadelesinden ibret almaması soysuzluktur. Kardeş kavgasının durdurulması için kanını döken yine PKK oldu. Zaten cunta da öyle korkuyor ki, son zamanlarda açıkça PKK Partizanlarına karşı "ihbarcılık edin, her partizan için üç milyon ve neler neler." Cunta bize bu gözle bakıyor, yani o soysuzluğu bekliyor, ama yanıyolar. Böylelerini partizanlara bırakmadan biz temizleriz. Çünkü onlar cahş'tır, ajandır.

Bu kadar zorluğa karşı kahramanca savaşan sizlerin yeri kalbimizdedir. Bu mücadeleyi yürüten arkadaşlara selamlar olsun. Cezaevlerindeki kahraman evlatlarımız selamlar olsun. Sizi yetiştiren ve bize yol gösteren önderlere selamlar gönderiyorum.

Son olarak da bize böyle bir imkan verdiği için Serxwebün gazetesine selamlar olsun. Biz kaza-nacağız! Adımı da Azad Cotyar yazın.

Azad COTYAR

rumu nasıldır?

Esnaf: Halk, cuntadan sonra belli bir şaşkınlık içindeydi. Geleceğin ne olacağını kestiremiyorlardı. Ama özellikle son Diyarbakır direnmeleri, devrimcilere yönelik olarak TRT'de çıkan haber ve yorumlar, sömürgeciler tarafından geliştirilen anti-propagandalar ve özellikle sizlerin ülkeye dönüp yeniden mücadeleyi başlatmanız, halkın devrime olan inancını kuvvetlendirmeye başlamıştır.

Devrimciler: Son olarak sizlerin mücadele hakkında önerceğiniz bir şey var mıdır?

Esnaf: Elbette vardır. Olmaz olur mu? Benim özellikle sizlerden istediğim şey, bu ajan ve muhbirleri, yani, halk düşmanlarını cezasız bırakmayın. Çünkü onlar bize çok acı çekti, içimizi yaktı, öyle ki yurtsever ve devrimcileri ihbar ettikleri yetmiyormuş gibi, sömürgecilerle birlikte fuhuşu geliştirerek çingizimci buna teşvik etmekte, arama bahanesiyle askerlerle evlere girmekte ve kızlarımıza, kadınlarımıza sarkıntılık yapmaktadırlar. Bizim tüm bu baskı ve hakaretlere karşı umut bağladığımız tek güç PKK'dır. Ancak PKK'nın bu hainlere hak ettikleri dersi verdiğine inanıyoruz. Bu konuda, oğlu muhbirler tarafından yakalattırılan yaşlı bir köylü şöyle diyor: "İhbarcıya dedim ki, eğer bizim arzulağığımız günler gelirse, yaptıkların yanna kalmayacak, yok eğer bu günler hep böyle devam ederse haliyle yanna kalacak. Fakat bunu öyle bil ki umut ettiğimiz günler gelecek ve yaptıkların yanna kalmayacaktır." Diye-bilirim ki, yöremizde hemen hemen her insan bu hainlerin zulmünden nasibini almıştır. Ve benim gibi, yörede tanıdığım tüm yurtseverlerin tek tale-bi bunların cezalandırılmasıdır.

Son olarakta sizlere şunu söylemek isterim: sizler bizim en değerli varlıklarımız, tek umudumuzunuz. Bu açıdan, kendinize iyi bakın, silahlarınızı iyi koruyun, çünkü PKK'nın çıkarmış olduğu Zor kitabında da belirttiği gibi, bütünümüzü zorla ku-racağız, bu bizim gücümüz ve silahlarımızla olacaktır. Bu açıdan bir daha diyoruz ki, silahlarımızı iyi koruyun, onlar her şeyimizdir.

Her arkadaş gibi ben de, Partimi zın yurt dışındaki hazırlık ve eğitim sürecinden geçerek,ülkede devrimci mücadeleyi geliştirip, örgütlemek üzere Kürdistan'a gönderildim ve bir bölgede faaliyetlere başladım. Çok elverişsiz bir zeminde,çok acımasız ve yakıcı bir ortamda, herhangi hazırlık ve ilişkinin olmadığı bir alanda faaliyet yürüttüğümün bilincindeydim. Bu bilinçle şartları ve olanakları zorlayarak bölgemizde halkla ilişkileri geliştirmeye, barınma ve korunma imkânları yaratmaya, böylece ileriki çalışmalara sağlam temeller oluşturmaya çalıştık. Bu yönlü çalışmalara başladığımızda daha çok düşmandan ve mevsimin olumsuz etkisinden kaynaklanan zorluklarla karşılaştık. Buna nazaran faaliyetlerimiz sonuç vermekte fazla gecikmedi, ilişkilerimiz her geçen gün daha geniş çevrelere içerisinde taşındı. Barınma ve korunma olanaklarımız genişledi, tamamıyla olmasa da çok kısa bir süre içerisinde amaçlanan bazı hedeflere ulaşmış sayılırdık. Bu açıdan genellikle şu sonuca varabiliriz; Gerek Türkiye'de ve gerekse Kürdistan'da eğer mücadele edilmek istenilirse, devrimci çalışmalar için elverişli bir ortam vardır. Fakat ne yazık ki, Türkiye ve Kürdistan'daki birçok örgüt bu gerçeği ya görmek istemiyor, ya da kabul etmek istemiyor. Eğer bu grup ve örgütler mücadele alanlarına dönp kitlere içine inne gereksinimleri duysalardı ve mücadele konusunda biraz samimi olsalardı, bu yanlışlarını çok kısa bir süre içerisinde anlayacaklardı. Fakat anlaşılan odur ki, bunların ne ülkeye dönme, ne de kitlere örgütlenme gibi bir tasaları yoktur. Tam tersine, kendileri mücadele etmek istemedikleri gibi, Kürdistan'da bütün olumsuzluk ve zorluklara rağmen mücadeleyi geliştirme azmi ve çabaları içerisinde olan devrimciler engel olmaktan geri de kalmıyorlar. Kürdistan zemininde halkımızla iç içe yaşamının, halkımızın acı, derd ve dileklerine deva olmanın zorunluluğuna inanan bizler, bu militari grup ve örgütlerle şöyle sesleniyoruz: "Ya sizler de buyrun ülke sahında mücadele edin, ya da mücadele etmek isteyen devrimcilere engel olma çalışmayın. Şayet mücadele kaçınılması ve gelişen mücadele önünde engel olma tavırını dretirseniz, hak ettiğiniz dersi halkımızdan ve gelişen mücadeleden almakta gecikmeyeceksiniz."

Evet, faşist cuntanın zulmünden, baskısından, talanından, gaspından usanan halk kitleri tek umut ışığı olarak devrimcileri görmekte, acılarının, dertlerinin, sorunlarının çözümü

Devrimci Faaliyet ve Halk Gerçekliğinin Bize Pratikte Öğrettikleri!

münü onlarda bulmakta, en zorlu koşullarda onlarla beraber olmasını, onlara gereken ilgiyi ve desteği vermesini de bilmektelerdir. Aşağıda aktaracağımız halkla yapılan konuşmalar bu iddiamızı güçlendirmekte ve halkın devrimcilerle karşı hangi duyguları beslediklerini kanıtlamaktadır.

Kürdistan'ın bir cenneti andıran doğası, kışın yağmurlu, karlı, çamurlu ağırlığını üstünden atarak baharın hareketliliğiyle kucaklaşmıştı. Doğadaki tazelik ve canlılık, insanlardaki coşku ve hareketlilik her an, her yerde insanın gözünden kaçmıyordu. Bu canlılık ve hareketliliğin bizlere yansıması için hiçbir neden yoktu. Çünkü değişen doğa koşulları devrimci faaliyetler için elverişliliği beraberinde getiriyordu. Bizler de koşulların daha elverişli bir hal almasından dolayı faaliyetlerimizi sıklaştırıyor, mücadelemizin sesini daha fazla sayıya insana ulaştırmak için çarpınıyoruz. Günlere, saatlere yol yürüyerek, nerede bizleri bekleyen, bizleri arayan bir insan varsa onlara ulaşmaya çalışıyorduk.

Bizim böylesine bir faaliyet içerisinde olduğumuz günlerden biriydi, yurtsever bir köylü bizi evine davet etmişti, bizler köylünün davetini yerine getirmek için, köyüne doğru yola koyulduk. Epey yol yürüdüktan sonra köyün yakınına vardık. Bizleri bekleyen köylü hızlı adımlarla bize yaklaşarak şöyle seslendi:

"Heval siz burda durun, beni bekleyin, bir daha çevreyi kontrol edeyim, şayet durum müsaitse size seslenirim."

Köylünün illegalliği kavramış olmasının bir ifadesi olan bu tutumuna karşılık, biz de peki olur dedik.

Çevreyi kontrol edip gelen köylü; "gelin" dedi "kimse yok".

İlerleyerek köylünün evine girdiğimizde, 75 yaşları civarında ama oldukça dinc, sağlıklı, konuşkaveer yaşlı bir amcayla karşılaştık.

Yurtsever ihtiyar selamımızı alarak bize oturacak yer gösterdi. Hal-hatır sorulduktan sonra konuşulmaya başlandı. Ben amcanın düşüncelerini, ruh halini ölçme ve bu temelde amca ile konuşma ihtiyacı duyduğumdan ötürü sordum:

Amca, ne olacak halkın durumu? dedim

Amca, kendisine iyibir çeki düzen verdikten sonra yanıtladı: "Mücadele

olmazsa bu halk kurtulmaz"

Ben ikinci bir soru daha sorarak; Sizce ne yapmak gerekir, nasıl bir mücadele vermek gerekir dedim.

Amca: "Bakin bu şeyh'tir, bu ağadır, bilmem bu nedir denilmemeli. Yani Kürdistan için mücadele etmek isteyen tüm insanları birleştirmek gerekir. Hem şunu da size belirttim ki ben kendim hocayım. Geçmişte olduğu gibi, bugün de halk arasında komünistleri kötü değerlendirenler. Oysa komünizm demek, adalet, kardeşlik demektir. Ben bir çok ülkede olduğu gibi, bizi de Marksizm ilminin kurtaracağına inanıyorum"

PKK Partizanları, karda bir yürüyüş esnasında.

Ben yaşlı köylünün doğru ve somut düşüncelerini daha da derinleştirmek için konuşmaya başladım. Partizim devrim anlayışını ve bu arada cephe örgütlenmesini de anlattım. Amca bir süre sonra yeniden söz alarak sordu:

"Peki neden diğer örgütler de cepheye katılmıyorlar, hem ben onların mücadelesini de hiç duymadım"

Ben bu konuda gerekli açıklamayı yapmaya başlamıştım ki, birden acıların kapıda iki köylü beliriverdi. Selam verip oturduktan sonra, hal-hatırımızı sorarak bize yörelin geleneksel sarılı sigaralarını ikram ettiler. Biraz beledikten sonra yeni gelen konuklardan biri içtenlikle bir soru sordu.

"Bu halkı nasıl bir araya getirecek, nasıl kurtaracaksınız?"

Ben, basit, anlaşılır bir dille devrim

min halkın bir sorunu, halkın bir işi olduğunu, bunun için devrime halkın en geniş katılımının şart olduğunu, devrimcilerin bunu yaratmaya çalıştığını, kurtuluş yolumuzun silahlı mücadeleye olduğunu, mücadelenin nasıl başlayıp ve nasıl zafere gideceğini, bunun başlangıç aşaması olarak silahlı propaganda hazırlıklarımızı anlattım. Yine kendilerinin bu mücadeleye nasıl omuz vermeleri ve nasıl mücadeleye sarılmaları gerektiğini anlattım. Benim konuşmam üzerine söz alan yaşlı köylü kendisini tutamayarak duygu ve düşüncelerini şöyle ifade etmeye başladı:

Biz yeniden halkımızla yapılan sözleşilere dönelim:

Birkaç gün sonra başka bir köye gitmiştik. Gittiğimiz bu köyde bizi görünce sevinçten şaşırın genç bir köylü ile karşılaştık. Bu genç köylü ile aramızda uzun boylu bir konuşma geçti. O konuşmaların tümünü aktarmayacağım ama, bu gencin ulusal kurtuluş olan bağlılığını, düşmana olan kını ve öfkelerini açıklamak açısından onun "eğer burada bir intikam mangası kurulsunsa, ben hemen ona seve seve katılım" sözünü aktarmadan edemeyeceğim.

Yine başka bir köyde karşılaştık kendileriyle uzun uzun konuşma fırsatı bulduğum bir işçi, bizi gördüğünde duyduğu sevincini bir türlü gizlemiyor, en büyük muradına ermiş gibi duygulu bir edayla şöyle diyor:

"Dört yıldır bu günleri beklüyor, gözlerime inanmıyorum, şükür sana Allahım."

Elimdeki silahı gören bir başka köylü, silahımı elimden alarak onu bağrına basıyor, öpüyor, adeta bir çocuk gibi sevecek: "siz ve silahlarınız olmayınca namussuzlar kudurdu" diyor.

Bu faaliyetlerimiz esnasında karşılaşıp, kendisiyle biraz konuşma fırsatı bulduğumuz bir gence sorduk:

Cunta; ekonomi düzeliyor, yaşam düzeyi artıyor diyor. Siz bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Aydın, kısaca şöyle cevapladı sorumu: "Cuntanın dilile ekonomi düzeliyor, yaşam düzeyi artıyor. Ama her nedense biz her geçen gün daha da yoksullaşıyoruz, aç kalıyor ve iş bulamıyoruz, buna ne demeli?"

Biz bu durumda sorduk; peki sizce halkın mücadeleye karşı eğilimi ve ilgisi nasıldır?

Aydın'ın bu sorumuza yanıtı şu oldu: "Halk mücadeleye oldukça yakın ve mücadele etmekte isteklidir. Yeter ki bizler onları örgütlemeye çalışalım."

Bir kaç günlük faaliyetlerimiz boyunca gerek kendileriyle söyleyişlerini bularak düşüncelerini birkaç cümleyle de olsa aktardığımız insanlarımız ve gerekse ulaşma imkânı bulamadığımız binlerce insan böyle düşünyör, aynı düşünceleri paylaşıyor. Bütün bu insanlarımızın duygu ve düşüncelerine sadık kalmak ve halkımıza karşı duyduğumuz sorumluluğuna yerine getirmek için çalışmalarımıza daha da sıklaştırmalıyız. Halkın öz davasından her türlü kaçmaya, yarı çizmeye, teslimiyete karşı bitmek, tükenmek bilmeyen bir çaba içerisinde girmeliyiz. Görev budur...

(Xişman)

★★★

FAŞİST SÖMÜRGEÇİLER BASKI VE AJANLAŞTIRMA FAALİYETLERİNE HIZ VERİYOR!

Sömürgeciler Kürdistan'da uyguladıkları baskıların bir parçası olarak, 1983 Aralık ayının son günlerinde Bitlis'in Karasu ilçesi ve çevresinde Hizan'da operasyonlarını yoğunlaştırdılar. Karasu ilçesi ve çevresine uğılan komandalardan ilk işi, silah toplamak için köy muhtarları ve imamlarını görevlendirmek oldu. Birinci safhada, köy muhtarları ve imamların huzurunda köylüler silahlarının olup-olmadığını dair kuran'a el bastırılarak yemin ettirildiler. Bundan sonuç alamayan sömürgeciler bu kez rüşvet, baskı, işkence ve tehditi yoğunlaştırdılar. Daha sonra ise, işi kadınları alıp götürmeye kadar vardılar.

Sömürgeci subaylar köylüleri toplayarak daha önceki seferlerde olduğu gibi şu konuşmayı yapmaktadırlar: "Biz bu silahları sizin için topluyoruz. Çünkü bu silahlarla her gün bir birinizi vurup öldürüyorsunuz. Eğer bu silahları toplamazsak birbirinizi bitireceksiniz..." Böylece hem kendilerini haklı çıkarmak ve hem de esas amaçlarını gizlemek istiyorlar.

Sömürgeciler Siirt'in Sirvan kazası ve çevresinde de köy muhtar-

ları, imamları ve öğretmenlerini aynı tarihlerde toplayarak şunları söylediler: "Köye giren ve şüpheli görülenlerin kimlikleri kontrol edilip muhtara bildirilmeli, muhtar da bağlı olduğu yere en kısa sürede bildirecektir. Bildirmemeleri halinde para ve daha başka cezalar verilecektir."

Buna karşılık bir köy muhtarı da "biz yabancıların kimliklerine barksars ve şikayet edersek, bunlardan biri bizi vurup öldürürse bizim çocuklarımız kim bakacak, sahip çıkacak mısınız?" diye bir soru yöneltti.

Toplulum esas huzur bozucuları olan sömürgeciler, halkın bağrından çıkması olan ve halkın huzurunu sağlamak için mücadele eden devrimcileri, toplulum huzur bozucuları olarak göstermek istemektedirler. Onlar böylece ajanlaştırmayı da yoğunlaştırmak çabasındadırlar.

Ancak, faşist Türk sömürgecilerinin muhtarlara, imamlara, öğretmenlere polisiye görev vermeleri sonuçsuz kalmaya mahkumdur. Çünkü, PKK önderliğinde gelişen mücadele Kürdistan'ın her tarafını etkilemiş, halkta uyanma ve bilinç-

lenme gelişmiştir. Halk, silah toplama, baskı yapma ve ajanlaştırmının kime hizmet ettiğini, kimin amacına uygun düştüğünü çok iyi biliyor. Açık ki, bu silahları halkımız artık birbirlerine karşı değil, faşist Türk sömürgecilerine karşı kullanmaya başlıyordu. Düşmanı çıldırtan da bu oldu. Silahların kendisine çevrildiğini gören sömürgeciler, bu kez halka saldırarak, operasyonları alabildiğine yoğunlaştırdılar.

Fakat düşmanın her baskısı ve her oyunu ters tepti. Halkımız ajanlık yapanlara her gün, her saat ve her dakika lanetler yağdırılmaktadır ve bu ajanları şimdiden tecrit etmiştir. Baskı ve işkenceler halktaki kını artırmakta, mücadele azmini geliştirmektedir. Halk, "bugün onların; yarınlara bizimdir" demektir. Halk ajanları, namus, şeref ve haysiyetlerini para karşılığı satan, insanlıktan çıkmış, gözü dönmüş hayvanlar olarak nitelendirilmektedir. Halkımız bu ajanlara karşı çok duyarlıdır ve onlara toplulumumuz yeri olmayan yaratıklar gözüyle bakmaktadır. Bunlara gereken cevap verilmesini istemektedir.

14.1.1984 Hizan'dan bir Serxwebün okuyucusu

BİZİ BU ZULÜM VE BASKILARIN KURTARIN!

Kürdistan'ın diğer vilayetlerinde olduğu gibi, Muş'ta da sömürgecilerin baskısı ve zulmü gün geçtikçe artmaktadır. Bu seri operasyonlardan tedirgin olan yöre halkı, canını kurtarmak için evlerini bırakıp ayrılıyorlar.

Son bir aydır yoğunlaşan operasyonlarda, köy meydanlarında toplayıp, onur kırıcı davranışlardan çeşit çeşit işkencelere kadar, hepsi halka uygulanmaktadır. köylü halkını sıra dayğından geçirerek 15 köylüyü komaya soktular, 10 kişiyi gözaltına aldılar. Tutuklananlardan bir haber alınmadığı gibi, komada olanların hayatından da endişe etmekteyiz.

Yine aynı kazada düşmanın vahşi işkencelerine maruz kalan iki devrimciden birisi komada diğeri ise felc olmuştur. Evli olan bu devrimcilerin ailelerine bakacak kimseleri de yoktur.

Eğer toplumdaki düşmanın günlük vahşiliğini ve katliamlarını yazarsak yayınlarda yer kalmayacağı inancındayız. Baskı, zulüm ve işkencelerin artık günlük yaşamımızın bir parçası haline geldiğini bilmeyen, duymayan kalmamıştır.

Halkımıza karşı sorumluluk duyan her devrimci örgüt ve gurubu

mücadeleye çağırıyoruz. Gelin, bizi bu zulüm ve baskılardan kurtarın, bize önderlik edin. Düşman her gün onlara insanımızı işkenceye tabi tutuyor, imha ediyor. Eğer bize önderlik edemiyorsanız, bizim adımıza hareket edip konuşma hakkımız yoktur.

Biz cuntanın bu baskı ve zulmünden iyi dersler çıkardık ve eğitildik. Şimdi kimin bizim için çalıştığını daha iyi görüyoruz. Daha önce belli köyü ümitsizliğe kapılmıştı; fakat Serxwebün gazetesinin bize ulaşmasından sonra, kurtuluş olan güvenimiz pekişti. Böylece PKK'nin zindanlarda ve dağlarda gösterdiği direnişini öğrendik.

Bulanık'taki Kürt küçük-burjuva grupları hiç direnmediler, dışarı kaçabilmek için, kaçamayan işe gidip düşmana teslim oldular. Hiç direnmediler. Bunların bu tavırlarını gördükçe içimizden kan gidiyor.

* Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeçiliği!

* Kahrolsun Hainler, Ajanlar ve Muhbirler!

* Yaşasın Önderimiz PKK!

* Yaşasın Halk Savaşımız! Bulanık'tan bir Serxwebün okuyucusu.

UZUN YÜRÜYÜŞ, HALKIMIZIN BASKI VE KARANLIKLARA KARŞI ATTIĞI TARİHSEL BİR ADIMDIR!

GÜNLÜK NOTLARDAN UZUN YÜRÜYÜŞ

HANNOVER-BONN : 418 km.

24 Nisan: Uzun yürüyüşe Opernplatz'da saat 11:00'de yapılan bir mitingte başlandı. Daha sonra yürüyüşçüler Türk konsolosluğu önünde de bir miting düzenleyerek yola çıktılar. Hannover dışına kadar kalabalık bir kitleyle birlikte yürüyen eylemciler, saat 20:00 sıralarında Badendorf'daki konaklama yerine vardılar.

25 Nisan : Sabah saat 9:00'da Bückburg'a doğru hareket edildi. 19:00 sıralarında şehire varan eylemciler, şehir merkezinde bir miting düzenlediler. Eylem şehir merkezinde düzenlendiğinden kalabalık bir kitlenin ilgisini çekti. Kitlelerden yakın ilgi ve destek gördü.

Yürüyüşçüler Badendorf'tan ayrılırken.

26 Nisan : Yürüyüşçüler bugün Herford'a doğru yola çıktılar. Yürüyüşün geçtiği tüm köylerde, eylem büyük bir coşkuyla karşılandı. Bad-selhausen'de trafiğin 1 saate yakın aksaması eylemin etkisini daha da artırdı.

27 Nisan : Bugün öğleden sonra Bielefeld'e vardı. Şehir merkezinde bir miting düzenlendi. Şehrin kalabalık bir alanında eylem gerçekleştirildiğinden, kitlelerin ilgisine daha fazla oldu. Gerek Alman ve gerekse Türkiye ve Kürdistanlı emekçilerden yakın ilgi gördü.

Aynı gece ise, Direnmeler Üzerine seminer verildi.

28 Nisan : Tüm gün Bielefeld'de kaldı. Yürüyüşçülerin çeşitli ihtiyaçları karşılandı. Akşamleyin ise kalabalık bir kitlenin katılımı ile, direniş türkülerinin söylendiği ve folklor gösterilerinin yapıldığı bir toplantı düzenlendi.

29 Nisan : Bielefeld'de miting düzenlendikten sonra yola çıktı. Aynı gün Gütersloh'a vardı. Yine burada yapılan miting ve folklor gösterileri ile kitlelere hitap edildi.

30 Nisan : Bugün yürüyüşçüler için epey zorlu bir gün oldu. 60 km'nin üzerinde bir yol yüründükten sonra Hamm'a vardı. Geçilen tüm alanlarda geniş bir kamuoyunun oluşmasına yol açtı.

1 Mayıs : Sabah saat 8:00'de örgütlenme üzerine seminer verildi. Saat 11:00'de şehir merkezinde yapılan bir mitingden sonra yola çıktı. 1 Mayıs miting alanında yetişilemediğinden, 1 Mayıs yolda kutlandı. Saat 21:00'de Dortmund'a vardı.

2 Mayıs : Saat 11:00'de şehir merkezi ve kalabalık bir alanda bir miting düzenlendi. Mitinge ilgi epey yüksekti. Aynı gün Bochum'a vardı.

3 Mayıs : Konulan bir mitingten sonra şehir terk edildi. Saat 16:00'da Essen'e vardı. Mitingden sonra konaklama yerine gidildi. Kemalizm Üzerine seminer verildikten sonra, Hunerkom'dan dayanışma amacıyla gelen ozanlar direniş türkülerini sundular.

4 Mayıs : Essen'de yapılan mitingten sonra saat 11:00'de Duisburg'a doğru yola çıktı.

Yürüyüşün geçtiği alanlar Türkiye ve Kürdistanlı kitlelerin yoğun olarak bulunduğu bir alan olduğundan ilgi bir hayli fazlaydı. Eylem kitleler tarafından coşkuyla karşılandı. Hepsi eyleme daha aktif destek verememenin üzüntüsü içindeydiler. Saat 18:00-19:00 arasında Hamborn Altmarkt'ta yapılan bir mitingten ardından konaklama yerine gidildi.

5 Mayıs : 9:45'de konaklama yerinden hareket edildi. Şehir merkezine varıldığında bir miting düzenlendi. Duisburg'daki mitingte geniş bir kitle katıldığında eylemin etkisi çok fazla oldu. Hunerkom folklor ekibi, Kürdistan'ın çeşitli yörelerinden halk oyunlarını sundu. Aynı gün Hukingen'e vardı.

6 Mayıs : Hukingen'den yola çıkılarak, aynı gün Düsseldorf'a ulaşıldı.

HANAU-BONN: 280 km.

24 Nisan : Hanau Marktplatz'da eylem açık ve susuzluk greviyle başlatıldı. Aynı gün bir basın toplantısı düzenlendi. Basın toplantısına SPD'li milletvekili Bernd Reuter, DGB Hanau başkanı katıldı ve eylemi desteklediklerini açıkladılar. Basın toplantısına çok sayıda yerel gazetesinin yanı sıra DPA ve Frankfurter Rundschau da katıldı.

25 Nisan : Hanau'dan Offenbach'a geçildi. Burada bir miting düzenlendi. Alman demokratik güçlerinden ilgi gören eylem, Türkiye ve Kürdistanlı kitlelerin de desteğini aldı.

26 Nisan : Frankfurt Konsteleerwache'ye vardı. 14:00'den 18:00'e kadar süren bir miting düzenlendi.

27 Nisan : Frankfurt Oper Platz'da 10:00'dan 18:00'e kadar süren açık ve susuzluk grevi yapıldı. Mitinge kitlelerden yakın bir ilgi ve destek verildi. Ayrıca Örgütlenme Üzerine seminer verildi.

28 Nisan : Frankfurt'dan yola çıkılarak, Höchs'e vardı. Şehir merkezinde bir miting düzenlendi. Kitlelerden mitingte gösterilen ilgi canliydi.

29 Nisan : Höchs'den saat 10:00'da hareket edildi. Saat 18:00'de Rüsselsheim'e vardı. 19:00'a kadar bir miting düzenlendi. 1 saat eylem yerinde kalınmasına rağmen kitlelerin ilgisi bir hayli fazlaydı. Türkiye ve Kürdistanlı kitlelerin yoğun olduğu bir alan olan Rüsselsheim'de eyleme gösterilen ilgi beklenenden de çok çok üstündeydi.

30 Nisan : Rüsselsheim, Europa-platz'da 10:00'dan, 18:00'e kadar devam eden bir açık ve susuzluk grevi yapıldı. Türkiye ve Kürdistanlı kitleler eyleme bir hayli ilgi gösterdiler. Eylem etrafında bir halka oluşturarak, çeşitli sorunların tartışmasını yaptılar. Çok sayıda insanı etrafında toplayan eylemin kitleler üzerinde güçlü bir etkisi oldu. Hunerkom folklor grubu ve ozanların da mitingte katılması ve gösteri düzenlemeleri, ilgiyi daha da artırdı.

Aynı akşam Direnmeler Üzerine seminer de verildi.

1 Mayıs : Rüsselsheim'den saat 7:00'de yola çıktı. Saat 11:00'de Mainz'e varılarak, aynı zamanda 1 Mayıs yürüyüş ve mitingine katıldı.

Miting alanında DGB başkanı uzun yürüyüş hakkında bir açıklama yaptı. Ayrıca eyleme katılan arkadaşlar mitingte konuşmanın yanı sıra bir de folklor gösterisi yaptılar.

Yürüyüşçüler Koblenz'den ayrılırken.

9 Mayıs : Köln Neumark'ta yapılan mitingden sonra Wesseling'e doğru yola çıktı. Miting alanında açılan sergi ve yapılan gösteriler ilgi toplamaya devam etti.

10 Mayıs : Akşam saatlerinde Bonn'a vardı.

★★★

UZUN YÜRÜYÜŞ BİR DÖNEMİN TAMAMLAYICISIDIR!

Halkların tarihlerinde önemli rol oynayan veya bir döneme damgasını vuran eylemler vardır. Bu eylemler, o halkların bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin çatırptılmasına, özünün boşaltılmasına en ağır darbeyi vuran eylemlerdir. Açık ki, her halk mücadelesinde bu tür dönemlerde böyle güçlü eylemleri yaşamak zorundadır. Aksi takdirde kendi varlığını koruyup, yaşatması bile mümkün değildir.

Kürdistan halkı, işte bu tür gelişmelerin yaşanmak zorunda olduğu bir dönemden geçmektedir. Benzer eylemlerin bu dönemde halkımızın gündemine girmesi de gerekmektedir.

Proletarya öcülüğünde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin kısa tarihine baktığımızda, döneme damgasını vuran birçok eyleminin yaşandığını görmekteyiz. Buna çeşitli örnekler verebiliriz. Örneğin bir Kızıl Hafta, bir Siverek, bir Hilvan mücadeleleri.

Proletarya hareketinin doğuşundan günümüze kadar yaşanan süreci, esas olarak halkımızın sömürgecilğe, ortaçağ karanlıklarına ve her türden uşak-ışbirlikçi eğilimlere karşı geliştirdiği bir uzun yürüyüş olarak değerlendirmek mümkündür. Halkımız, bağımsızlığı ve özgürlüğü için, sömürgecilğe karşı şaha kalkmış ve bu doğrultuda bir gelişim içine girmiştir. Evet, bu tarihi bir yürüyüştür. Proletarya hareketinin doğuşu ve geliştirilen mücadele böyle görülmelidir.

Burada üzerinde durmak istediğimiz, 12 Eylül sonrasında rastlayan ve bu dönem tarihine damgasını vuran uzun yürüyüştür. Bu tarih 73'lere kadar uzansa da, en belirgin biçiminde bu döneme rastladığından, bunun anlamı üzerinde durmak, olayın kavranması açısından daha yararlı olacaktır.

12 Eylül faşist cuntasının iktidara gelmesi, devrimcileri yeni görevlerle karşı karşıya getirdi. Bu görevlere uygun olarak devrimcilerin de bir hazırlık süreci yaşamaları ve daha şiddetli mücadeleye girmeleri gerekiyordu. 12 Eylül sonrasında PKK dışında hiçbir gücün bu döneme denk düşen bir gelişme süreci yaşamadıklarını görmekteyiz. Bu anlamda da, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve hazırlıklar açısından bir sorun olmadığını belirtebiliriz.

PKK, Ortadoğu'nun en sıcak alanında hazırlıklarını gerçekleştirmiş, 1. Konferans ve ardından 2. Kongre ile bu süreci tamamlamıştır. Bu noktada gündeme girmesi gereken ise, PKK'nın yaptığı bu hazırlıkların, ülkenin her alanında pratiğe aktarılmasıdır.

Böyle bir görevin gerçekleştirilmesi her alanda bir uzun yürüyüşün yaşanmasını zorunlu kılmaktadır. Bu yaşamadan 8 yıl boyunca geliştirilen hazırlıkların sonuçlandırılması beklenemez. Ortadoğu'dan, Güney Kürdistan'a, Doğu Kürdistan'dan Kuzey Kürdistan'a oradan da Avrupa'ya kadar ulaşan bir kapsamda yaşanması da gereklidir.

2. Kongre sonrası içine girilen sürecin böyle bir özellikte geliştiği ve her anlamda bu sürecin, özelliklerine göre yaşandığı bilinmektedir. Hezik, Cizre, Kandil Dağı direnişlerinin bu yolda atılan köprüler olduğu ve bu köprüler aracılığıyla halkımız arasında bir bağın kurulduğu açıktır. Ortadoğu'da, ülkenin her parçasında yaşanan bu yürüyüşe, Avrupa'dan da bir cevap verilmesi zorunluydu. Çünkü, Parti ve mücadele her alanda bu gerçekliği yaşatabilmek durumundaydı.

Almanya'da, bu dönemde yapılan uzun yürüyüşün anlamı, işte bu noktada ortaya çıkmaktadır. O, bugün halkımızın her alanda yaşadığı, sömürgecilğe, köleliğe karşı isyan çağrısıdır. Kürdistan'da geliştirilen bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin Ortadoğu'da, Kürdistan'da içine girdiği tarihi yürüyüşün bir parçasıdır. Halkımız bu yürüyüşe cunta sonrası dönemde içine girdiği süreci tamamlamakta, yurtdışında da ulusal kurtuluş sürecine girmiş bulunmaktadır. Zaten önemli olan da buydu. Eğer bir parti ve halk, içine girdiği süreçte uygun bir mücadeleyi her alanda yaşayor ve yaşatabiliyorsa, zafer yolunda emin adımlarla ilerleyebilir. Birakalım kitlelerini, kendisi bile bu süreci yaşamaktan uzak olan örgütlerine, bu tarihi adımı atamayacakları açıktır.

Avrupa'yı kendileri için bir yaşam alanı olarak seçen ve bunun için her türlü soysuz, basit ilişkilerle girmekten kaçınmayan küçük-burjuva reformistlerinin ve sosyal-şovenizmin hertürlü çatırptımlarına da en ağır darbeyi, eylemin bizzat kendisi vermiştir. Avrupa'da pasifizmi öğütleyen ve bunun teorisini oluşturmak isteyen güçlere eylemin kendisi en etkin cevabı vermiş durumdadır.

Birçok güc, "Avrupa'nın koşulları değişiktir. Bu nedenle bu alanda koyduğumuz eylemler, kitleleri fazla zorlamamalı" vb. gerekçeler ileri sürerek, kendi pasifizlerini, eylemsizliklerini kitlelere mal etmek istemektedirler. Çok sıradan birkaç bildiri ve standla yetinen eylem mantığı, böylece mahkum edilmiştir. Eğer kitlelere doğru bir önderlik yapıp ve onlara yol gösterilirse, devrim uğruna yapmayacakları şey, göstermeyecekleri fedakarlık yoktur. Birçok kişinin aklının bile almadığı uzun yürüyüş eylemi böyle geliştirildi.

Böyle bir eylemi küçümseyen ve gereksiz bulan anlayışlar için şunu söylemek istiyoruz. Hertürlü pasifizmin, soysuzluğun, devrimden kopuşun yaşandığı ve böyle bir yaşamın çok doğa, meşru kabul edildiği ve tüm bunların kendisine "devrimciyim, yurtseverim" diyen güçler tarafından geliştirilip, yaygınlaştırılmak istendiği bir ortamda; halka, ülkeye, devrime ve partiye bağlılığın bir gereği olarak yürünüyorsa, böyle bir eylemin tarihi anlamı çok güçlüdür. Aslında bu eylem ile yaşatılan, korunan ve geliştirilen devrimci yaşamdır. Bugün Kürdistan'da, hertürlü zorluğa rağmen, partizanlar mücadeleyi kitlelere götürmek için, hertürlü acıya katlup, fedakarlık gösterebiliyor ve günlerce yürüyebiliyorsa; böyle bir alanda da hertürlü acıya katlanarak, mücadelesini sesini kitlelere ulaştırarak içi yürünebilir ve fedakarlıklar gösterilebilir. Hannover, Hanau-Bonn uzun yürüyüşü buna somut ve canlı bir örnektir.

Diğer bir yönüyle eylem, kadrolar ve kitleler için güçlü bir eğitim aracı durumundadır. Devrim ustalarının da belirttiği gibi kadrolar ve kitleler en güçlü eğitimi, bizzat eylemlerde kazanırlar.

Eylemin eğitici rolü konusunda bir noktaya daha değinmekte yarar var. Bazı eylemler kitleleri bir yönü eğitime tabi tutarken, uzun yürüyüşün çok yönlü bir eğitim sağladığını görmekteyiz. Bu anlamıyla da etkisi diğer eylemlerden daha güçlü olacaktır. Gerek eylemde bizzat yer alanlar açısından olsun, gerekse gücünü eylemin başarılı geçmesi için seferber edenler açısından olsun, eylem bir eğitim okuluydu.

Eylem boyunca tüm arkadaşlar adeta tayakkuz durumuna yaşamışlardır. Herkes gücünün en azamısını seferber etmiş ve yoğun bir çalışma içine girmiştir. Bunun yanı sıra eylemciler, teorik ve siyasi eğitim vasıtasıyla kısa bir sürede de olsa güçlü gelişmeler gösterebilmişlerdir.

Devamı 19. Sayfada

Devamı 19. Sayfada

SERXWEBÜN

UZUN YÜRÜYÜŞÇÜLER ARASINDA

24 Nisan ve 11 Mayıs tarihleri arasında Hannover-Bonn, Hanau-Bonn güzergahları boyunca devam eden uzun yürüyüş eylemcileri arasında gazetemiz Serxwebün da vardı. Uzun yürüyüşe nasıl katıldıkları, neden katılma ihtiyacı duydukları, anlamı ve önemi üzerine yürüyüşe katılan çok sayıda eylemci arkadaşla konuşmalarımız oldu. Eylemcilerle yaptığımız konuşmalardan bazıları gazetemiz sayfalarına almayı ve bizzat eylem, eylemcilerden halkımıza aktarmayı bir görev kabul ettik.

İlk konuştuğumuz arkadaş yürüyüşe baştan katılmış ve eylemde aktif rol üstlenen bir arkadaş.

Serxwebün - Böyle bir yürüyüşün düzenlendiğini duyduğunuz an katılıp, katılmama yönünde sizde nasıl bir düşünce oluştu. Neden böyle bir eyleme katılma gereği duyunuz veya sizi katılmaya iten nedenler nelerdir?

M. - Yürüyüşün düzenlendiğini duyduğum an herkesten önce katılmak istedim. Hemen yürüyüşü düzenleyen Feyka-Kürdistan yetkilileriyle ilişkiye geçmek ve aktif görev almak isteğimi belirttim.

Yürüyüşe katılma nedenime gelince de: Bildiği gibi, ulusal kurtuluş ve sosyal devrimlerin başlangıcı, zirve ve zafer noktaları vardır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi de başlangıç adımlarını atmıştır. Hakilerle başlayıp, dağlarda, zindanlarda

gelen tüm saldırılara karşı, bağımsızlık ve özgürlükten taviz vermeden mücadeleye ve öncü örgüte sahip çıkışın eylemidir.

Eylem bir diğer yönüyle, halkımızın mücadelesi için, hangi alanda olursa olsun mücadeleye sahip çıkılacağı ve bu uğurda her türlü fedakarlığın yapılacağı somut bir örneğidir.

Serxwebün - Eyleminizin belirli amaçları var. Bu amaçların gerçekleştirilmesinin yanı sıra eylemden beklediğiniz başka etkiler var mıdır? Daha eylem sonuçlanmadan bunları görmek mümkün mü?

R. - Eylemin amaçlarını yukarıda izah etmiştim. Sesimizi Alman kamuoyuna duyurmak önemli gelişmeler sağlamaya çalışıyoruz. Daha da ötesi Türkiye ve Kürdistanlı emekçiler üzerinde eylemimizin olumlu etkileri olmuştur. Şimdiye kadar geçtiğimiz alanlarda, kitlelerden aktif ve yakın destek gördük. Mücadelemizi çok sayıda insana tanıtmaya fırsatına sahip olduk.

Bu gelişmeler de gösteriyor ki, eylem kitleler arasında bir toparlayıcı rol oynamaktadır. Geçtiğimiz yerlerde çok sayıda insanla, ilk kez ilişki kurmamız bunun açık bir örneğidir. Eylemin 12. gününde, sonucunu şimdiden görmek mümkündür. Katılan arkadaşlar açısından olsun, kitleler açısından olsun müca-

karşı savaşıyoruz. Bu yürüyüş bizim bir halk olduğumuzun kanıtlanması ve bunun dünyaya duyurulmasıdır da. Biz de baskıdan, zulümden kurtulacak insanca bir yaşam sürdürmek istiyoruz. Tabii bunun için çalışmamız, mücadelemiz de gerekiyor.

Biz bağımsız ve özgür bir yaşamı istiyoruz. Tüm yaptıklarımıza buna hizmet ediyor. Bu amacımızı güçlendiriyor. Bazıları kendilerini hiç yormadan, sanki Türk devleti kolaylıkla Kürdistan'ı terkedebilecekmiş gibi, hiç rahatsızlanmıyorlar.

Belki bana "sen bu yaşına rağmen niye yürüyorsun, kendini yorma" diyenler çıkabilir. Benim cevabım açıktır: Yaşlı, gençlere bir halk olarak çalışmam, yorulmazsak, peki ülkemizi nasıl kurtaracağız. İşte ben herkesin bir şeyler yapması gerektiğine inandığım için bu yürüyüşe katıldım.

Tezyeyle konuşmamızı bitirdikten sonra, yine yürüyüşe baştan katılmış bir diğer bayan arkadaşta sorularımızı yönelttik.

Serxwebün - Bazı arkadaşların ayakları şişmiş veya patlamış, çeşitli yaralar oluşmuş, hatta bazıları yürüyemeyecek durumdalar, buna rağmen eylemi sonuna kadar götürmeye kararlı mısınız? Böyle bir isteğe neden ihtiyaç duyuyorsunuz?

H. - Bazı arkadaşlarımızın ayakları şişmiş veya patlamış, çeşitli yaralar oluşmuş, hatta bazıları yürüyemeyecek durumdalar, buna rağmen eylemi sonuna kadar götürmeye kararlı mısınız? Böyle bir isteğe neden ihtiyaç duyuyorsunuz?

Eğer bir insan önüne görev koymuşsa, onu sonuna kadar götürmelidir. İşte, bu anlayış ve zindanlarda ülkenin her alanındaki direniş, bize eylemi sonuna kadar götürme direnci vermektedir.

Serxwebün - Eylemi kendiniz ve mücadeleden nasıl değerlendiriyorsunuz?

H. - Eylem her yönüyle ulusal kurtuluş mücadelemize hizmet eden ve ona güç veren bir eylemdir.

Kendim açısından çeşitli yönlerden yararları olmuştur. Eğitici yönü çok güçlü olan bir eylemdir. Yürüyüş boyunca çeşitli seminerlerin yanı sıra yapılan eğitim çalışmalarına teorik bilincimizi geliştirecektiz. Yine kolektif yaşamamızı getirdiği birçok özelliği de geliştirmemize önemli katkıları oldu. Benim açımdan çok yararlı oldu.

Yine mücadelemizi tanıtmamız açısından da yararları çok fazla oldu. Örneğin bazı yörelerde karşılaştık; Kürdistan'ın adını bile duymaması veya mücadeleyi yeterli tanıması insanlar vardı. Gücümüz oranında tüm bu çevrelere ev, insan insan kendi düşüncemizi götürdük ve mücadelemizi onlara da tanıttık.

Yanımızda bulunan diğer eylemci bayan arkadaşta sorularımızı yönelttik, eylemcilerle sohbetimize devam ettik.

Serxwebün - Şu anda ne tür duyguları yaşıyorsunuz, eylemi nasıl değerlendiriyorsunuz? Eylemin sonuna kadar kalacak mısınız?

B. - Sömürgeci Türk devleti halkımızı yıllarca zulüm, vahşet ve barbarlık uygulamalarla katletmiş, onu tarihten silmeye çalışmıştır. Fakat bugün PKK Hareketinin geliştirdiği direniş halkımızı bu durumdaki kurtarıcı bağımsızlığa götürecektir.

Bu mücadele sonucu, halkımızı bölen aşiret, dini çelişkiler kaldırılmış, bu önemli oranda silinmiştir. Halkımızın birliğini yaratma doğrultusunda önemli adımlar atılmıştır. Bu yürüyüş bunun bir örneğidir. Kürdistan'ın her yöresinden gelen arkadaşlar aramızda var.

Yürüyüşe baştan itibaren sevinerek katıldığım için, aynı duyguları hatta daha da ilerisinde yaşıyorum. Böyle bir eyleme katılma olanakına sahip olduğumdan çok sevinliyim. Ülkede gelişen direniş mücadelesine, bu alandan da sahip çıktığımız için eylem bizim açımızdan çok önemlidir. Yani bizi böyle bir eylem koyma gere-

Uzun yürüyüşçülerle yaptığımız konuşmadan bir an.

gine götürüyor, gelişen direniş mücadelesidir.

Şu durumda bir çok arkadaşımızın ayakları patlamış, hatta bazıları yürüyemeyecek durumdaki; fakat hiçbir ayrılmayı düşünmüyor. Hepsini sonuna kadar götürmede kararlılar. Zaten böyle olmak da gerekiyor, bu bunun farkındayız.

Cezaeilerinde o kadar zulüm, vahşet altında insanlar inim inim inledikleri halde, dayanabiliyor, mücadelesine sahip çıkabiliyorlar. Bunları hiç aklından çıkarmıyorum. Biz direniş ve baskıyı düşündükçe, ayaklarımız veya hastalığımız hiç aklımıza gelmez. Nasıl onlar aç-susuz, gülerce, çirliçirli çimentonun üzerinde, hertürlü hakarete maruz kalsınlar, fakat direniyorlarsa, bu buradadır bu acılara daha kolay dayanırız.

Yürüyüşümüz adeta bir davet, bir düğün gibi, o kadar yorgunluğumuzla rağmen yine yürüyoruz. Sonuna kadar da götürmekte kararlıyız.

Hannover-Bonn kolu ile yaptığımız konuşmalara burada ara vererek, diğer kolla (Hanau-Bonn) ile yaptığımız konuşmaların bazılarına aktaralım.

Serxwebün - Eylem boyunca çeşitli güçlüklerle karşılaştığımız bir gerçektir. Gerek eylem öncesi ve gerekse eylemdeki güçlükleri aşmamızdaki başlıca güç kaynaklarımız nelerdir?

S. - Aslında Avrupa zemininde böylesi bir eylemin düzenlenmesi basite alınamaz bir olay değildir. Böylesi bir eylemin organize edilmesi ve hayata geçirilmesi güç bir olaydır. Böyle bir eylemin organizasyonu, eylemin kendi önüne koyduğu amaçlar ve ülkede gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine dayanmaktadır.

Eylemimizi sabotaj etmek için, çeşitli güçlerden provakatif oyunlar sergilendi. Fakat bu konuda dikkatliliğimiz sonucu boşa çıkmadı.

Yukarıda da belirttiğim gibi, eylemimizin ulusal kurtuluş mücadelemizin bir parçası olması bizim bu eylemi başarıyla götürmemize yol açtı.

Ülkede dağlarda, zindanlarda gelişen direniş, proletaryanın bağımsızlık için düşüncesi ve UKM öncü örgütü ve halkımız esas güç kaynaklarımızdır. Bu kaynaklara dayanarak eylemimizin başarıya gideceğini ta baştan farketmiştik.

Serxwebün - Bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi açısından eyleminizi nasıl değerlendirebilirsiniz?

S. - Son dönemlerde bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizi tasfiyeye yönelik, TC kaynaklı saldırılar yoğunlaştırılmıştır. Mücadelemizin karşısına çeşitli ajan-provakatör faaliyetler dikilerek, TC tarafından örgütlenilmek istenmektedir. Böylece halkımızın bağımsızlık ve özgürlük umutları karartılmak istenmektedir.

Bunun için ne gereklirse o yapılmaktadır. Mücadelemizin temel dayanaklarından halkımız yoksun bırakılmak istenmektedir. Diyarbakır zindanlarında, sömürgecileri yenilgiye uğratan ve bağımsızlık mücadelemizi zaferle çıkararak, Mazlumlar, Kemaller, Hayrilerle saldırılmakta, onların partileri olan PKK'ye karşı saldırılar yapılmaktadır. Tüm yöntemlerini burada saymak istemiyorum, hepimize bilinen şeylerdir.

İşte eylemimiz anlamını burada bulmaktadır. Bu kadar saldırı karşısında, Diyarbakır direnişçilerine, partilerine PKK'ye, halkımıza ve hepsinin yanında bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine sahip çıkıldığını; teslimiyet ve ihanetle mahkum edildiğinin bir göstergesidir.

S. arkadaşla yaptığımız konuşmayı burada bitirecek, diğer bir arkadaşta sorularımıza aldığımız cevapları aktararak, eylemcilerin değerlendirmelerini aktarmaya devam edelim.

Serxwebün - Eyleminizi bu tarzda geliştirmenize sizleri iten nedenler

nelerdir? Bu kadar uzun yolu yürümeden de eylem yapabilir, örneğin arabayla da yürüyebilirsiniz?

M. - Eylemimizi bu şekilde koymamıza dolaşan nedenler açık. Ülkedeki durum ve mücadelenin ulaştığı boyut böyle bir eylemi gerekli kılmaktadır.

Eylemi çeşitli biçimleriyle yapılabilir. Bu türden olanaklarımız da vardı. Ama ulusal kurtuluş mücadelemizin bizlerden beklediği güçlü özelliklerdir. Şimdi birçok, burası Avrupa, koşullar farklı, olanaklar var diye pasifizme geliştirmek ve bunun teorisini yapmaktalar. Biz Kürdistanlı yurtseverler olarak, bu alanın bir rahatlama alanı olmadığını, bu alanda da fedakarlıkların gösterilmesi gerektiğini biliyoruz. İşte eylem buna bir örnektir.

Yine eylemin bu şekilde konulması dolaşan nedenlerdir. Ülkedeki durum ve mücadelenin ulaştığı boyut tüm bu yerlere yetiştirebilir. Biz bizat bu alanlardan geçerek, güçlü bir propaganda yolu açtık.

Şimdi de bir başka arkadaşın sorularımıza verdiği cevaba geçelim.

Serxwebün - Bundan sonra yapılacak değişik eylemler açısından, bu eylemden ne gibi sonuçlar çıkarılabilir?

M. - Bu tür eylemler mücadelemizi kamuoyuna duyurmak çok etkili olan bir araçtır. Bu tür ve benzeri eylemlerin geliştirilmesi mücadelemizin duyurulmasında önemli bir etkiye bulunacaktır.

Bu nedenle önümüzdeki dönemde de, Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine destek sağlayacak ve bu mücadelesin bir parçası olarak geliştirilecek eylemler konulmalıdır. Bu tür eylemler mücadelemizi Avrupa kamuoyuna duyururken, aynı zamanda ulusal kurtuluş mücadelesine ve onun diğer gücünün korunmasına da yol açmalıdır. Bunun için önümüzdeki dönemde daha başarılı eylemlerin sergilenmesi gerekmektedir. Bu eylemler mücadelemize ve ulaştığı boyuta yakışır seviyede olmalıdır.

Eylem hakkında düşüncelerinizi sorduğumuz, genç bir bayan arkadaş ise bize şu yanıtı verdi:

S. - Bildiğiniz gibi eylem 24 Nisan'da başladı. Eylem; baştan bugüne değerlendirildiğimizde gerçekten bizim açımızdan olumlu geçmektedir. Birçok yönden değerlendirince, eylemin olumluluğu kendini göstermektedir.

Serxwebün - Gazetemiz aracılığıyla Kürdistan halkına ve demokratik kamuoyuna iletmek istediğiniz mesajınız var mıdır?

S. - Bir yurttensever olarak sunuları söyleyebilirim: Eylem katılmamızın amaçları bellidir. Bu amaçlar doğrultusunda en uygun biçimde çalışacağız. Nasıl bugün dağlarda, zindanlarda ülkenin her alanında direniyor, biz de burada hertürlü yozluğa ve ihanetçiliğe karşı direneceğiz.

Serxwebün aracılığıyla iletmek istediğim, mücadeleye daha sıkı sarılınmasıdır. Tüm gücümüzle mücadeleye destek olmamız gerekmektedir.

Aynı soruya en genç eylemci arkadaş şu cevabı verdi.

İ. - Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin sesi Serxwebün gazetesi aracılığıyla Kürdistan halkına ve dünya kamuoyuna sunuları iletmek istiyorum.

Kürdistan halkının bugün çağla köprüsü kurtuluş ve öncü örgütüne kavuşmuştur. Ve halkımız bugün bu gelişmeler ışığında ulusal kurtuluş savaşı süreci içine girmiştir. Yurtseverim, demokratim diyen tüm Kürdistanlıların bu mücadeleye destek olmaları gerekir. Yine dünya ilerici kamuoyu da halkımızın sömürgecilğe, emperyalizme ve köleliğe karşı verdiği mücadeleye destek olmalıdır.

Yürüyüş kolları, Bonn miting alanında.

devam ettirilen ve en son halkası Mazlum, M. Hayri, Kemal ve Mehmetlerle zirveye ulaştırılan direniş mücadelesi zaferle doğru emin adımlarla ilerlemektedir. Bu mücadelesinin bir parçası olarak, yurtdışında da çeşitli eylem ve faaliyetler gösterilmektedir. İşte uzun yürüyüş böylesi bir mücadelenin, yurtdışına yansımalarıdır. Böyle bir eylemde yer almak bizler için gurur ve şereftir.

Aynı soruyu, Hanau-Bonn kolunda yürüyen ve eylemde aktif rol üstlenen bir arkadaşta yönelttik.

R. - Uzun yürüyüşün olduğuna duyunca, ülkemizde bugün yaşanan gerçeklerden hareket ettim. Yürüyüş amaçları en aktif biçimde katılmamı sağladı. Faşist cuntanın baskı ve katliamlarının teşhir edilmesi, "demokrasie dönüşünün" sahte olduğu, bu nedenle parlamenterlerin Avrupa Konseyi'ne kabul edilmemesi, Alman hükümetinin Türk cuntasına yardımlarına son verilmesi ve Diyarbakır ve diğer cezaevlerindeki devrimci tutukluların direnişliye dayanışmayı dile getiren amaçlar doğrultusunda bir uzun yürüyüşün tertip edildiğini büyük bir duyguyla karşıladım.

Böyle bir eyleme katılmakla sevinçliyim. Çünkü bu eylem ulusal kurtuluş mücadelemize bu alandan güçlü bir destek sağlamaktadır.

M. ve R. arkadaşlara birer soru daha sorduk.

Serxwebün - Eyleminizi nasıl değerlendirilebilir? Bu konuda neler söyleyebilirsiniz?

M. - Bir çok halkın tarihinde uzun yürüyüşler olmuştur. Bizim açımızdan ise; bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin artık zirveye doğru yol aldığı bir ortamda gelişen bir eylem olarak ele alabiliriz. Ulusal kurtuluş mücadelesine ve onun önderi PKK'ye karşı gerek içten ve gerekse dıştan

deleyle daha aktif katılma ve destek olmayı sağlayacaktır.

Eylemde her yaşta kadın-erkek arkadaş yer almış durumda. Biz Hannover-Bonn güzergahına tekrar örnek, eylemde yer alan yaşlı (parantez içinde belirttim, hiç de yaşlı görünmeyen; eylemi baştan sona kadar yürüten) bir arkadaşta yönelttiğimiz soruya, aldığımız cevabı buraya aktaralım.

Serxwebün - Yürüyüşe katılmayı neden gerekli gördünüz? Bugün yürüyüşünüzün 16. günü, kendinizi nasıl hissediyorsunuz?

M. - Dayı Yürüyüşe, ulusal kurtuluş mücadelesine ve onun önderine duyduğum inanç bir gereği olarak, bu yürüyüşün ulusal kurtuluşumuza sağlayacağı desteğin öneminden dolayı katılmayı uygun gördüm. Bağımsızlık ve özgürlüğümüz için, gerektiğinde her türlü fedakarlığın yapılması gerektiğini biliyorum. Bunun için ne yapılması gerekiyorsa, onu yapacağım. Şimdi yürüyüş yapıyoruz, buna katılmak bizim için görevidir.

Kendimi çok iyi hissediyorum. Yürüyüş, gördüğünüz gibi, çok canlı geçiyor. Her arkadaş katıldığı için çok seviniyor. 16 gündür yol gelmişiz, 16 gün daha da olsa yürümekte kararlıyım.

M. dayının yanından ayrılarak, yürüyüşe yine ta başından katılmış yaşlı bir teyzenin yanına gittik. Sohbetimizi onunla devam ettirdik. Tezye sorularımıza çok ilginç cevaplar verdi. Yürüyüş katılmasının nedenlerini ve yürüyüş hakkındaki düşüncelerini şöyle izah etti:

S. tezye - Düşman sürekli tarihte olsun, bugün olsun bizi ezip, kendi toplumuna yabancılaştırarak istiyor. Dilimizi, kültürümüzü yok ederek, bizi halk olarak tarihten silmek amacıyla. Biz şimdi düşmanın bizi yok etmesine

Toplumsal gelişmelerde gençliğin, nasıl önemli bir role sahip olduğu bilinmektedir. Gerek içinde yaşadığı toplumun her yönüyle kavranmasında ve gerekse toplumsal gelişmenin önünde engel teşkil eden çeşitli faktörlerin gerekli faktörlerle değiştirilmesinde en keskin, en aktif faaliyet yürütme gücünü daha çok bünyesinde bulunduran kesim gençlik kesimidir.

Gençlik kesiminin genel olan büyük rolü Kürdistan özgürlüğünde, sözkonusu edildiğinde, düşünülen rolünün daha da üstesinden bir duruma karşılaşılar. Dolayısıyla Kürdistan halkının, bağımsızlık ve özgürlükte ifadesini bulduğu haklı davasının başarıya ulaştırılmasının yolunun, gençliğin aktif destek ve katılımının devrim davasına kazanılmasında geçtiğini söylemek zorunludur. Gençlik tarafından mücadeleyle katılmı gerekliliği düzeyde olmazsa, sözkonusu mücadelenin atıl kalması kaçınılmazdır. Gençliğin, devrimci mücadeleyle katılımının sağlanması, önemli bir zaman kaybetmeyecek olan, ciddi bir sorundur. Devrimci hareketler, üzerinde mücadele yürüttükleri kendi ülkelerinin gençliğini, destek ve katılımını sağlayabildikleri oranda güçlülüklerini ispatlayabirler.

Kürdistan halkının modern direniş tarihine bakıldığında, en önemli gelişmelerin ancak, gençliğin aktif destek ve katılımının sağlanmasıyla ortaya çıkarılmış olduğu görülür. Zaten, Kürdistan halkının kendi öz kurtuluşunun yolunu tanıtarak, kaynaştırılması, gençliğin bizzat çok yönlü faaliyetleri sayesinde mümkün olmuştur. Ancak, bilinmelidir ki, ilk etapta gençlik tarafından özünce kurtuluş ideolojisi, yine gençlik sınırlarını aşmış halk kitlelerinin bizzat malı olmalıdır. İşte o zaman gençlik tarafından başlatılan devrimci mücadele zafer yolunda emin adımlarla ilerleyebilir.

Kürdistan'da somut koşulların bir dayaması olarak gençliğin önünde çeşitli sorunlar belirginleşmiştir. Gerçi bu sorunlar uzun bir tarihten bu yana çözüme kavuşmaksızın, tam tersine daha da katmerleşerek devam edegelmiştir. Ancak, söz konusu sorunların, çözümünü her yönüyle dayatması olayı, Kürdistan'da, tahrip edici de olsa yabancı kapitalizmin gelişimiyle gerçekleşmiştir. Söz konusu kapitalizmin bir ürünü olarak şekillenen aydın gençlik kesimi, oluşumuyla beraber kendisini bilimin engin denizinde buldu. Bu bilim göle engindi ki bütün toplumların, halkların, ezilen sınıfların kurtuluş sorununu teorik planda eksiksiz bir çözüme kavuşturma niteliğine sahipti. Bu bilimle tanışan Kürdistan gençliği, başını kaldırıp etrafına baktığında toplumumuzı günbe gün kemiren ciddi sorunlarıyla karşılaştı. İnsan olmanın da bir gereği olarak aydın gençlik, bu sorunların, toplumumuzun bünyesinde nasıl meydana geldiğini, bunların bugün hangi düzeyde olduğunu, bunların nasıl bir çözüme tabi tutulacağını, her yönüyle bir inceleme konusu olarak kabul edip, gecesini gündüzüne katarak tüm gücünü bu alana hasretti. Kürdistan gençliğinin bu yönlü girişiminin, sömürgeci Türk devletinin dikkatini çektiği an, belki de onun tarihinde, onun için en talihsiz bir andır. Sömürgeci-faşist Türk devletinin, bu talihsizliği karşılaştığı an bünyesinde büyük bir korku ekilmiş oluyordu. O çok uğraşaktı bu korkuyu gidermek için, ama ne çare ki tarih bir defa Kürdistan'daki kanunu da işletmeye başlamıştı ve ondan sonraki gelişmeler genel itibarıyla onun aleyhine işleyip bünyesindeki korkuyu her gün biraz daha büyütecekti.

Kürdistan halkının haklı davasını modern temellerde canlandırmış olan devrimci aydın gençlik, ilk etapta bir avuç da olsa, sömürgeci Türk devletini bir tehlikeye, hem de onu tam manasıyla tarihin derinliklerine gömecek olan tehlikeye soktuktan onun tarafından acımasızca ezil-

KÜRDİSTAN GENÇLİĞİ DEVİRİMCİ MÜCADELEDEN ALIKONULAMAZ!

mek isteneceğine aldırılmazdı, tutmuş olduğu yoldan ayrılmı durumunu yaşayamazdı, yaşamadı ve yaşamayacaktır da.

Kürdistan halkının öz sorunlarının gündeme getirilmesinden ve çözüm arayışlarının büyük bir feragatla yürütülmesinden dolayı, sömürgeci faşist Türk devletince, ne yazık ki bir gecikmeyle, daha önceden binbir zor olayı ve binbir dalavere ile, biraz da tarihin kendisine tesadüf de olsa tanıdığı şansın yardımıyla, çevresinde örmüş olduğu ve yıkılması kolay olmayan kölelik duvarlarına hapsedtiği halkımızın ve dolayısıyla da (özellikle) gençliğimizin dikkatlerini önemsiyor, içi boş gelecek açısından hiç bir anlamı olmayan, tam tersine halkımız için kendileri tarafından yaşatılan karanlık yapının, daha da kararmasına sebebiyet verecek olan sorunlara çekmek maksadıyla, büyük uğraşların sarf edildiği her yönüyle bilinmektedir. Ancak Kürdistan gençliği, tarihin omuzlarına yüklemiş olduğu çapımızın en yüce görevlerinden birini, Kürdistan halkının her yönüyle (geçmiş, günümüz ve geleceğinin) öğrenilip, öğrenilenin halk arasında yer etmesinin sağlanması görevini yerine getirmiştir. Bu büyük tarihsel başarmın, bütün sömürgeci uygulamalara rağmen sağlanmış olması, Kürdistan halkının geleceği açısından elbetteki paha biçilmez bir değere sahiptir.

Sömürgeci-faşist Türk devleti, Kürdistan gençliğinden almış olduğu büyük darbenin verdiği sarsıntıyla, halkımızın ve özellikle de gençliğimizin kendi gerçek sorunlarıyla uğraşmasını engellemek amacıyla, bu tür yeteneklerini büyük bir kudurganlıkla ve hatta tarihin tanık olduğu en emperyalist güce bile parmak ısırtacak bir kudurganlıkla sergilemektedir. Her şeyden önce, yüzlerce gencin cesedini ezerek, vahşet yolunda büyük bir hızla ilerlemiş, binlercesini amansız işkencelerden geçirdikten sonra ağır cezalar çarptırmış, on binlercesini baskı ve eziyet cenderesinden geçirerek, kısmen kendi meşhur zorunu tam manasıyla tutturamadığı diğer kesimlere ibret olsun diye, vahşiyane senaryolarını günbe gün uygulamaya devam etmiştir. Gerçi sömürgeci-faşist Türk devletinin, saymakla bitmeyecek düşünüldüğünde akılları durgunluğa götürebilecek vahşi uygulamaları, genel itibarıyla halkımız için söz konusu, ama gençliğin en çok çektiği kelimelerden birisi de olsa, gençliğimizin, sömürgeci faşist Türk devletinin yıkımla cezalandırılması için bütün yeteneklerini konuşturacağından kesinlikle şüphe etmemek gerekir. Kaldı ki, Kürdistan gençliği attığı adımları eksiksiz olarak tamamlayacağını, ortaya çıkarmış olduğu göz kamaştırıcı başarılarıyla kanıtlanmış değil midir ki. Bizzat gençliğin, Kürdistan'ın her bir köşesini şimdiden direnişin birer sembolü haline getirdiğini bilmeyen, duymayan var mıdır? Antep, Hilvan, Siverke, Kızıltepe, Şikestan ve daha değişik alanlarda devam eden direniş kendisini Diyarbakır'da hiç bir sömürgeci gücün erişmeye güç yetiremeyeceği doruklara ulaştırmamış mıdır? Elbette tam manasıyla ulaştırmıştır. Halkımızın öz gücüyle yaratılan bu görkemli başarıları elbetteki bütün insanlığın, her türlü gericiği ve özellikle de sömürgeci-faşist Türk devletini kahrederek gururlandırdığı ve hiçbir kendini tanıması küçük-burjuva kişi, grup ve hareketin leke süremeyeceği kesin basandır.

Sömürgeci-faşist Türk devletinin rüyasında görse inanamayacağı bu kesin başarıları elbetteki onun çeşitli arayışları sürükleyecek ve nitekim çok geçmeden bu umutsuz arayışlarının sonuçlarını gücü oranında uygulamaya başlar. Bu konuyla ilgili olarak faşist devletin yoğun çabalar harcadığını belirtmiştik, onun için bu uğraşları bazı örneklerle açıklamak yerinde olacaktır. Sömürgeci faşist Türk devleti her şeyden önce, ülkemizdeki gençlikten yemiş olduğu derin darbenin etkisi altındadır. Bundan dolayı ne pahasına olursa olsun gençlik sorun olmaksızın çikanılamazdı. Öldürme, cezalandırma, baskı ve eziyet cenderesinden geçirilmeliydi. Ama, buna tüm gençliği dahil edemedi. Acıyormu dersiniz? Yok elbette, bunu yapacak gücü yok tabi. O zaman baş-

ka çareler bulunmalıydı. O da bulunmuştu gerçi. Bu bulunan çarelerin en önemlisi, daha çok gençliğin hiç bir sorununu çözemeyecek, bilakis ağırlaştırarak uğraşlara sevk edilmesidir. Örneğin; futbol klüplerine kaydetme, fuhuşa teşvik etme, esrar içmeye alıştırma, ajanlaştırmaya, çeşitli zayıf yanlarını koz olarak kullanıp istediği istikamete yönlendirme. Buna benzer daha başka durumlar da saydığımızla beraber genişçe izah edilebilir ancak. İlginc olan bir çaba var, ama bu biraz da gerçek yüzü önünde ortaya çıkarmaya yetiyor, kahvehaneye polis tehditiyle adam götürülüp yine polisin denetimine kumar oynanmaya zorlanması vb.. Ama ne çare ki bunlar da sömürgecilerin umudunun kursaklarından çıkmasına yetmemektedir. Herşeyi rağmen gençliğimizin, halkın devrim davasına katılması her geçen gündünden daha anlamlı olmaktadır. Sayı olarak belirtmek mümkün değil ama, kendisinin tasvip etmediği, edemediği bir yapıya girmek için, bizzat devrimcilere başvuran gençliğin, gitmiş olduğu Avrupa alanlarını terk edip mücadelenin yuvası olan, sarp dağlara büyük coşkuyla çıkanların ve hele hele halkımızın biricik onuru olan direnişin camii timsallerinin izahını yapmak düşüncemizden geçmez elbette, çünkü bu izahı yapmak, ancak gerçekten bu yüceliğin izahını yapabilecek daha güçlü düşünce adamlarını gerektirir. Kısaca şunu belirtelim ki, Kürdistan gençliğinin bazı meziyetlerine işaret olan yukarıdaki gerçekliklerden de rahatlıkla anlaşılıyor ki, Kürdistan gençliğinin ne suretle olursa olsun mücadeleden alıkonulması kesinlikle mümkün değildir, hele hele bundan sonra! Bu gerçeğin hiç bir şüpheye yer bırakmadan kendisini herkese kabul ettirdiğinin ispatı, Kürdistan gençliğinin şimdiye kadar üzerinde yürüdüğü yoldaki başarılarının yüceliğidir.

Geçmiş mücadele sürecinde, halkımızın öz kurtuluşunun gerçek ifadesi olan PKK'nin ideolojik yapısının gençlik içerisinde yaygınlaştırılarak, kısa bir sürede önemli bir politik güç haline ve hele hele güçlü bir PKK haline getirilmesi olayı, dünyanın diğer tüm alanlarında bile rastlanması çok sınırlı bir olaydır, bu durum da halkımızın ve onun bir parçası olan gençliğimizin özgün yapısından kaynaklanmaktadır. Zaten faşist Türk devletini azıtan bu özgünlüğün kendisi olduğu da açıktır. Faşist Türk devleti her ne kadar atalarından esinleniyorsa da, Kürdistan gençliğinin sözkonusu ettiğimiz boyutlara ulaşması, her ne kadar Kürdistan'da tahrip edici nitelikte oluyorsa da, geliştirilen yabancı bir kapitalizmin ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Sözkonusu kapitalizm, halkımız için vahim durumlar yaratırken beraberinde zorunlu olarak aydın gençliği de şekillendiriyordu. Kürdistan'da bir aydın şekillenmesi de elbette devrimci tipleri yaratacağı. Bir toplumdaki çağdışı uygulamalara en fazla tahammülsüz olan, aydın gençlik bu tahammülsüzlüğü her an her yerde gösterecekti. Çünkü, gerek halkımız ve gerekse de onun bir parçası olan aydın gençliğin içine itilmiş olduğu durum, hiçbir zaman kabul edilemeyecek bir durumdur.

Dünyanın çeşitli alanlarında, farklılıklarıyla beraber benzer gerici yapıların bütünde devrildiği bizzat tanık olunuyordu. Aynı devrim birçok çelişkinin yumağı olan Kürdistan'da neden gerçekleşmesin? Her yönüyle kabullenilmez sömürgeci yapının dağıtılıp, halkımızın yabancı bir gücün engellemelerine uğramadan kendi doğal gelişiminin ön ve vazgeçilmez koşulu olan bağımsız ve özgür bir yapının yaratılması görevini bundan dolayı (tarihin de zorunlu kulmasından dolayı) omuzlayan gençliğimiz devrim yoluna tutmada asla tereddüt etmedi ve devrim yolunu tuttuğu andan itibaren, hem kendisine, hem de bir parçası olduğu mazlum halkına, defalarca acı tattıran düşmana, daha değişik tondan acılar tattırmaya başladı ve böylece sömürgeci Türk devletinin ölümünü belirleyecek olan son acıyı tattırma durumuna mutlaka ulaşacaktır. O, bizi bilmezdi istedi! Ancak bitiremedi. Fakat gençliğimiz, halkımızla birlikte o vahşi düşmanı bitirmeyi becerecekti. Çünkü; onun üzerinde yürümüş olduğu yol dosdoğru ölüme gitmektedir. Ve başka gideceği yer de

yoktur. Ne yapalım, tarih ona da bu yolu tutarmıştır.

Kürdistan gençliği altına girmiş olduğu tarihi görevinin bilincinde olarak gerekli bütün fedakarlık, dayanıklılık, ve azmi çeşitli biçimleriyle göstermiştir. Ancak, mücadele henüz saflarında bulundurmamak zorunda olduğu gençliğin gerekli kesiminin tümünü tam manasıyla bulundurmamaktadır. Mücadelenin içinde bulunduğu durum, saflara daha nice gençliğin sağlanması için olumlu koşullara sahipe de, daha önünde olumsuz dönüşümek zorunda olduğu bazı olumsuzluklar da vardır. Bu olumsuzlukların yani, gençliğimizin tam anlamıyla olması gereken yerde olmamasına yol açan olumsuzlukların bir sebebi olarak yukarıda faşist yönetimin bazı olumsuzluklarına işaret etmiştik. Dolayısıyla, gençliğin bugün beklenen düzeyde mücadeleye katılması konusundaki yetersizlik kesinlikle, ne onun yapısından kaynaklanmakta, ne de onun eksiksiz katılımını sağlayacak olan PKK'den kaynaklanmaktadır. Esas itibarıyla tek bir kaynak vardır, o da toplumsal gelişmenin zayıflığından da kuvvet alan dış zorlamalardır. Gençliğin bir bakıma parçalanmış atomlara benzetilmesi durumu vardır, nasıl ki parçalanmış atomların parçacıklarını bir araya getirmek zor ise, aynı şekilde gençliğin de tasvip etmediği edemeyeceği bir kalıba sokulması zordur. Hernekadar geçici olması şartıyla, gençliğin uygun görmediği bir duruma hapsedilmesi mümkündür de, aynı durumun uzun süreli kalmaması asla mümkün değildir.

Devrimci hareketin belli bir dönem geri çekilme aşaması ve sömürgeci Türk devletinin de bundan yararlanarak yarattığı olağanüstü, vahim durumdaki dolay, diğer kesimlerin olduğu gibi, gençliğin de geniş bir kesimiyle direkt ilişkiler, yani kesintisiz devam edememiştir. Bundan dolayı da bizzat mücadele yürütmek isteyen gençliğin belli bir kesimi yetersizliklerinden dolayı, mücadeleye üzerine almış olduğu rolünü bir müddet iyi bir şekilde oynamadı. Gençliğimizin mücadeleye içinde rolünü belli bir dönem beklenen düzeyde oynayamaması durumu, çok önemli bir enerjinin devrim çarkının hızla döndürülmesine hizmet etmesi durumuna olumsuz bir etki yapmıştır. Bu her ne kadar acı bir gerçeklik de sonuç olarak böyledir. Bu durumdaki gençliğin kendisinin de, bu acıyı hergün, her saat yaşadığını kendi kendisini yediğini bizzat onlarla yaşayarak öğrendik. Ama gençliğimizin üstün meziyetleri ve Partimizin her yönüyle kurtarıcı niteliği kısa bir sürede bu açığın ortadan kaldırılması umudunu tam manasıyla yapılmaktadır.

Nitekim H.... yöresine yapılan sınırlı bir devrimci giriş, gençliğimizin, içinde bulunduğu duruma uygun olarak yapılacak çalışmalarla yerini alabileceği sonucunu yöresel düzeyde ortaya çıkarabilmiştir. Kaldı ki diğer yörelerde daha da önemli başarıların sağlandığı sömürgecilerin içinde bulunmuş oldukları ruhsal yapılarından anlaşılmalıdır. Gençliğimizin mücadeleye katılma özlemine dolu olduğu gerçekliği kuşkusuzdur. Buna gençliğimizin her türlü zorluklara karşılaşmasına rağmen hergün artan sayıda mücadeleye katılmakta olduklarını bizzat pratikte görülmüşünden dolayı kuşkusuz bir gerçeklik gözüyle bakılıyor. Bu gerçeklik, gençliğimizin mücadeleye yerini alacağı doğrultusundaki teorisi pratikte doğrulanmaktadır. Sözkonusu pratikte doğrulanma olayı devrimci kesinliği biraz daha belirlemekte olduğundan, sömürgecilerin kökünü, bir daha yeşermesine olanak tanınamayacak bir biçimde kesilip atılacağı söylemek yerinde olsa gerek. O zaman her türlü azim ve fedakarlığı gösteren gençliği gerçek anlamda, yapısına uygun, tüm yeteneklerini eksiksiz geliştirip, toplumumuz için bütün gücünü kullanarak, modern bir Kürdistan'ın yaratılmasına doğrultusunda hızla ilerleyecektir.

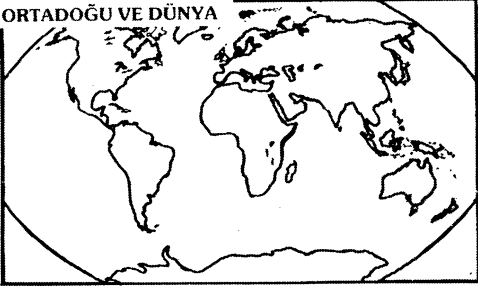
YURTSEVER

KÜRDİSTAN GENÇLİĞİ!

Sömürgeci Türk devleti senin, halkımızın özleminin gerçekleştirilmesi doğrultusunda nasıl bir rol oynadığını çok iyi bildiğinden

Devamı 2. Sayfada

ORTADOĞU VE DÜNYA

Uluslararası planda önemli gelişmeler yaşandığı bir dönemde toplanan Avrupa Konseyi Parlamenterler Asamblesi, gündemine aldığı Türkiye ve Türkiye'de "demokrasiye dönüşü" konusunda da tartışmalar sahne oldu. Uzun süredir üyeliği askıda olan Türkiye, Mayıs oturumunda 50 red oyuna karşılık 91 kabul oyuyla üyeliğe yeniden alındı.

TC parlamenterlerinin üyeliğe kabul edilmesinin dayandığı gerekçelerden, Avrupa'nın Türkiye'ye verdiği önemi görmek mümkün olduğu gibi, bu gerekçelerin aslı astarı olmadığını da anlayabilmek mümkündür. Dünya genelinde yaşanan önemli gelişmelerin yanı sıra, Ortadoğu'da daha ciddi sonuçlara da kayabileceği olayların yoğunlaştığı bir dönemde bu karara varılması; gerekçeler arasında yatan gerçek nedenleri yakalayabilmek açısından bir hayli ipucu vermektedir. Nitekim zaman zaman çeşitli biçimlerde yapılan açıklamalar da bu gerçeği teslim etmektedir.

İnsan haklarına saygı duyan, işkence ve zulme karşı çıkan ve bunları bir insanlık suçu olarak kabul eden her insanın, kurumun bu tür gelişmelerin yaşandığı ülke ve yerlerde gerçekleri yansıtmak zorunda olduğu açıktır. Doğal olarak, böyle kişi ve kurumların beklenen veya gösterilmesi gereken tavır da bu olmalıdır. Yoksa, onların insan haklarına saygı duyduklarından bahsetmek mümkün değildir. İnsan haklarına saygılı olup olmama konusunda, yapılacak değerlendirmelerde ölütcün bu olduğu açıktır. Kişi ve kurumlar, koşullar ne olursa olsun buna uydukları oranda, böyle bir özelliği kazanabilirler.

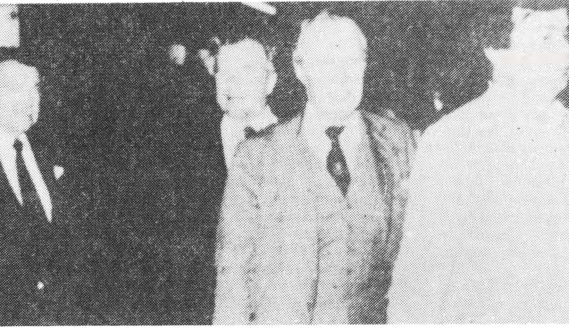
İnsan haklarının savunucusu bir kurum niteliğini taşımak isteyen veya böyle bir iddiası olan Avrupa Konseyi'nden, adına hareket etmek istediği hakların bir gereği olarak, insan haklarının gaspedilmesine, işkence ve katliamlara karşı çıkmaları ve bu ilkelere sahip çıkmaları gerekmektedir. Fakat, gerek Türkiye ve Kürdistan'da "incelemelerde" bulunan Konsey heyeti olsun ve gerekse Konsey'den cuntanın üyeliğini onaylayan parlamenterler olsun, hiçbirinin bu ilkeleri gözönünde bulundurmadığı ve bunları kendi çıkarları için çiğnedikleri anlaşılmaktadır. Bu noktada da faşist cuntayla bütünleşmiş bir durumdadır.

Avrupa Konseyi bünyesinden bir heyet, Türkiye ve Kürdistan'daki gelişmeler ve cuntanın demokrasiye dönüşü vb. oyunlarını yerinde incelemek maksadıyla toplantı öncesinde, Türkiye, Kürdistan'a gitti. Heyet gitmeden önce ve gittikten sonra ortaya çıkan gelişmeleri incelediğimizde, kararın dayandırılmak istendiği gerekçelerin cunta ve Avrupa emperyalistleri tarafından ortak hazırlandığı görülmektedir. Heyet, özellikle Diyarbakır üzerinde durarak, işkence ve insan haklarının zedelemesi olaylarının görüldüğü, Türkiye'nin "demokrasiye dönüşü" önemli adımlar attığı iddiasında bulundu.

Diyarbakır üzerinde bu kadar durmasının önemli nedenleri olduğu açıktır. Herşeyden önce Diyarbakır, cuntanın baskı ve işkencelerine karşı, bir halkın yok edilmesinde, geleceğinin karartılmasında girişimlerinin boşa çıkarak direnişin yükseltildiği bir aalandır. Bu konumuyla da Diyarbakır direnişi, Kürdistan halkının tarihsel uykudan uyanmasında, KUKM'nin dış kamuoyunda tanıtılmasında merkezi bir rol oynar duruma gelmiştir. Yine cuntanın gerek yüzünün açığa çıkarılmasında, barbar ve vahşi yüzünün teşhir edilmesinde de çok belirgin bir konumdadır.

Diyarbakır direnişi yalnız faşist Türk sömürgeciliğinin hesaplarını bozmakla kalmamış, Kürdistan üzerinde oyun oynamak isteyen birçok gücün hesaplarını boşa çıkarmıştır. Fakat, bugün yine KUKM üzerinde çeşitli güçlerin hesapları vardı, ve fırsat buldukça bunları uygulamaya

koymaktadırlar. Diyarbakır cezaevi üzerinde oynanan son oyunun da bunun bir parçası olduğu ve bunlardan ayrı görülemeyeceği açıktır. Zindanlarda cuntaya ve uygulamalarına karşı güçlü bir direniş göstermeyen, yaşamını kurtararak "demokrasiye dönüşü" bekleyen unsurlar, Konsey tarafından öne çıkarılmakta, sanki bir tek cezaevlerinde işkence gören bunlar gibi gösterilmek istenmektedir. Böylece de Kürdistan üzerinde geliştirilecek oyunlara şimdiden zemini hazır hale getirmeye çalışmaktadırlar. Konsey bununla da yetinmemiş, tamamıyla cuntaya teslim olmuş bir kaç hainin, "Genç Kemalister Birliği"nin ifadelerine başvurarak, iddia-

Cezaevlerinde inceleme yapan heyetin bazı üyeleri.

larını kanıtlamaya çalışmıştır. Bu olay bile Konsey'in gerçek niyetlerinin anlaşılması açısından yeterlidir.

Bazı çevrelerce Avrupa Konseyi'nin gerçek niyetleri gizlenmek isteniyor veya bu konuda yaptıkları propagandalarla Konseyi aklamaya adeta caba sarfediyorlar. Bu yönlü girişimlerin baştan beri birçok güç tarafından yürütüldüğü bilinmektedir. Son günlerde bu cabaların daha da yoğunlaştırdıkları görülmektedir. Kürdistan sorununu, Avrupa sosyal-demokrasisinin çıkarları doğrultusunda bir "çözüm" görmek isteyen bir güçler, faaliyetlerini Diyarbakır zindanlarındaki direniş anlamından boşaltma üzerinde yoğunlaşarak, amaçlarını gerçekleştirmek istemektedirler.

Diyarbakır zindanlarındaki direniş sıradan bir "hak-hukuk" meselesine indirilip ve cuntaya karşı bir direniş göstermeyen ve teslim olma göstererek, sanki direnişin olduğu gibi göstererek, bu tür girişimlerin halkın özgürlük mücadelesiyle hiçbir alakası olmadığı, tam tersine bu mücadelenin gelişimi önünde engel oluşturma çabaları olduğu açıktır. Fakat tüm bu girişimler kararın altında yatan gerçek nedeni yüzüne çıkarma önünde engel oluşturmamaktadır.

Gerek, konuşturulan birkaç hainin ihaneti ve gerekse dışarıda sürdürülen çabalar, bu durumu gizlediği gibi, daha da açığa çıkmasını sağlamaktadır. Bu oyunun, TC tarafından geliştirildiği ve Avrupa'nın da buna onay verdiği açıktır. Böyle bir oyuna Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşlar baştan dikkat çekmiş ve bu konuda kamuoyunu uyarılmışlardır. Bu yoldaşlar şöyle diyorlardı: "Sömürgeciler teslim aldıkları insanları ajanlaştırmak istiyorlardı ve gene PKK'ye karşı bir takım kompolar yapıp, onu Kürdistan ve dünyaya karşı teşhir etmek ve gözden düşürmek istiyorlardı." (Cezaevi Mektupları)

Mazlum ve diğer yoldaşların işaret ettikleri noktaların cunta tarafından geçmişten beri uygulanagelindiği açıktır. Şahin-Yıldırım ihanet çetesi sözde ittifaklar düzenleterek, televizyon, radyo ve basında zehir kus-

AVRUPA KONSEYİ TOPLANTISININ GETİRDİKLERİ VE ORTAYA ÇIKAN GERÇEKLER

turmuştur. Böylelikle, KUKM ve onun önderi PKK'yi kamuoyundan tecrit etmek ve onun hakkında saibeler yaratmak istemektedir. Bu ihanet çetesini sürekli öne çıkarmasının nedeni de budur.

Avrupa Konseyi'nden Diyarbakır'a giden heyet de, yine bu ihanet çetesi ile görüşmüş ve onların ittifaklarını toplatmaya kadar getirmişlerdir. Bunların ağzından da işkence olmadığı ve insan haklarının çiğnenmediği sonucuna varmışlardır. Şahin-Yıldırım ihanet çetesi ile görüşmeleri, bunun dışında işkence gören, katliamlara uğrayan ve direnen tutuklularla görüşülmemesi, Konsey heyetinin içine girdiği tutumu izahda önemli bir durumdur. Kaldı ki, bu ihanet çetesi, ittifakları ile tanınan ve kamuoyuna yabancı olmayan bir çetedir. Sözde haklarında öldü denilen de görüşüldüğü ve sağ oldukları biçiminde bir beyan da Konsey heyetinin samimiyetini göstermektedir. Bu, cuntanın ve heyetin ortaya çıkardığı bir sonuçtur. Yoksa, Şahin-Yıldırım ihanet çetesinin hakkında söylenenler

sona ermediği, insan haklarının çiğnenmeye devam edildiği ve cuntanın "demokrasiye dönüşü" iddiasının sahte olduğu, Konsey heyeti tarafından da bilinmektedir. Zaten böyle bir kararın verilmesine yolaçan neden de cuntanın "demokrasiye döndüğü" vb. değildir. Böyle bir kararın verilmesinin temelinde daha başka nedenler yatmaktadır. Cuntanın demokrasiye geçmediği çok açık olduğu halde, daha 1-2 ay öncesinde işkence öldürülen tutuklular bulunmasına rağmen, hala da hem zindanlarda hem de dışarıda sürdürülen operasyonlarda en vahşi uygulamalar yapılmaktayken, tüm bunlar da herkes tarafından bilinirken, Konsey heyetinin ve Avrupa parlamenterlerinin bundan habersizmiş gibi davranması veya daha doğrusu bu gerçeklere bilerek yüzünü çevirmesi başka nedenlerin varolduğunu göstermektedir.

Ortadoğu'daki gelişmeler ve bu gelişmelerde Türk faşist cuntasına yüklenen rolün böyle bir karara varılmasında belirleyici olduğu açıktır. Yoksa bazılarının "sorunu" bir-iki basit gözlem veya yapılan sahtelikler düzeyine indirgenmesi değildir. Bu konuda yazılan ve çizilen şeyler için görüntüsünden başka bir şey değildir. Sorun ne sahte ölüm listeleri ile heyetin kandırılmasında, ne de geçici olarak işkence vb. hafifletilmesi, cezaevleri koşullarının düzeltilmesidir. Mesele bundan daha kapsamlı bir şekilde ele alınmak ve değerlendirilmek zorundadır. Aksi halde, oynamak istenen oyunun teşhirinde ve etkisiz kılınmasında yetersiz kalacaktır.

Zaman zaman Konsey parlamenterleri veya Avrupa emperyalizminin çeşitli güçleri Türkiye'ye yönelik düşüncelerini, daha doğrusu gerçek niyetlerini açıklamışlardır. Açık ki içine girilen dönemde de böyle bir niyetten vazgeçilmiş değildir. Hatta denilebilir ki, bu daha da kuvvetlendirilmiştir. Avrupa'nın, Türk faşist cuntasını kaybetmek ve ilişkilerini zedelemek istemediği bilinmektedir. Gerek Konsey toplantılarında olsun ve gerekse daha değişik alanlarda olsun, bu istek sık sık dile getirilmiştir.

ÖZAL'IN İRAN VE PAKİSTAN "EKONOMİK" ZİYARETLERİNİN ARDINDAKİ GERÇEKLER

Son günlerde sömürgeci basının kamuoyuna yansıttığı "Türkiye'nin Ortadoğu'daki ekonomik ilişkileri", esasında Özal'ın şahsında somutlaşan, Türk burjuvazisinin yayılmacı ve işbirlikçi karakterinin operasyonlarıdır.

Türk burjuvazisinin oluşum özellikleri; devlet fideliğine yetişip bürokrasinin üzerine oturarak, kapitalist dönüşümü üstten sağlaması, ekonomik atılımını kendi iç gelişmeleri ile değil -bu karakterinden kaynaklanan-, palazlanma tarzında, bunalım dönemlerinde uyguladığı saldırı-ganlık politikası ile gerçekleştirmesi, bugünkü uygulamalarının tümüne damgasını vurmaktadır.

Türk burjuvazisi asalak bir burjuvazidir. Ekonomik gelişmeleri esas olarak dışta emperyalistlerle işbirliği, içte en gerici mihraklarla, çagla çelişen feodal yapı ile bir bütünlük içerisinde, korkunç bir baskı ve sömürü sayesinde sağlamaktadır. Ekonominin gelişmesinde altıncı bir karaktere sahip değil, fırsatçı bir biçimde her yünden aldığı payı arttırma çabasındadır.

Türk burjuvazisi, yayılmacı bir burjuvazidir. Özellikle Ortadoğu halkları ile ilişkilerinde, komşuluk ilişkilerinde samimi olmak bir yana, tarihten gelen fetihçi ve talancı özelliklere dayanarak, halkların topraklarında hak iddia etmek durumundadır.

Ortadoğu'da bunalımlar artıp, halkların mücadelesi emperyalizmi ve bölge gericiğini tehdit eder duruma geldikçe, bu emellerini gerçekleştirmek fırsatını gören TC burjuvazisi, emperyalizmin başı ABD'nin desteğini de alarak, mücadeleleri bastırma, statükoyu koruma, ekonomik

gelişme ve yayılmacı emellerini gerçekleştirmek için harekete geçmektedir.

Özellikle 60'lıların sonu derin bir bunalım içerisinde giren Ortadoğu'da, bu bunalımlar, zaman zaman sıcak mücadelelere dönüşmekte, bölgesel savaşın eşiğine gelmektedir. Bölgedeki sınıf savaşımının özelliklerine bağlı olarak, sürekli olan bunalım, belli dönemlerde yoğun bir biçimde belirginleşmektedir. Bunalımın yoğunlaşma özellikleri, artık uzun evrelerle değil, kısa aralıklarla ortaya çıkmaktadır.

İçinde bulunduğumuz bu aylarda, İran-Irak savaşının emperyalizm açısından verdiği tehlikeli boyut, Irak ve Güney Kürdistan muhalefetlerinin yeniden kabarması, bunun bir göstergesi olarak Irak'ta geniş kitle gösterilerinin yaygınlık kazanması, İran'ın emperyalizmin can damarı olan petrol körfezini tehdit etmesi, karşılıklı uygulanan ekonomik ambargolar, bunalımı yeniden yoğunlaştırmıştır.

Böyle bir ortamda içerisinde girilen dönem in şiddetli çatışmaların yaşanacağı dönem olacağı birçok yönüyle şimdiden görülebilmektedir.

Emperyalizm direkt müdahalelere hazırlanmakla birlikte, esas olarak çözümünü, bölgedeki işbirlikçileri vasıtasıyla gerçekleştirmek, daha çok onları saldırılarında kullanmak amacındadır. Gerek diplomatik temaslarla ortaya konulan görüşler, gerekse Ortadoğu'da mevcut statü göz önüne getirildiğinde, emperyalizmin ilk evrede jandarmalarını harekete geçirmesi en kuvvetli olasılıktır.

Bu durumda -zaten dumanlı hava yayran- Türkiye'nin rolü öne çıkmaktadır. Bölgedeki bir çok gerici

BAŞKA BİR SONUÇ DOĞMAYACAKTI!

Durum bu olunca, alınacak kararın sonucu da kendidilginde anlaşılabilir. İşte heyetin Türkiye'ye gezisi, böyle bir sonuca ulaşmak için önceden düzenlenmiş bir senaryodan başka bir şey değildir. Avrupa Konseyi de bu senaryoya ortak olarak, cuntanın faşizmi kurumsallaştırma çabalarına açık pirim vermiş durumdur. Cuntanın attığı hiç bir adımın demokrasi ve insan haklarıyla bağdaşır bir yanı yoktur. İnsan haklarının azgın bir kasabı durumundadır. Böyle bir özelliği olan yönetime, destek vermek, onun işkence, katliam ve insan haklarını çiğneme tüm uygulamalarına da katılmak demektir.

Türk burjuva muhalefetine umut bağlayan güçlerin cabaları da böylelikle sonuçsuz kalmış durumdur. Avrupa Konseyi'nin Türkiye'ye baskı uygulayarak, "demokrasiye geçişi" zorlamasına bağlanan umutları da bu karar söndürmüştür. Faşizmin kurumsallaşmasına evet denilerek, cunta onaylanmıştır. Kaldı ki, Türk burjuva muhalefeti de cuntaya karşı alternatif olma diye bir sorunu yoktur. Yer yer sesler yükseltilese de, özünde cuntanın faşizmi kurumsallaştırmasına, evet denilmiştir. Zaten şimdiye kadar, gösterilen muhalefetin boyutu, yapıları ve çapı da, bu gerçeği teslim etmektedir.

Cuntaya karşı ciddi bir mücadele verme gücünde olmayan ve daha çok burjuva muhalefetin kuyruğuna takılarak yaşamını kurtarmak isteyen Kürt küçük-burjuva reformist hareketlerinin, bu yönlü cabaları da sonuçsuz kalmış, umutlarını bağladıkları alandan herhangi bir şey çıkmamıştır. Cuntanın Konseyi alması, bunda burjuva muhalefetin de, Avrupa sosyal-demokrasi ile hemfikirliği ortaya çıkmıştır. Bizzat kendi cabalarıyla cuntaya destek toplayan bir burjuva muhalefetin, "demokrasiye geçişi" ne kadar etkili olacağı ortadadır. Bunu kavrayamayan ya da bir türlü kavramak istemeyen kafaaların eğer ihanet değilse, büyük bir yanlışlığı içinde olduğu açıktır.

Avrupa Konseyi'nin aldığı kararın veya Konseyde ortaya çıkan eğilimin, Devamı 19. Sayfada

gücün kendi içinde yıkılmağa yüz tutmuş çatlak bir yapı arzemesi, askeri güç ve donanımın yetersizliği, emperyalizm açısından uygun bir görev dağılımı gündeme getirmektedir. Burada karşılıklı çıkarlar sözkonusudur. Emperyalizm, bölgede bunalımı kendi lehine bir çıkışla atlattıkça, Türkiye'nin, Ortadoğu'da da ekonomik yönden belli bir girişimde bulunmasına ve pay almasına veya palazlanmasına müsaade ederek hareket geçirir, bir çok güç üstünde tehdit aracı olarak kullanmaktadır. Keza Türkiye burjuvazisi, hayalinde yaşadığı geçmişini hatırlayarak, istih kabartıcı bir şekilde işe atılıp, bir yandan emperyalist çıkarları korurken, bir yandan da yayılmacı ve fırsatçı emellerini gerçekleştirmek ortamı bulmaktadır.

Bunun en açık biçimi askeri müdahalelerdir. Geçen yaz aylarında gerçekleştirdiği saldırıların boyutlandırarak, bu yıl yeniden gündeme getirmek istemektedir. Bu çabayı bir yandan kendisini tehdit etmekte olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini ezmeye yöneltilir, bir yandan, Irak'ı kurtarma, İran'ı savaştan vazgeçirme yönelmektedir.

Gerçekleştirilen dizi ziyaretlerin özünü de bu konu oluşturmaktadır. Denilebilir ki, ziyaretler, gerçekte Ortadoğu gericiğini ile bütünleşme ve anti-emperyalist güçleri tehdit operasyonudur.

Özellikle İran ve Pakistan'a yönelik yoğun diplomatik girişimler ve bunun yanında diğer bölge ülkeleri ile girilen ilişkilerde temel konu, Türkiye'nin oynayacağı rolüdür. Pakistan'la işbirliği geliştirirken, karşıdevrimci çabalar yoğunlaştırılmakta, bölgeye yönelik olarak bu iki güç, Devamı 19. Sayfada

Dönemi en güçlü tarzda karşılamada ve gereklerini yerine getirmede militanlara ve halkımıza yol gösteren bu yazı, tüm direniş geliştirimizin anısına ithaf olunur.

PARTİ GERÇEĞİMİZİ TÜM YÖNLERİYLE KAVRAYALIM VE UYGULAYALIM!

1 - Devrimin Nesnel ve Öznel Etkenleri Arasındaki İlişkiyi Doğru Kavrayalım!

Ezilen sınıf ve halklar yaşadıkları tarih ve çağın kendilerini mahkum ettiği gerçeği devrimle değiştirmek için ayağa kalktıkları, alışılagelmis düşünce ve davranış kalıplarını parçalamak zorundadırlar. Ekonomik-toplumsal koşullar tüm bireylerin bununla uğraşmasına imkan tanımayacağından, devrim eylemi bir grup öncü tarafından hazırlanır. Bu grubun, teoride ve taktikte toplumsal gerçekliğe uygun objektif gerçekliği yansıtmada temelinde hazırlanması halkların ve sınıfların kaderini değiştirecek önemdedir. Toplumun büyük bir bölümü güncel yaşama, üretimin zorunluluğuna mahkum edilmiştir. Dolayısıyla adlarına bağımsız düşünce ve siyasal eylemi üretecek koşulların maddi temeli de dardır. Bu nedenle böyle bir görevin başarılmaması için, öncünün büyük zorluklarla yaratılma sorunu ortaya çıkar. Güncel maddi yaşamı kırmak için dayatılan baskı ve sömürü yöntemleri bireyi de alabildiğine gününü kurtarmaya ittiğinden, hayatı çakırların bilimsel ifadesiyle uğraşma, bunu sistemli bir düşünce ve siyaset haline getirmekle sorumlu olan öncülüğün, çıkar endişesinden sönerece uzak durması, soylu amaçlar uğruna bir yaşamın içine girmesi ve bunu her koşulda sürdürmesi zorunlu, ama bir o kadar da zor olan bir olaydır.

Toplumun altı üst yapısının adeta çığırından çıktığı devrim öncesi dönemlerde, ellerinde lokmayı gasp etmek için esas baskısı ve sömürüyü uygulayan gücün çabaları yanında, sömürülenlerin de öncülerinden yoksun olmaları halinde kendi gerçekliklerine katmerli bir yabancılığı yaşamaları sıkça görülen bir durumdur. İşte böyle durumlarda, öncü gücün, öncü militanın kader değiştirgen rolü önemini duyurur. Güncellikle pek ilişkisi olmayan böyle bir yaşamın önemi tümüyle kavranmasa da, bunun dışında bulunamama sınırlarının imkansızlığı kendini dayattıkça öncüye duyulan özlem de artar. Bunun tohumları serpilmeye başladığından toplumun ezilen sınıfları ve halklar görülmüş bir duyarlılıkla kendilerini aydınlatma çağırını, mutlu bir geleceği vaad eden olguyla hızla karşılamak onları etrafında kenetlenirler. Bu yeni düşünce ve eylem biçimine kaderlerini değiştirmek için kendilerinin muazzam kitle gücünü katkılarında da, ideolojik, politik, askeri tüm baskı aygıtlarını parampaçaya ederler. Bu araçların büyüklüğü ne olursa olsun doğu bilinci esas alıp, doğru eylemi özümsemeleri oranında her düzeyde direnişçi kesilmeleriyle güçlerini doruk noktalarına çıkarırlar. Geleceği, iletiriyi yansıtan halk iradesi bu noktada mutlaka, kendisini imha etmek için gücünü son kertesine kadar kullanan en azgın emperyalist işgâlcileri veya kendi egemenlerini, bazı engeller sürecin hızını kesme bile, alaşağı edecek ve zafiri elde edecektir.

Tarihin gelişimi, binlerce örneği ile bu yasayı doğrulamaktadır. İnsan soyunun, hiçbir toplumsal örgütleniş aşamasında sonsuz kararlılık bir ortam içinde kalması kabul etmediği bilinir. Daha insan türünün örgütlenişinin ilk aşamalarında bile, grubun, kabile veya aşiretin, yabancı egemenliği kabul etmeyerek, böyle yaşamaktansa imha olmayı göze almayan yaygın olarak görülen bir durumdur. Sınıflı toplumlarda da ezilen sınıf ve halklar, ister yerli egemen sınıflara ve isterse yabancı despot güçlere karşı sürekli bir örgütlenme içindedirler. Geri atılmaya mahkum üst yapının, iletiriyi doğurmaya aday düşünce ve bu düşüncenin taşıyıcısı gruplara karşıtlığı, yeniyi her düzeyde temsil eden düşünce ve davranışın boy verdiğini, kültülden ahlaka, dinden felsefe ve siyasete kadar toplumun kendisini yenilemeye mecbur hissettiği dönemlerde, eski, çıplak zora ne kadar başvurursa vursun, süreci içerisinde bunun lime lime edilerek aşılmasının kaçınılmazlığı, sürekli bir köleliğe eski biçimiyle asla yaşayamayacağı toplumlar tarihinin yalın bir gerçeğidir. İnsan türünün her türlü toplumsal-ulusal biçimlenişinin ayrılmaz yasası olan bu durum, kendi ulusal-toplumsal gerçekliğimiz açısından da bir o kadar açık ve geçerlidir. Kürdistan toplumunun tarih ve çağ tarafından belirlenen çok az ülkede görülebilecek özelliklerinin de bu yasa tarafından belirleneceği, eğer tam imha denilen olay gerçekleşmese bile içinde yaşanan zifiri kararlılık, bilimsizlik ve örgütsüzlük ne olursa olsun insan toplumunun içinde bulunulan aşamaların özelliklerine uygun olarak geçerliliğini sürdüren kanunların bu somutta da hükümünü icra edeceği açıktır. Ama içine girilecek eylem bu açıdan iki şeyden birisini doğrulayacaktır. Emperyalizm, sömürgecilik ve işbirlikçilerin iddia ettiklerinin tersine, ezilen sınıf ve halk gerçekliği yaşamdan umudunu kesmemiş, bağımsız-özgür bir yaşamdan vazgeçmemişse toplumsal kanunların gereğini yerine getirecek, mutlaka çağdaş toplumların içinde bulundukları akımlara, ulusal-toplumsal biçimlenişine uygun olarak kendini dönüştürme gücüne ulaşacak ve bunun için yeteneklerini mutlaka geliştirerek

«Bu içten sözlerden ötürü hiçbir militan alınmasın, çünkü yetersiz eğitim söz konusu olduğu kadaryla, ben bu sözleri herkesten önce kendime yakıştırmaktayım. Bir zamanlar çok geniş ve çok kapsamlı görevleri kendi üzerine alan bir inceleme çevresinde çalışmaktaydım; ve o çevrenin üyeleri olan hepimiz, çok tanınmış bir sözü değiştirerek, 'bana bir devrimciler örgütü verin, Rusya'yı alt-üst ederim!' diyebileceğimiz bir tarihsel anda, amatörler gibi hareket ettiğimizin bilincinde olduğumuz için, çok acı çekiyorduk. O zaman duyduğum utancı anımsadıkça, vâzılarıyla 'devrimci adımı lekeleyen', ve görevimizin devrimcileri amatörler düzeyine düşürmek olmadığını, tersine amatörleri devrimciler düzeyine yükseltmek olduğunu bir türlü anlamayan o sözde sosyal-demokratlara (komünistlere- yn.) karşı öfkem artıyor.» Lenin.

sonucu olumlu bir tarzda yaratacaktır. İkincisi; eğer iddia edildiği gibi imha olmuşa, Marx'ın da dediği gibi, içine girdiği savaş onun yaşamaya hakkı olup olmadığını kanıtlayacaktır. Tabii ki, savaşamayacak veya savaşta zafiri sağlamayacak kadar gücün, bilincin ve örgütlülüğün yoksunsa, o durumda yenilgisi kaçınılmazdır. Çağdaş olma, bunun gereklerini elde etmeye durumu uygun değildir. O durumda tamtehe örnekleri görüldüğü gibi, imhadan geçirilmiş halklar kategorisine girer. Neslinin tükenmemesi için çırpınan hayvan türleri gibi bir gerçekliği yaşayan, bir kültürel grup halinde bazı uluslar içine serpilmiş gördüğümüz milli topluluk biçimlerinden biri olarak arz edilir; onun adına bağımsız eylem, bağımsız örgütlenme, kısaca bağımsız devrim hareketinin düzenlenmesi gereği kalmaz, bundan vazgeçilir.

Kürdistan somutunda bugün, açıklasına böyle bir ikilem vardır. Bir yandan, her türlü yabancı güç ve işbirlikçileri, halk gerçekliğini tarih ve çağ açısından ölüme mahkum edildiğini bütün propaganda araçlarıyla hergün, her saat ezberle söylerken, insanlığın iletirici kesimi de buna iştirak ederek ölüme mahkum edilen bir varlığın kurtulması için beyhude bir çaba harcadığını, bağımsız, özgür bir ulus olarak yaşamasının çağ tarafından kabul görülmeyeceğini, bu açıdan da bir devrim hareketinin ideolojik, teorik, politik, örgütsel ve eylemsel olarak örgütlenmeyeceğini tekrarlayıp durmaktadır. Egemen güçler sürekli egemenlik sürdürmüş bir tarihi kendilerine dayanarak aldıklarından, iddialarında çok güçlü gözükebilirler. Ezdikleri halkın tüm bireyleri üzerinde yürüttükleri muazzam baskı ve sömürü yanında başvurdıkları hertürlü yalan ve demagogiyle, ideolojik yadsımlarıyla bunun doğal bir süreç olduğunu, bireye ve halka düşünen, kendi kişiliğine asla yanaşmamak, o katbekat yabancılığı kişiliği gerçeklik olarak benimseyip hakim ulus içinde eriyerek hakim sistem içinde yaşamak olduğunu kullandıkları beyinlere ve yüreklerle okurlar. Okullar, din kurumları, velhasıl egemen sınıfın ve ulusun örgütlenirdiği tüm kurumlar bununla uğraşır, gerçeğin bu yönde olduğunu savunur, inandırmaya çalışır ve güçleri oranında da bunu şu veya bu düzeyde kabul ettirirler. Tabii ki, böylesine bir yaklaşımdan en başta yerli işbirlikçi sınıfın temsilcilerinin etkileneceği ve aynı zamanda kendi etki sahaları altında yaşayan ezilen halk kesimlerine de bu anlayışı dayatacakları, propaganda yapacakları, kendi gerçeklerini inkar etmede bunların da en az yabancı despot güç kadar olumsuz bir rolü oynayacakları somutumuz için sönerece açıktır. Tarihimizin daha yakın bir dönemine kadar bütün ezilen sınıf ve tabakalarıyla birlikte tüm ulusun, çağımızı bu temelde algılamaya zorlandığını unutmamak, bunun ziddi olan devrimci yöntem de kararlı olmaları çok iyi bilimleri ve dikkatle değerlendirmeleri gereken bir husustur.

Tarihsel ve güncel somutu devrim yöntemiyle değiştirmeyi esas almak isteyen kesimin, başlangıçta fazla ifade edemedikleri, ama süreç geliştikçe çok daha iyi farkına varacakları temel gerçeklik, tarihlerini ve bu tarihlerinin bir ürünü olarak çağın kendileri için ördüğü ve adeta yaşamaya mecbur ettiği gerçekliği devrimle değiştirmeye karar verdiklerinde, artık sadece günceli elde getirmekle yetinmeyecekleri, çağ ve tarih konusunda alabildiğine doyurucu bir bilincinlenmeye ulaşmak, ama bunun da ötesinde, çağımızın devrimci ideolojisi olan bilimsel sosyalizmin bir kanunu olarak bilincinlenmeyi eyleme dönüştürmek zorunda olduklarıdır. Bu noktada, bilincinlenmeden eyleme geçmenin büyük zorlukları, bu zorlukların çağdan, tarihten kaynaklanan engellerini gördükçe kendilerini tekrar, tekrar üretmek ve geliştirmek zorunda oldukları yetenekleri de açığa çıkarma ihtiyacını duyarlar. Eğer bağımsızlık ve özgürlük düşmanı akımların etkilerine açık olmak istemiyorsanız, bu

zorluklara ancak kendilerinden güç üreterek karşı koyacaklarını, somut koşulların, kendilerini, devrimci değişikliği için istediği düşünce ve eylem gücünü bulup ortaya çıkarmaya sorumlu tuttuğunu, bu sorumluktan hiçbir bahane ile uzak duramayacaklarını açıkça görürler. Derin olmaları yaklaşımlarla sorunların çözümüne arpa boyu kadar bile yol alınlamayacağını, elde edilmiş sıradan bir kazanımın dahi çok kolaylıkla elden kayabileceğini görür, bu konudaki yetersizliklerini asip yetirillile ulaştırma için kendi güçlerini daha çok dayanır, bunun zorunluluğunu yürekte ve bilincinde daha derinleştire duyar ve mutlaka devrimle değiştirmek istedikleri kendi objektif yapılarını alt-üst edecek mekanizmayı kurup, işletirler. Öncü adına layık olmaları bunu başarmalarına bağlıdır.

Kürdistan'da her hangi bir ülkedekinden çok daha belirleyici bir anlamı bulunan öncünün bu biçimdeki tanımını iyi kavramak, ama bununla da yetinmeyecek buna uygun değiştirmeyi de yaratmak her türlü gelişmenin zorunu bir şarttır. Kürdistan somutunda herhangi bir bilinc, herhangi bir siyaset, herhangi bir eylemlilik ve özellikle de şu veya bu ülkede geçerli olan eylemlilik ve örgütlülüğe sonuca gidilemez. Çünkü, tarih ve çağın çizdiği hüküm değişiktir. Gerçekliğimizde yabancılığın rolü sönereceyi iyi kavramak zorundadır. Tarihte ve çağın kendisi tarafından bir türlü kabul görmeyen ulusal gerçeklik, kendisine doğal mütekim olması gerekenlerden de gereken ilgiyi, anlayışı ve desteği bulamamaktadır. Daha da ötesinde, ulusal gerçekliği bizzat bağımsızlaştırmak, yenileştirmek ve güçlendirmekten sorumlu olan halk, sınıf ve tabakalarının bu konudaki duyarsızlıkları, yetmezlikleri ve bunun öcüne de yansıyarak şiddetle etkilemesi durumu vardır. Tüm bunlar, bizde durumların çok değişik ele alınmasını gerektirir. Öncü, devrim olgusunun özenle ele alınmasını kendine has yöntemleri olduğunu, toplumun devrimle değiştirecek tüm kuvvetleri bulup ortaya çıkarmak gerektiğini kavramak ve bunun gereklerini mutlaka yerine getirmek zorundadır. Başka halkların ulusal kurtuluş mücadelesindeki yöntemlerini öğrenip özümsemek bilgi bakımından yararlı olabilir; ama, o koşulların bir benzerini kendinde görmek ona göre örgütlenme ve eylem stili tutturmak düşülecek en vahim hatalardan biridir. Ve hele, bu konuda baskılan kişi en devrimci yöntemleri olduğu gibi kopu etmek, sosyalist sistemin bir dediğini iki yapmamak, çok ince gibi gözükün, fakat en tehlikeli bir yanılgı, bir sapmadır. Çünkü gerçeklik, kendisi içinde özgündür. Özgün olan gerçeklik, devrimle değiştirmeyi de özgün kılar. Bu yaklaşımlar, gerekleri yerine getirilmedikçe, çok haklı gibi görünen, çok iyi çaba harcayan bir çok örgütlenmenin, aslında bir engel oluşturmaya, işleri ilerletmek bir yana içinden çıkılmaz hale getirdiği görülür. O halde Kürdistan somutunu devrimle değiştirmek için yola çıkılmalı her hangi bir ülkedekinden daha fazla özgün olma, kendilerini kuşatan katmerli yabancılığın tüm etkilerini silmeye büyük ihtiyaçları vardır. Öncelikle bu alandaki olumsuzlukları temizleyip, kendilerini özgün kılınca kadar, toplumda fazla etkinlik sağlayamayacakları, halkın büyük devrimci eylemini ortaya çıkarmayacakları iyi bilinmek zorundadır. Bunun için, herşeyden önce somut durumun bilinc tarafından aydınlatılmasının büyük önemi vardır. Devrimci değişikliği yönmeden önce, devrimci değişikliği doğurmaya yetecek bağımsız ve özgür düşünceleri oluşturmak kesin bir zorunluluktur. Tüm zenginliği ve güçlüğü ile bağımsız ve özgür düşünceleri yaratamayanlar, bağımsız ve özgür eylemi de yaratamazlar.

Bağımsız ve özgür düşünce denilince ayağın bir düşünce türü değil, çağımızın devrimle değiştirilmesinde başkanı yüzlerce defa kanıtlanmış bilimsel sosyalizm kastedilmektedir. Ama bunun başarılı olmuş yüzlerce örneğinin sıradan bir kopyasının bile, bağımsızlığı silip

süpüreceği iyi bilinerek hareket edilmelidir. Bağımsızlık, halkımızın kaderi konusunda geçmişi ve çağın hükümünün ne olduğunu görmeyi, bilimsel sosyalizmin yardımıyla bunu kavramayı ve bu kavrayışı örgütlülüğe ve eylemliliğe dönüştürmeyi içerir. Başkalarının pratiklerinin ürünü çok devrimci özellikle de olsa yutarcasına ezberlemek ve onu dayatmak, Kürdistan somutunda korkunç bir gerici olmaya yeter. Elbette ki Lenin'in Rusya için, bir Ho Chi Minh'in Vietnam için geliştirdikleri kendi toplumları açısından büyük devrimci değere sahip olduğu gibi, evrensel özellikleri de vardır. Ama, bundan çıkarılacak sonuç, her şeyi olduğu gibi kopu etmek değil; onların evrensel gerçekliği kendi somut koşullarına uygulamada yaptıkları gibi yapmayı, evrensel ışığında kendi gerçekliğimizin aydınlatılmasını becerebilmek, evrensel olanla özgün olanın sağlıklı bir bileşimini yaratabilmektir. Ama Kürdistan'da maddi plandaki bağımlılığı kendisini özellikle düşüncede ve siyasette o kadar güçlü bir biçimde yansıtır ki, en uşak sınıf ve tabakaların yanında, ileriliciler ve hatta sosyalizm adına hareket edenlerin de -ilerici, devrimci, sosyalist de olabilir- şu veya bu gücün veya devletin basit bir pioni gibi hareket ettikleri görülür. Kendi yakınlıkları o kadar fazla ve özgünlükten o kadar uzaktırlar ki, hemen bir dış güçle yaşlanma ihtiyacını duyarlar. Türk sömürgeciliğinin, 12 Eylül faşizminin ve onun bir sözcüsü olan MDP'nin Kürdistan'da diğer bölgelerden daha fazla taban bulabilmesi, yerli egemen sınıfın bağımlılıkla ve uşaklıkla sınırlı tanımayan karakterini ortaya koyar. Ama bir gerçek daha var, sözde ilerici ve hatta sosyalist olanlar da, tersinden bir biçimde de olsa, özü aynı olan bağımlılık ve uşaklık ruhunu ittifak ve enternasyonalizm adları altında sürdürmektedirler. Bunların hemen bir güce yaslanarak bir silik kopu gibi hareket etmeleri ve bununla da ülkeyi ve halkı kurtaracakları iddiasında bulunmaları yabancılığın sosyalizm cilası altında daha da katmerleşmesinden başka birşey değildir.

Tarihimizi devrimle değiştirmek için soyul bir eyleme halkştığımız bu dönemde hesaplaşma dedimiz meseleyi doğru yapmak, kendi gerçekliğimizin somutta güçlü ve zayıf yanlarını görüp değerlendirmek, büyük önem taşımaktadır. Bu belirleme yapılamadan, sağlıklı bir devrimci eylem gelişme imkanına kavuşamaz. Gelişme durumunda da, bu rastlantılara bağlı olur, şu veya bu gücün dayatmaları kadar bir gelişme ve başarı sağlanır. Ama devrim bu değildir. Bunları bazı reformlar olarak değerlendirmek imkanı vardır, fakat devrim olarak değerlendirilemez. O halde, günümüzde ve özellikle de önümüzdeki dönemde Parti hareketimiz, büyük bir eyleme kalkışmanın ağır tarihi sorumluluğuyla karşı karşıyadır.

Öncünün, tüm bir halkı devrimci gelişmelerle dopdolu kılmak, onu eşsiz bir biçimde ayağa kaldırmak için bütün gücüne çaba harcadığı böylesine bir dönemden eşşinde, geçmişe kısaca bir bakıp, çağı da yalın bir biçimde gözetilecek geleceğin üzerine yürümesi, geleceğin devrimle yaratırken gerekli olacak gerçek kuvvetleri ve yetenekleri nasıl bulup ortaya çıkaracağına önemli olarak hizmet edecektir. Çağın kuvvetleri, tarih ve güncel yaşam tarafından koşullandırılmış olan maddi yapı hakkında derin bir bilince ulaşmadıkça, önümüzdeki dönem bizim bir devrimci kenetlenme, büyük bir devrimci coşku ve büyük bir devrimci yürüyüş haline getirilemeyeceği ve bunun sonucunda yenilgilerin Türk sömürgecilerinin özelliklerinden ötürü de büyük tahribatlarla ve katliamlarla oylu açabileceği gözardı edilemez. O halde, herhangi bir ülke kurtuluş hareketinin güdümünden daha yüklü bir gündemle karşı karşıya bulunulmaktadır. En ileri unsur dan sıradan sempatiyana kadar tüm Partililer, üzerinde hareket ettikleri gerçekliği bütün boyutlarıyla kavramak zorundadırlar. Bu konudaki duyarsızlık bilimsizlik ve unutkanlık yapılabilecek en büyük kötülükler. İçine düşülecek böyle bir durumun hiçbir gerekeyle mazur gösterilemeyeceği çok iyi bilinmelidir. Her mensubumuz, bilimin derin bir sezişini edinmek zorundadır. Eğer kişi, insan olmanın bilincinde ise, yaşadığı gerçeğin çağ dışılığından mutlu bir utanç duyuyorsa, duyarlı olması, eylemde gerekli olan yeterlilik düzeyine gelmek için ihtiyaç duyduğu yüzyıl mutlaka kendisinde yaratması kaçınılmazdır. Ancak yabancılığı parti maskesi altında da sürdürenler ve bu konuda özgün olmayı becereyemeyenler ki, parti içinde iki yüzlü kesilir, rahatsızlıklarını her fırsatta belli eder, kendi yetersizliklerini örtbas etmeye çalışırlar; hatta bozgunculuğa varan birçok davranışa kulf aramaya koyulurlar, çevrelerine de yadıkkılar bu yapılarla, kararlılık Parti içinde hortlatmak istediklerini anlamaya yanaşmazlar. Farketseler bile, gereğini olumlu bir tarzda yerine getiremezler. Bu, en büyük düşmanın, mutlaka ezilmesi gereken bir tehliktir.

Bu tutumun sahiplerine, acımasız gerçeklerimize dalga mı geçmek istiyorlarsun, sorusunun

yönelmek gerekir. Ama, buna tahammül edilemeyeceği de açıktır. Kendilerine eğitim ve düzelmek için bir fırsat tanımlar; fakat bunların bir düşünce ve çalışma tarzı olarak yaşama bulamayacağı çok açıktır. Eğer dürist iseler, her üye, sempatiniz ve hatta taraftarın, yarımızın çok derin olduğunu, bu yarımdan kaynaklanan ağırların tüm kökenlerini teşhir etmek için uğraş vermesi gerektiğini teslim etmek gerekir. Ama bununla da yetinmeyip, tedavi için gerekli olanakları bulup ortaya çıkarmayı kabul etmesi gerekir. Devrimci olmanın ilk şartı budur. Bu olmadan, değiştime olayının basit ilk adımlarını bile atmak son derece zordur.

2- Çağımızın Halkımızdaki Hükümü İnkâr Olamaz

Bugün güçlü devrimci gelişmelerin eşine gelmiş olan Kürdistan, dünya güçlerince hala nasıl değerlendirilmekteydi? Hakkımızda verilen hüküm hangi nedenlere dayandırılmaktadı? Bunlar geçerli bir neden olarak kabul edilebilir mi?

Sömürgecilğin iddiası, hiçbir zaman birleşmemiş, bir devlet kuramış, dilini-kültürünü fazla geliştirmemiş bir halk topluluğu olarak Kürdlerin, bir çağdaş ulus gibi, kendi kaderini özgürce belirleme hakkının olmayacağıdır. Sömürgecilik bu konudaki politikalarını iç ve dış dayanaklarıyla birlikte uygulamaktadır. O, aynı bir ulusal-toplumsal gerçekliği olduğunu dahi kabule bir türlü yanaşmamaktadır. Diğer ulusal değerler üzerindeki tahribatı bir yana, o, insanın onusunu yamamaya dili dahi imha etmek istemekte, bu halkın varlığını ismen bile bilincine getirmek istememektedir. Türk sömürgecileri, ülkemiz üzerinde her türlü baskı ve sömürüyü uygulamakta, halkımıza vahşiler, eşiyaşlar, ne idüğü belirsiz varlık diye saldırarak, ama bu halkın ismini bile söylememektedir. Diğer sömürgeciler, en azından sömürdükleri nesnenin varlığını kabul ederler. Ama Türk sömürgeciliği, o kadar derinleşmiş bir sömürgeciliktir ki, bunun gereğini bile duymaz. O kadar zorba, o kadar barbardır ki, ezip-sömürdüğü, ülkesiyile, tüm ulusal değerleriyle yok etmeye çalıştığı bir halkın tanımlanması bile yapmaz. O halkı, tarihsel, her zaman kendi tarihinin ayrılmaz bir parçası olarak görür. Bunu değışmez bir politika olarak tüm maddi ve ideolojik gücü ile kabul ettirmeye çalışır; ve bu kabul de son derece başlırdır da. En azından, sömürgecilğin tarihinin bu yorumlanması açık ve sonuçları ortadadır. Sıradan bir durum değerlendirmesi yapan bir dürist aydın bile, bu barbarlık ve alçakça katliamlar karşısında, Türk sömürgecilğinin tarihinin bu konuda hayli yüklü bir faturaya sahip olduğunu, onun birçok halka gölmemiş sonlar hazırladığını bilerek fazla şaşırmas.

Sosyalizme ve ulusal kurtuluş hareketlerini açtığı savaşta Türk sömürgecileri sonuna kadar kullanan emperyalizmin ve sömürgeciliğin yerli işbirlikçilerinin o korkunç karanlık çevreleriyle böyle bir anlayış kabul etmemesi için de hiçbir neden yoktur. Kudurganlaşan emperyalizmin bir saldırı üssü elde etmek için, halkların umut kabilinde bile olsa kurtuluş özelemlerine saldırımasın düşünülmez. Bu anlaşılır bir husustur.

Ama, çağın sosyalizm ve ulusal kurtuluş güçlerinin, ister ulusal, isterse uluslararası düzeyde olsun yetersiz, duyarsız, hatta sömürgeciliğin yaklaşımları pek az aşan değerdendirme ve yorumları sözkonusu edildiğinde söylenmesi gereken çok şey vardır. Acaba gerçekten, sömürgecilğin iddia ettiği gibi, bağımsız-özgür bir ulus olma, yani kendi kaderini belirleme hakkına sahip olması gereken bir halk gerçekliğini mi küldür? Sömürgecilğin iddia ettiği gibi, bir kültürel azınlık grubu muyuz? ÇAğır ve Amerika'da çokça görülen, nesli tükenmiş kabile kalıntılarından sayılması gereken mozaik türünden bir grup muyuz? Eğer cevap hayırsa; o halde, sosyalist sistem ve ulusal kurtuluş güçleri tarafından kültürel özerkliği bile aşamayan taleplerin ön görülmesi, bunların temsilcilerine rahatlıkla olanaklar açılarak, yasatılmalanına imkan tanınmıyor? Lenin'in, ulusların kendi kaderlerini belirleme hakkı üzerine olan ölümsüz ilkesi, Kürdistan'da Kürt ulusu için geçerliliğini yitirmiş bir ilke midir? Eğer, geçerliliğini yitirmiş bir ilke ise, bunun tarihsel, toplumsal, ulusal temelleri nedir? Ama geçerliliğini koruyan bir ilke ise, günümüzde hala özerkliği aşmayan anlayışlar nasıl oluyor da sosyalizmin -seçkin-temsilcileri ve onlarla kardeş ilişkileri içinde olan sözümona komünist partileri tarafından sürdürülüyor, bunun uğruna muazzam olanaklar çarçur ediliyor, örgütler kuruluyor ve hatta ihanetler düzenleniyor, Leninizmle çelişen bu durum nasıl izaha kavuşturulacaktır? Bu durum, Kürdlerin bir ulus olarak varlığının yadsınması, veya öne mi oranda eritilmesi bir halk olma gereğine mi dayanıyor? Ya da, birkaç parçalı olma gerçeğine mi? Yine, toplumsal düzeyinin çok geri, tarih bilincinin çok zayıf, ulusal kurtuluş eyleminin modern bir tarzda fazla gelişmesine, kendini tüm azametiyle dikecek direnen bir halk haline gelmesine mi dayanıyor?

Bu sorular sorulduğunda, mutlaka sosyalizmin çıkartlarına uygun bir cevap verilmesinin zorunluluğu ortaya çıkıyor. Çağımızın gerici güçlerinin bir düşman kuvvet olarak alınacağı açıktır. Bunlardan bu ilkeye sadık olmaları

beklenemez. Ama, çağımızın ilerici kuvvetleri, proletarya ve ulusal kurtuluş hareketleri sözkonusu edildiğinde, bu ilkenin uygulanması ve desteklenmesi konusunda ne devip ne yaptıkları önemlidir, sorulmalıdır, cevabı verilmelidir. Bağımı düşünce ve siyasi yapının çok güçlü olmasından ötürü, sosyalizm adına hareket ettiğini ve hatta sosyalist sistemle iyi ilişkide olduğunu iddia eden bir çok kişi ve grubun, o korkunç utanmaz bağımlılıkları gereği bu soruları sormaları, kendilerine ne denilirse bir emir olarak kabul edip harifien uygulamaları bir mazeret olarak ileri sürülemez. Kendi ulusunun kaderini özgürce tayin etme, bu konuda en güçlü eylemi yaratma, bunun için ilerici insanlığın desteğini doğru ve yerinde bir biçimde sağlama gibi bir sorunları olmayan; kendilerini en basit şeylere satmaya hazır durumdaki bu tiplerin, bu sorunları aklarıyla bile getiremedikleri gibi, verilecek her cevabı da "enternasyonalizm" bir gereği olarak utanmazca kabul ettikleri çok iyi bilinmektedir. Ama bu, ne durumu kurtarıyor, ne de mutlaka aşılması gereken acı gerçeklerimizin olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor. O halde yine sorular sorulmalı ve cevapları doğru verilmelidir.

Sosyalist ülkeler ve ulusal kurtuluş hareketlerinin seçkin temsilcileri, halkımızın kaderi konusunda nasıl bir bilince sahiptirler? Bu bilincilerini maddi bir güce dönüştürme gereğini ne kadar duyuyorlar? Burada hemen somut olarak dokunulması gereken bir gerçeklik var.

Sosyalist sistemin güçlendirilmesi adı altında, sosyalizmin büyük yanlışlığı olarak gördüğümüz bir garip olay türümlenmiştir. Ekim Devriminin yanı başında, onun dolaylı ve direkt etkileriyle ortaya çıkan Türk burjuva ulusal hareketi sonucunda Kemalizmin önderliği altında şekillenen bir TC olgusu vardı. Çağın tanık olduğu en ucube bir devlet olan TC karşısında, başlangıçta uygulanan politika ne kadar anlaşılrsa, bugün sürdürülmekte olan politika da o kadar anlaşılmalıdır. Ülkemiz kurtuluş mücadelesi ve tabii ki halkımızın kaderini doğrudan ilgilendiren, bu konuya ilişkin politikanın, sahipleri tarafından izaha kavuşturulması gerekmektedir.

Başlangıçta, Ekim Devriminin emperyalizm tarafından kuşatıldığı ve bu kuşatmanın yarılmasına yakıcı bir ihtiyaç duyulduğu düşünme, büyük bir önemi olan uzlaşmalardan birisinin de, kemalistlerle yapılması, sosyalizme belli bir hizmet olan taktik bir ittifak ve bu nedenle de belli bir anlamı vardı. Ama bu ittifakın, TC'nin, emperyalizmin en tehlikeli vurucu bir gücü haline geldiği, sosyalizme ve ulusal kurtuluş hareketlerine saldırıda en ileri bir piyon rolünü oynadığı günümüzde kadar, sanki vazgeçilmez bir stratejik ilkeymiş gibi değerlendirilip, uygulanması vahim bir hata ve bunun da ötesinde sosyalizmin adına anlaşılmalı bir yanlışlıktır. Açık ki, TC, biraz da bu yanlışlığın ürünüdür.

TC, bu gerici yapısıyla bu kadar yaşayacak bir olgu değildi. O, sosyalizmin bu konudaki eksikliği çok iyi kavradı ve bu temelde emperyalizmin çok güçlü bir işbirlikçisi konumuna geldi. Onun bugün azgın bir faşizm biçiminde halkların karşısına dikilecek, uluslararası şantajlarını geliştirilmesinde ileri rolleri soyunmasının, Ortadoğu'da en karşı-devrimci güçlerden birisi olarak saldırılarını başını çekmesinin böylesine karmakarışık nedenleri vardır. Türk burjuvazisi, kendi halkının ve baskı altında tuttuğu halkların yanlışlığı çok iyi kullandı, bu yanlışlıkların bizzat yarattığı ve kendisini böylece şekillendiren tarihi ve kendi iyi kullandığı gibi, sosyalizmin emperyalizmin karşısındaki konumunu da çok iyi değerlendirmişti.

Sosyalist sistem bu güce karşı öyle bir politika izlemekteydi ki, sosyalizmin hemen yanı başında sosyalizme ve halklara karşı TC'nin bir saldırı karargahı haline getirildiğini adeta görmek istemekteydi, ya da zehirini kusmaya hazırlanan bu yılanı ırkutmeye çalışmaktadı. Ama bunun sosyalizm adına bir izahı var mıdır? Bir NATO ülkesi olan Türkiye, sosyalizme ve halklara düşmanlık konusunda adeta yer aldığı sisteme bile ders verir konumdadır. Türk ve Kürt halkları üzerindeki azgın faşist uygulamaları bir yana, o, sosyalizme ve tüm bölge halklarına karşı gönüllü bir saldırı-ganlık rolü üstlenmiştir. Emperyalizmin en saldırgan birlikleri bu devlet sınırları içerisinde yerleştirilmiş, NATO generalleri, saldırı planlarını düzenlemeye burayı mesken edinmişlerdir. Kürdistan'ın boydan boya bir çevik kuvvet karargahı haline getirilmesi ardından, nükleer füzelemler konumlandırılması planları gündeme gelmiştir. Nefes alışı-verişlerinin dahi duyulabilecek kadar Sovyetlere yakın alanlarda her gün bir baskı ad altında tatbikatlar sürdürülmektedir. NATO'nun savas provaları günlük olay haline gelmiştir. CIA ajanları, bu topraklar üzerinde sosyalizme ve halklara karşı yeni kompo planları hazırlamakla meşguldür. Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi sosyalizme ve bölge halklarına karşı yükümlendiği rol ve yerine getirdiği görevler nedeniyle, emperyalizm ve bölge gericiği tarafından övgüyle boğulmaktadır. Generalleri çetesinin kanlı rollerini ne kadar başarıyla oynadıkları açıktan söylemekten çekinmeyen ABD başkanı Reagan, bu çeteyi örnek olarak göstermekten de geri durmamaktadır. Nitekim, hizmetlerinin karşılığında TC, siyasi yönden olduğu gibi askeri ve ekonomik olarak da başta ABD olmak üzere tüm bir sistemin yardımlarıyla

gark edilmektedir. Ve tabii ki TC, salt bir askeri saldırı rolüne de sınırlı tutulamamakta, gerici-liğ, anti-komünizmin, anti-demokratizmin, halklar düşmanlığının kökleştirdiği bir karanlık merkezli olarak bölgenin başına bir kabus gibi çokkertelem istemektedir. Başta ABD olmak üzere emperyalist sistemin ve bölge gericiğinin TC ile olan ilişkileri, ona övgüler dizi, örnek bir rejim olarak göstermeleri, her bakımdan destekleyip beslemeleri, kısaca "sıcak dostluklarının" temeli vardır, bu anlaşılmalıdır. Emperyalist çetenin, bağrındaki bu gözde haydutunu yeni soygun ve saldırılar için, halkların boğazlanması için, sosyalizme saldırı için kuşatıp hazırlaması, onların ittifakının anlamına uygundur. Ama sözkonusu olan sosyalizm ve dünya ilerici güçleri olduğunda, ilişkisi sistemin çok farklı olması gerektiği de bir o kadar açıktır. Oysa ne görülmektedir. Sanki TC, emperyalizmin en tehlikeli bir dayanağı olarak sosyalist sistemin temsilcisi SSCB'nin başına bir hançer gibi saplanmaması, sanki o başta Türk halkı olmak üzere Kürdistan ve bölgenin diğer halklarına karşı açık bir savaş açmamışçasına, NATO'nun ikinci büyük ordusu olarak isimlendirilen Türk ordusu faşizmin kanlı kılıcıyla en sıradan bir insani hakka bile dayatılmamış gibi davranılmakta, buna karşı devrimin gücü bütün desteklerle dayatılmaktan adeta ırkılmaktadır. Gelebilecek tehlikeleri biraz da olsa azaltmak gibi bir düşünceden de kaynaklansa, açık ki bu hiçbir biçimde mazur görülmez. Bu, onurlu bir dış sosyalist politikanın asla kabul edilemeyeceği kadar, Leninizmin ilkeleriyle de bağdaşmayan bir durumdur.

Acaba, Türk egemen sınıfları bu kadar çok korkulması gereken bir sınıf mıdır? Türkiye ve Kürdistan'da halk kitleleri ve proletarya, diğer dünya halkları ve proletaryası kadar savaş gücü ve sınıf kinine sahip değil midir; bu kin, bu güç yaratılıp, güçlendirilemez mi? Genelde emperyalizmin ve özel olarak da azgın usakların halklara yönelik saldırılarını göğüslemeyi, onları geriletmeyi Leninizm nasıl anlar, gereklerini nasıl hayata geçirir? Bu kadar işkence, baskı ve sömürü uygulayan, kanlı kılıcını sosyalizmin başına dayayarak şantaj politikaları yürüten faşist Türk burjuvazisi, en azından suçlarına dokunulacak kadar bile eleştirilmeyecek mi? Sosyalizmin çıkarları açısından da bu gerekmiyor mu? Niçin yapılmıyor? 1920'lerde savunulabilecek haklı nedenleri olan bu güce ilişkin politikanın, bugün dayanakları kalmış mıdır?

Bu soruları, sözde enternasyonalist politikanın bir gereği olarak kurulmuş komünist partilerine de sormak gerekir. Bu konudaki gerçekleri nasıl değerlendiriyorlar? Temsil etme iddiasında oldukları sınıfa karşı tutarlı olmanın ölçütü nedir? Enternasyonalizm nasıl anlayıp, nasıl uygulamak istiyorlar? Bunlar bir yana; Kürdistan halkının ezilen bir ulus gereğiği var. Bu halkın son derece haklı gerekçelerle girdiği mücadele karşısında kendilerinin tutumu nedir? Emperyalizm, Polonya'da sosyalizmi kendi içinde hançerlemeye çalışır, Afganistan'da işbirlikçilerini maddi ve manevi olarak destekleyip, kukulları sağır edersene bir propagandayla karşı-devrimin saldırılarını dünya çapında hızlandırmaya çalışırken; emperyalizmin en tehlikeli bir işbirlikçisine karşı Kürdistan halkının yürüttüğü mücadeleye değil maddi yardım yapmak, adını bile vermemek, yaşanan işkence ve katliamlara sosyalist sistemin propagandalarda bir kez de olsa yer ayırmakla neyle izah edilir? Emperyalizmin, bütün gücüyle destek verdiği işbirlikçileriyle, sosyalizme ve dünya halklarına karşı yürüttüğü savaşa karşın; sosyalist sistemin, doğal müttefik olması gereken bir halka karşı duyarsız tutumu, görevlerini yerine getirmemesi nasıl açıklanacaktır? Özellikle bu konuda enternasyonalizmin uyguladığı iddiasında olanlar, böyle bir durumu nasıl kabul eder; bunu hangi politika ve ideoloji adına savunabilirler? Evet, bu halkın mücadelesi desteklenmiyorsa bile, bunun en azından açıklanması gerekir. Sosyalist ülkelerle ilişkileri olduğunu iddia eden birçok sosyalist güç ve komünist partileri buna açıklik getirmek durumundadırlar.

Açık ki, sürdürülen bu politikanın en büyük sorumlularından birisi de, Türkiye'de proletarya devrimi adına hareket ettiğini iddia eden sözde sosyalistler ve Komünist Partisidir. 60 yıllık bir geçmişe sahip olan Komünist Partisi, yarım asrı aşan bu süre içinde, değil devrime ulaşmak ve hatta burjuvaziyi kırkutecek kadar bile bir savaş gücünü yaratmak; yanı başında sömürgeciliğin vahşetliye boğuşan bir halka bile görememiş, egemen sınıfların bakiş açısını aşamamış, sosyalizmin ışığını taşıyıcısı olması gerekirken adeta gölge oluşturmaya çalışmıştır. Türkiye'de proletarya hareketine, burjuvazinin çağdaş bir sömürgecilikle boğazlamaya çalıştığı Türkiye proletaryasının en yakın müttefik Kürt halkının içinde bulunduğu duruma, onun kurtuluş sorunlarına en basit bir izah bile getirememiş ve hatta dünyada örnekleri az görülen bir biçimde o halkın varlığını inkar etmiştir. Ama öte yandan da, enternasyonalizm ad altında sosyalizm merkezlerinde gördüğü kabulün ferahlığıyla Türkiye proletaryası ve devrimi adına 60 yıldır sürekli konuşmuştur. Proletarya önderliğinde gelişen bağımsızlık hareketi daha ilk filizlerinin atıldığı dönemden başlayarak, Türkiye sosyalist ve komünistleri "bölücü-lüktür", "anarşizmdir", "karşı-devrimciliktir"

diye suçlarken; Kürt burjuva-milliyetçileri ve reformistlerini ise "devrimci-demokratlar" olarak ilan edip, proletarya hareketinin gelişim yollarını tıkamaya çalışmış. Kürdistan'da proletarya hareketinin gelişebileceğini bir türlü kabul etmek istememişlerdir. Bu halkın adını zorla da olsa anmaya başladıklarında ise, görüleceği üzere, bu ülkede ancak kendilerinin bir uzantısı kabilinden gelişmenin olabileceği yargısına ulaşmışlardır. Hakim ulus "sosyalist" ve "komünistlerin" tutumu bu iken, sözde Kürdistan adına yola çıkan ve kendilerine sosyalist sıfatını yakıştıran Kürt reformistleri de, usakça bir ruhla buna koşmuş, talep ettikleri en reformist hakları bile halklarına karşı hiçbir sorumluluk duymaksızın ve yerine getirmeksizin dış desteklerle elde etmenin heyecanına kapılmışlardır. Bunların, bugün Avrupa emperyalizminin kucagında da aynı ruhu nasıl bir heyecanla hayli "halkları" açıkça görülebilmektedir. Ulusların itiluşu, bağımsızlık ve demokrasi gibi bir sorunları olmayan ulus güçleri, en basit çıkarlarına kendilerini sosyal-demokrasiye teslim etmiş, İsveç vb. gibi merkezlerde Kürdistan kurtuluş hareketinin boğulmasına yönelik kompolarda kendi zaferlerini gömüşlerdir. Ama bu güçler, proletarya ve ulusal kurtuluş hareketinin başına saplanmak üzere bilenen bir hançer olma durumlarına rağmen, izahı olmayan bir biçimde ittifak bir güç olarak görülebilmektedir. Fakat, ittifak bir güç terimi, ilişkinin anlamını tam yansıtmıyor. Daha çok, Kürdistan'a bakiş açısından kaynaklanan proletarya gerçekliğini yadsıyan anlayışın, kendi dayatılmasını kabul ettirebileceği bir yapılanmayla sürdürülen ilişki sözkonusudur.

Bu noktada sosyalist ve ilerici olduğunu iddia edenlere sormak gerekir. Yaşınan bu sıfatların anlamı ve gerekleri nedir? Kürdistan için öngörükleri gelecek nedir ve bunun için nasıl bir faaliyet izlenmelidir? Dostluktan ne anlamaktadırlar ve kendilerinin en başta halkımızla dostluğu nedir? Halka ne kadar güven duymakta, onun kurtuluşuna inanmakta mıdır? Bu ve bu kurtuluşu nerede bulmaktadırlar? Dünya halklarına ve halkımıza düşman güçler olan emperyalizme, sosyal-demokrasiye karşı tavırları nedir? Eğer bir sosyalist olarak, bunlara halkımızın çıkarları doğrultusunda cevap veremiyor, emperyalizme ve sömürgecilğe karşı haykırıyorlarsa; utanmaz bir de neçog ve sahtekar olarak isimlendirilmekten kurtulamayacaklardır.

Açık ki, ortada enternasyonalizm maskesi altında sürdürülen bir çok demogojı vardır. İmha sürecini yaşayan bir halkın kendi kişiliğine ulaşmak için o korkunç zorluklar altında yürüttüğü mücadelesine karşı, çağın ilerici güçlerinin, sosyalizm ve ulusal kurtuluş hareketlerinin yetersiz bilinci ve yetersiz desteği kabul edilemez. Bu yetersizlikleri görmemek ve eleştirmemek, halkımız için verilen ölüm kararını dolaylı da olsa onaylamak anlamına gelir ki, en kötü ölüm de budur. Kürdistan bir ülke ve üzerinde yaşayan bir halk olarak reddedilmeyorsa, o zaman bu halkın mücadelesi de kabul edilecek ve desteklenmek zorundadır. Bu Leninizmin dayatıcı bir kuraldır. Fakat eğer, sıradan bir kültürel grub olarak görülüyorsa ve adına bir ulusal kurtuluş hareketi desteğlenemez denilirse, bunu da açıkça belirtmeleri gerekir.

Bilimmesi gereken bir şey; ağır ve dilsizler korusu halinde bulunulamayacağıdır. Sanki ortada bir gerçeklik ve söylenmesi gereken bir söz yokmuş gibi davranmak başlangıçtan bir tutum değildi. MARX ve ENGELS, Komünist Manifesto'yu: "Komünistler, görüşlerini ve amaçlarını gizlemeyi küçüklik sayarlar. Onlar, hedeflerine ancak, mevcut sosyal şartları zorla devirmekle mümkün olduğunu açıkça ilan ederler, varını egemen sınıflar bir komünist ihtilali korkusuyla titresinler, proletarlerin zincirlerinden başka kulağabedecek bir şeyleri yoktur. Kazanacakları koca bir dünya var. BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZ!" diye bitirirler. Koşullara göre gizli veya açık olmak tercih edilebilir; ama, komünistler gerçekçi gizli de olsa mutlaka açıklarlar. Ulusların kaderlerini belirleme konusunda, Leninizm gücüyle bir zenginliğe sahiptir. Dünyanın her alanında ulusal kurtuluş hareketleri bu ilke doğrultusunda gelişir. Ama, bu ilkenin ülkemiz ve halkımıza karşı ne kadar işletildiği de ortadadır. Sosyalizmin ilkesi ihlal edilmiş, ihletilmiştir. Ve üstelik, sosyalist sistemin çıkarları ad altında, hem sosyalist sisteme ve hem de ulusal kurtuluş hareketlerine asla yarar getirmeyen büyük bir yanlışlık sürdürülmüştür. Bu hem TC, olgusuna karşı yürürlükte olan politika da, ve hem de komünistler sürdürülen ilişkilerde hakim olan bir yanlışlıktır. TC olgusuna karşı yürürlükte olan politikanın, bölgemiz ulusal kurtuluş hareketlerinin ve sosyalizmin çıkarlarına olmadığa açıktır. Sosyalist ülkelerin, bu politikaya yön veren düşünceleri gözden geçirmeleri artık ertelenemez bir görev durumundadır. Bu politikanın TC'ye ve Kürdistan'a yönelik tüm tarihsel temellerinin gözden geçirilip, doğru düşüncenin ortaya çıkarılması ve bunun ışığında politika değişikliğine yönelmesi, hem çağın bir ucubesi gerici ilk harikası olan TC'den gelecek tehlikeleri önleyecek ve hem de bir halkın çok haklı talebi sosyalizm tarafından yerine getirilmesi olacaktır. Şüphesiz ki, bu konudaki görevler tek taraflı değildir.

Kürdistan halkı bugün, büyük zorluklar ve olanaksızlıklar içerisinde tüm bir emperyalist

NEWROZ GECELERİ HALKIMIZIN BAĞIMIZLIK VE ÖZGÜRLÜK TUTKUSUNUN DİLE GETİRİLİŞİ OLDU

NEWROZ GECELERİ

Avrupa'da, halkımızın direnme ve isyan geleneği olan Newroz'u anma ve kutlama amacıyla düzenlenen Newroz geceleri başarılı bir biçimde sonuçlandırıldı.

Son olarak Hollanda'nın başkenti Den Haag'da ve Münih'te düzenlenen Newroz geceleri, Newroz gününden hayli geç olmasına rağmen coşkulu bir biçimde kutlandı. Yine Newroz'u kutlama amacıyla İsveç Kürdistan Demokratik Federasyonu tarafından Stockholm'da bir gece düzenlendi.

★★★

1000'i aşkın bir kitlenin katıldığı Den Haag gecesi, kitlenin haykırdığı Biji Partiya Karkerên Kurdistan sloganları eşliğinde, Hunerkom kültür ekibi tarafından başarı ile sunulan programa oldukça coşkulu geçti. Ozan Zinar, Hunerkom-Amsterdam koro ve folklor ekiplerinin katıldığı geceye Hollanda'nın diğer kentlerinden ve Belçika'dan birçok Kürdistanlı emekçi katılmıştı.

Mücadelemizin içerisinde bulunduğu durumu devrimci-direnişçi bir ruh içerisinde yansıtan programa, mesajları ile birçok örgüt ve kişi katılarak gecemize ve halkımızın mücadelesine desteği bildiren sıcak selamlarını iletiler.

Bunlardan biri, Türkiye ve Kürdistan'a giderek cezaevlerinde incelemler yapan, Diyarbakır cezaevine girmek için girişimde bulunmasına rağmen engellenen Belçika Yabancılar Komitesi başkanıydı. Gezisini, Kürdistan'daki baskıları, tutuklu aileleri

Tiyatrodan bir sahne. Devrimciler, halk önünde muhbirleri cezalandırırken.

üzindeki uygulamaları ve mücadelemizi desteklediğini açıklayan bir konuşma yaptı.

Davetlilerden KDP temsilcisi de partisi adına geceye destek veren bir mesajı sözlü olarak sundu.

Bir bütün olarak devrimci coşku ve disiplin içerisinde düzenlenen gece, bu alanda Newroz'u özünden boşaltarak, bir eğlence gecesi olarak kitlelere yansıtan küçük-burjuva reformistlerinin oyununu boşa çıkararak, ülkesinden uzak bulunan Kürdistanlıların mücadele ile en sıcak bağlarını oluşturdu.

★★★

İsveç'in Stockholm kentinde Kürdistan Demokratik Federasyonunun düzenlediği Newroz gecesine 500'ü aşkın bir kitle katıldı. Güney Kürdistan'dan sanatçıların yanı sıra Hü-

nerkomlu sanatçılardan oluşan koro, Koma-Berxwedan ve Tiyatro ekibinin sunduğu programa, Federasyon bir folklor ekibi de katıldı. Program, izleyici kitle tarafından büyük bir beğeni ile karşılanırken adeta iki parçadan Kürdistanlıların ulusal birlik ruhu ile kaynaştıkları bir eylem durumuna dönüştü.

★★★

Newroz gününden yaklaşık 1,5 ay sonra 5 Mayıs'ta düzenlenmesine rağmen 500'e yaklaşan bir kitlenin katıldığı Münih Newroz gecesi mücadeleciler bir hava içerisinde geçti. Başarılı sunulan programın içerisinde PKK savaşçıların hazırlik çalışmaları anlatılan Video filmi Biji PKK, Mazlum, Kemal, Hayri Halk Savaşı Yolunda İleri sloganları ile karşılandı.

★

UZUN YÜRÜYÜŞLE DAYANIŞMA GECESİ YAPILDI

Dayanışma gecesinden bir an.

Hanau ve Hannover'den Bonn'a iki koldan (Federasyona Yekîtiya Karkerên Welatparêzên-Çandîya Kurdistan) FEYKA-Kurdistan tarafından düzenlenen uzun yürüyüş eylemi ile dayanışma amacıyla HUNERKOM tarafından 11.5.1984 tarihinde Köln'de bir gece düzenlendi.

Mücadele sorunları ve direniş üzerine, tasfiyeciliği teşhir eden, ulusal kurtuluş mücadelemizin önüne çıkarılabilecek her türlü engelle karşı kitleleri mücadeleye çağırarak coşkulu konuşmalarını yapıldığı gece, militan bir ruh içerisinde başlayıp aynı ruhun coşkulu bir biçimde doruğa ulaşması ile sona erdi.

Halk ozanlarından Mizgin, Sefkan, Serdar, Zozan, Çiya ve Koma-Berxwedan'ın devrimci direnişçi türküler ve marşları ile Hunerkom-Celle, Frankfurt, Stuttgart folklor ekiplerinin çeşitli halk oyunlarıyla katıldıkları gecede kitleler direniş ve önderlerin adlarını ayakta dakikalarca süren alkışlarla dile getiriliyordu.

findan nasıl bir umut ve coşku ile karşılandığı bir kanıtı oldu gece.

Gecenin militan özelliği tüm kitleyi sarmış, duygular hep bir ağızdan haykırılan sloganlarla ve avuç patlatırcasına ayakta dakikalarca süren alkışlarla dile getiriliyordu.

* Yaşasın Devrimci-Direniş Mücadelemiz!

* Herşey Kürdistan İçin!
* Herşey Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi İçin!
(Uzun Yürüyüşle katılan bir eylemci) **SERVAN.**

Komela Hunermendên Welatparêzên Kurdistan HUNERKOM 2. KONGRESİ YAPILDI

19-20 Mayıs tarihleri arasında, Hunerkom üyelerini temsilen 56 delegenin ve kalabalık bir izleyici topluluğunun katılımı ile toplanan kongre başarıyla sona erdi.

Kürdistan UKM ve devrim şehitlerinin anısına yapılan saygı duruşundan sonra açılan kongre, 1 yıllık geçmiş faaliyetleri değerlendiren, yeni çalışma dönemine ilişkin kararlar aldı.

Yapılan açıklamalarda, Hunerkom'un 2. Kongreye daha da güçlendiği belirtilerek, ulusal kurtuluş mücadelesine karşı görevlerini daha etkin yerine getirebileceğine değinildi. Ayrıca, Hunerkom'un kuruluşundan bu yana olduğu gibi, bundan sonra da Kürt kültürünün kişisel yaşamı sürdürmenin bir aracı haline dönüştürülmek istenmesine karşı ak-

tif mücadele vereceği de belirtildi.

Kongrenin bitiminden sonra, yapılan bir geceyle Hunerkom 2. Kongresi kutlandı. 300'e yakın kitlenin katıldığı gecede, halk bu alandaki örgütlenme ve çabaları desteklediğini onunla birlikte olduğunu slogan ve sevgi gösterileriyle yansıttı.

Kongreye gönderilen çok sayıda destekleme mesajlarının yanı sıra, gazetemiz Serxwebûn ve Feyka-Kurdistan'da birer mesaj gönderdiler.

Hunerkom folklor ekibinin programı yanı sıra, Koma Berxwedan, Koma Amed, Hunerkom'dan ozan arkadaşlar da geceye direniş türkülleriyle katıldılar. Ayrıca konuklar arasında bulunan yurtsever ozan Dilgeş mesaj ve türkülleriyle Hunerkom'a desteğini dile getirdi.

NEWROZ, DİRENİŞ MEŞALESİ SÖNDÜRÜLEMEZ!

3 Mart Hamburg gecesi ile başlayan Newroz kutlama ve anma toplantıları 5 Mayıs'ta Münih'te yapılan geceyle sona erdi. Her yıl olduğu gibi, bu yıl da halkımız bağımsızlık ve özgürlüğe duyduğu özlemi Newrozlarda bir kez daha yaşadı. Düzenlenen her alanda büyük coşkuyla geçen toplantılar, her türlü engelleyici ve yıkıcı çabaları da boşa çıkardı.

Tarihimizde direnişin simgesi olan Newroz, Kürt küçük-burjuva reformistleri tarafından adeta bir şenliğe dönüştürülerek, kazandığı çağdaş anlamından boşaltılmak istenmektedir. Tüm çabaları, böyle kutsal anlama dolu olan bir günü, kendi kişisel, ailesel yaşamlarını örgütlemenin ve devam ettirmenin bir aracına dönüştürmekte. Nitekim içine girdikleri tutum, bunun böyle olduğunu açığa çıkarmıştır.

Bu amaçlarına ulaşabilmek için de, halkımızın direniş temelinde Newroz'a sahip çıkmasını önüne çeşitli engeller dikmeye başlamışlar. Çok basit girişimlerden, çeşitli engellere varana kadar, bu çabalarını yoğunlaştırdılar.

Fakat, bu engeller karşısında halk neyi tercih etmesi gerektiğini çok iyi bilmektedir. Bir yanda geçmişte köleciliğe karşı, bugün de faşist Türk sömürgeciliğine karşı mücadelenin simgesi olan Newroz, Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin anıları, direnişleri bulunmaktadır; diğer yandan da her türlü işbirlikçiliği geliştiren, Kürdistan ve Kürdistan halkının bağımsızlığına düşmanlığı bir yaşam yolu olarak seçen teslimiyet, ihanet bulunmaktadır. Açık ki, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinden, direnişten halkımız taviz vermeyecektir. Bu mücadelenin yanında yer alacaktır.

İşte, Avrupa'da yapılan Newroz kutlama ve anma toplantıları bu iki eğilimin çatıştığı alanlar oldu. Reformizm ve teslimiyeti rededen, direniş ve direniş şehitlerinin anısına sahip çıkan Kürdistanlı yurtsever emekçiler, Newroz'a sahip çıkarak, aynı zamanda Kürt küçük-burjuva reformistlerinin Newroz'u gerçek anlamından boşaltma çabalarına da ağır bir darbe vurdular.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş mücadelesine karşı çok yönlü saldırıların geliştirildiği bir döneme denk düşen Newroz toplantıları, TC ve işbirlikçilerinin heveslerini de kursaklarından bırakırken, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin yolunu daha da aydınlattı.

Bir bütün olarak Newroz geceleri değerlendirildiğinde, içine girilen yeni dönemde (baskı ve karanlıklardan aydınlığa doğru ilerleme), mücadele önüne çıkarılmak istenen hiçbir engel, halkımızı ve öncü örgütü PKK'nın bu kutsal yoldan geri döndüremeyeceği, hiçbir saldırının bu gerçeği karartamayacağı bir kez daha ortaya çıkmıştır. Hele hele Newroz gibi, direnişin yükseltilmesi gereken günlerin içeriğinin boşaltılmak, kişisel yaşamı sürdürmenin bir aracı haline getirilmek istenmesine karşı ise hiçbir biçimde müsamaha gösterilemeyeceği açıkça görülmüştür.

Kürdistan halkı nasıl ki Demirci Kawa'nın anısına sahip çıkmışsa, onu yaşıyorsa, bugün de çağdaş Kawa Mazlum Doğan'ın anısına sahip çıkmasını bilecek ve onu yaşatacaktır. Yine Mazlum Doğan'ın ve diğer tüm devrim şehitlerinin anılarını yükseltirken, reformizme ve teslimiyete karşı da en güçlü ve kararlı bir mücadele de vereceklerdir.

*Yaşasın Halkımızın Şanlı Direniş Geleneği Newroz!

*Çağdaş Kawa Mazlum Doğan'ın Anısı Ölümsüzdür!

AVUSTURYA'DA NEWROZ BÜYÜK COŞKUyla KUTLANDI

Avusturya'nın Innsbruck kentinde 8.4.1984 tarihinde düzenlenen Newroz kutlama ve anma gecesinin 400 kişilik bir kitle katılımı ve geniş programıyla beğeni içerisinde geçtiği bildiriliyor.

Türkçe, Kürtçe, Almanca yapılan konuşmaların ardından sunulan programda, yöreden Serxwebûn sempati-zanlarının oluşturduğu bir koro ekibinin devrimci marşları, folklor gösterisi yanında, Hunerkom'lu ozanlardan Zozan ve Xemgin'in devrimci

direnişçi türkülerinin yer aldığı, programda, ayrıca Avusturya Komünist Öğrenciler Derneği (KSV) Müzik gurubu TRIO'nun sınıf mücadelelerini içeren marşlarla katıldığı haber veriliyor.

Çok sayıda gelen mesajların yanı sıra Avusturya Komünist Partisi'nden bir temsilcinin sözlü olarak dayanışmalarını sunduğu, gecenin devrimci direnişçi bir ruhla sürdürülüp sonuçlandırıldığı bildiriliyor.

Kamışlı Newroz gösterileri.

Baştafı 1. Sayfada

Nereden bakılırsa bakılsın, ülke, ulus ve sınıfsal gerçekliğimizin yeterince tanınmadığını ve özellikle devrimle değiştirilmesi konusunda çağımızın muazzam bir duyarsızlığı içinde olduğunu, Türk sömürgecilerinin en azgın emperyalistlerin desteğine tüm bir halk varlığını taşıyıcıya çalıştığı görmekte zorluk çekilmemektedir. Kapitalist-emperyalizmin karakteri gereği, bir çok halkın katliamlardan geçirilerek, varlıklarına son verildiği; yine, bir çok halkın görülmemiş baskı ve sömürü altında tutulduğu bilinmektedir. Bu açıdan, emperyalizmin vahşet ve azgın sömürüye başvurması gibi bir düşünce ileri sürülemez. O, tümüyle kendi yasalarını uygulamaktadır. Her kim ki, bunun tersini düşünüyorsa, o, emperyalizmin gerçekliğinden habersiz bir küçük-burjuva filistenidir.

Emperyalizm, kendisini, bütün şiddetle süren sömürü, talan, işgal, katliam ve cinayetlerle konuştururken, sosyalizmin de buna gereken karşılığı vermesi zorunludur. Ama bugün, insanlığın her zaman bağımsız ve özgür gelişmesinden yana olmuş sosyalizmin adaletinin, sosyalist sistem tarafından doğru bir biçimde yerine getirildiği söylenememektedir. Bu, en yalın bir biçimde Kürdistan gerçeğine yaklaşımda görülebilir. İlerici insanlığın bilincinin, emperyalizmin kör, bilimsiz, duyarsız, imhacı, insafsız özelliğinden apayrı bir özellikle halkların yanı başında olması ve hele son derece dengersiz bir baskı altında, böyle bir halka en büyük özveriyle yaklaşması gerektiğini, ilerici insanlığın güçlü kuvvetinin duyarsız ve bilimsizlik içinde bulunmasının asla kabul edilemeyeceğini, gelişim kanunlarının gereğini mutlaka yerine getirilmesi gerektiğini söylemek sadece eleştiri hakkımız değil, aynı zamanda enternasyonalist bir görevimizdir. Enternasyonalist temelde doğup gelişen, bugün bir çoğu özgür toplumlar haline gelen ve bir sistem arzeden bu güçlerin, bizim halk gerçekliğimize de doğru biçimde yaklaşarak, üzerlerine düşeni yapmaları, kendilerini bu konuma getiren enternasyonalist ilkenin vazgeçilmez bir kuralıdır. Yalnız toplumsal kurtuluş değil, ulusal kurtuluş da teorisi ve pratiğiyle yol gösteren Leninizmin ayrılmaç bir ilkesi olan enternasyonalizm uygulanabilir, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi en aktif biçimde desteklenmelidir diyoruz. Ve tabi ki, bu halkın proletarya devrimcilerine düşen görev de, baskı altında kendilerini kurtarmak için bağımsızlık ve özgürlüğünü öz güce güven temelinde sağlamaktır.

İşte bu noktada, Kürdistan'da ne yapılması gerektiği sorusuna verilecek cevap, basit fikir üretiminden en güçlü eylemin gerçekleştirilmesine kadar, direniş olgusuna sanırlıdır. PKK'nin, vahşi zindan koşullarında yükselttiği "DİRENMEK YAŞAMAKTIR" şiarı, yalnız dünya halklarının göstermiş olduğu soylu bir olguyu vurgulamakla sınırlı olmayıp, Kürdistan'da ilerici insanlığın kabul edilebileceği yeni bir yaşamın kilit kavramıdır. Ama öte yandan özellikle kendisine yabancılaşmış beyinde ve yüreğinde bir türlü aşamamış, aştığını iddia etse de önemli oranda halen hastalıklı bulunan ögeler, gruplar ve bunların dayandıkları küçük-burjuvazinin, direnmenin neden tarihizmin ilerletilmesinin kilit kavramı olduğuna dair ciddi bir açıklama yapıp, teorik-pratik faaliyet göstermek bir yana, yitkinlik ve tesli-

miyetle, direnmeye karşı dikilmelerini halkların önünde nasıl muazzam bir tehlike olduğunu belirtmek gerekiyor.

Gereklerinin yapılması durumunda mütih gelişmelerle yolaçabilecek bazı tarihsel dönüm noktalarının öneminde bahsetmiştik. Gerçekten de gereklerinin yapılması durumunda bir ulusu yeniden ihya edebileceği gibi, ters durumda da bir halkın imhasına yolaçabilecek tarihsel bir dönemi yaşıyoruz. Bu döneme direnme dayatıldığında yok olmanın eşliğinde bulunan halkımızın ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde şanlı bir sayfa açılacaktır. Ama, eli kanlı faşist sömürgeciliğin, halkımızın sadece bağımsızlık ve özgürlük tutkusunu değil, kültürel alan da dahil her türlü örgütlenmesini ve hatta fiziksel varlığını bile imhaya kararlı biçimde gerçekleştirmek istediği bu dönemde, direnme temelinde örgütlenme yerine, direnmeden kaçma temelinde örgütlenişleri ve basit kültürel özellikleri istemini dayatmak çok tehlikeli bir sonuca yol açacaktır. Bu nedenle, tarihimizin bu evresinde, sıradan bir bireyden en güçlü örgütlere kadar her kesin, düşünceden eyleme kadar, mutlaka herşeyle direnişçi kesilmesi büyük önem arz etmektedir. Diyoruz ki; dönem, mutlaka bu biçimde karşılmalıdır. Ve tabi ki, dönem bu biçimde değerlendirildiğinde, akla gelen direnişçi PKK direnişçiliği olmaktadır.

Halkımızın Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesinde şanlı sayfaların yazılması olan PKK direnişçiliği tüm derinliğiyle kavranmak zorundadır. Bugün, PKK'ye ve tabi ki halkımızın bağımsızlık ve özgürlük umutlarına yönelmiş provakasyon yöntemleri saldırılarını yönetmekte, PKK'nin daha doğuşundan bu yana süren bu saldırılar, bugün öyle boyutlara ulaşmıştır ki, yönetilen saldırılara bakıldığında devletin büyüklüğü ve haklılığı bütün açıklığıyla görülmektedir. Halkımızın umutları kendilerine kabus olan Türk sömürgeciler, bir yandan eli kanlı kontr-gerrilla uzmanları ve kemalizm bayrağı altına topladıkları piyonlarıyla bir vahşetten ibaret olan uygulamaları dayatarak zindanlardaki PKK'yi imha etmeye çalışırken; dışarıda da 1970'ler benzeri "kutsal ittifak"lar oluşturularak Parti içinden ve dışından sol maskeli provakatorlerle Parti gerçekliğimiz karartılmak, tarihimizin en güçlü dönemini yaratmadaki kararlılıklarıyla yüce direniş örnekleri ortaya koyan PKK direniş kahramanlarının anıları çarpılarak başka türlü yorumlanmak istenmektedir. Direniş yön veren direnişçi ideoloji, politika ve örgütlenme değil de, bireyin mertliği ve kişisel cesaretinden kaynaklanan bir olgu olduğuna; bir halkın bağımsız ve özgür yaşama umutlarının maddi güce dönüşerek örgütün önder ve militanlarına dide getirildiğini, direnenin bir kişi değil bir parti, bir halk olduğuna kabul etme yerine, direnme olayının kişisel nitelikte bir olgu olduğunu benimseyen anlayışlara rastlanmaktadır. Açık ki bununla, PKK'nin çığırını açtığı direniş süreci çarpıtılarak, büyük tarihi-toplumsal özünden boşaltılıp yanlış bir biçimde lanse edilme istenmektedir. Direniş yönüyle bir başka çarpıtma da, teslim olanın, geçmiş olumsuz tarihi mirası temsil ettiği, bir örgütün ve hatta bir kişinin yaşamaması gerekeni ortaya koyduğu biçiminde değil, sıradan bir olay gibi kabul ettirilerek istenmesinde görülmektedir. Bu tutum,

MAYIS'I DİRENİŞ ŞEHİTLERİMİZE HESAP VERME AYI OLARAK KARŞILAYALIM!

hakim eğilimi direnme olan örgütlerce, kendilerini gizlemek için en demogojik yöntemlerle savunulmaktadır. PKK direnişçiliğinin şaha kalktığı bir dönemde, küçük-burjuva reformizminin seçkin temsilcilerinin, cezaevlerinde sadece direnmekle de sınırlı kalmayıp, halkın adımlarını inkar ederek işin içinden de sınırlı imhanetne düşükleri ve hem de bunu önderlik seviyesinde sergiledikleri bilinmektedir. Bu tutumun arkasında hangi ideoloji ve politikanın olduğu sorulduğunda, teslim olanın bir yapı olduğu açığa çıkmaktadır.

Direniş şehitlerimizi anarken, direniş ile teslimiyetin tarihsel, ulusal toplumsal anlamını doğru çizmek gerek. Birisi, halkın yaşanmaya layık neyi varsa, onu, doğru direnişçi bir ideoloji, politika ve örgütlenmeyle temsil ederken; diğeri, teslim olan, sahip çıkılmaması gereken ne varsa onu esas almaktadır. Halkımızda örnek olmaması, lanetlenmesi gerekenin, düşmanın dayattığı uygulamaları, teslimiyetçi ideoloji, politika ve örgütlenmeyi temsil eden taraf, sahip çıkılması gereken ise, direniş tarafı olduğu son derece açıktır. Bunlar, sınırları net bir biçimde çizilmesi gereken iki ayrı olgudur. Birbirlerine son derece karşı olan bu iki olguyu sanki aynı şeylermiş gibi veya aralarındaki farkı çok basit gördükleri orta-yolcu anlayışların da ne kadar tehlikeli olduğunu hemen belirtmek gerekir.

Unutmamak gerekir ki; tarihimizin bu döneminde, muazzam zorluklara rağmen yıllarca süren bir direnme temsili edilemez, bu direniş yol açan ideoloji, politika ve bunun yol açtığı örgütlenme, halkımız temsil eden ve arkasında yürünmesi gereken tek doğru devrimci gerçekliktir.

Direniş yönetilen saldırılar ve çarpıtma çabalarına karşılık, bizler de direniş muazzam boyutlarda yükseltmek durumundayız. PKK'yi PKK yapan ilk kelime, nasıl ki direniş biçiminde beyine çakılmışsa, bu, düşünceden her türlü davranışa kadar aynı biçimde sürecektir. Amansız düşman kılıcı altında muazzam güç denizsizliğinin yaşadığı, tarihte ve günümüzde iç ve dış gericiğin bütün dayanakları ile üzerimize geldiği, bağımsızlık tutkusuna daha yöklerle ve beynlerine düşmeden leş kargaları gibi üzerine işiştirildiği, çeşitli güçlerin onu bağımlılaştırmak için zora ve maddiyata dayalı güçlerini seferber ettiği bir ülkede; direnişle doğmak, ne pahasına olursa olsun direniş temelinde yaşamak; yalnız imha seferlerine karşı değil, en düşün insan güdülerine ve bunun tahrik ettiği her türlü yıkılığa ve bozgunculuğa, yücelmiş direnmeyle cevap vermek, tarihimizin bağımsızlaşması ve özgürleşmesinde en temel yaklaşımdır. Ve bu temelde gösterilecek direnme, en çok bağıl kalacağımız değerlerdir.

İşte, Parti tarihimizde, direnişin artık dönüme bir noktaya getirdiği ayların başında Mayıs ayı gelmektedir. Bu aydaki ilk şehidimiz Haki KARER, ve bir yıl sonra şehit düşen Halil ÇAVGUN, 2 Mayıs 1983'de ise şehit verdiğimiz Partimizin değerli önderlerinden Mehmet KARASUNGUR ve büyük gelecek vaaeden kadrolarından İbrahim BİLGIN, ve daha çokça sıralayabileceğimiz direniş şehitlerimiz, tarihimize direniş ruhu ve uygulanmasın egemen kılınmasında paha biçilmez bir yere sahiptir. Bu ay, bir direniş ayı haline getirecek, sömürgecilik tarafından çizilmiş tamamen kör, duyarsız ve kanarlık ortamlar, kendilerinin kanlarıyla çizmiş oldukları kızılşan yol arasına bir köprü gibi gerilecek, yüzbini direniş çekmeleri, direniş şehitlerimizin tarihimize ne kadar büyük bir değeri armağan ettiklerini göstermektedir.

Denilebilir ki, hiç bir güçle tarihimize olumlu bir adım attırma açısından, bu denli güçlü bir yaklaşım söz konusu edilemez. Tarihimiz ancak ve ancak, yüreğini ve bilincini böylesine armağan edenlerle yenilenebilir, özgür bir tarihin çizimine başlanabilir. İşte onlar, böyle bir değeri halkımıza armağan ettiler. Hiç bir dış güçle dayanmayan, kendi halkından bile başlangıçta çok az destek gören bir avuç insanın, kolay kolay gösterilemeyecek fedakarlığı özgür bilinçleriyle göstererek kendilerini armağan etmeleri, halkımızın hiçbir zaman unutamayacağı ve sürekli güç

alacağı tarihsel bir olaydır. Halkımız bu büyük değerlere gereken yeri vermesini bilerek, bağımsız ve özgür bir toplum haline ulaşacaktır.

Bu direnişler, bizi her türlü yabancılaşmadan kurtarak yeniden kendimize getirecek ve çağla aramızdaki boşluğu kapatacak olan gücün nerede olduğunu da ortaya koymuştur. Tarihin akışına uygun olarak yaşanacak olan gelişmelerin temel kaynağı, bu direnme olacaktır.

Günümüzde bir çokları da halka acıyıp ve kurtarmak istiyorlar. İlerici insanlığın temel güç kaynakları, bu konuda görevlerini yerine getirmeye daha da özen gösterecekler. Ama bunlar neyi karşılayabilir. Bugün utanılası bir biçimde emperyalizmden medet umarak, ulusal sorunu emperyalizmin sınırları içinde çözmeye istediğinden, sosyalist devrimin güçlerinin dilencilerine özgürlük uman çevreler bilmiyorlar mı ki, özgürlük ve bağımsızlık yalnız ve yalnız temel güç kaynağına dayanılarak elde edilebilir. Ve yine, emperyalizme ve sömürgecilik karşı dostların sayısını arttıracak ve dayanışmasını aktif bir tarzda yaratacak olan da, engin yurtseverlik duygularıyla direnişçiliği yükseltmek ve bu temeldeki başarıları sergilemek. Bu görevler başarıyla gerçekleştirilmeden, hangi sifate ve kimden ne istenebilir, ne elde edilebilir? Küçük-burjuva iflah olmazlığının bir de bu noktada büyük bir günahı vardır. "Bir çok ülke bizi tanımayaz hazır hale gelmeden nasıl devlet ilan eder, nasıl silahlı mücadele yürütürüz" türünden örneği görülmemiş teslimiyet düşünceleri üretilmektedir. Ve tabi ki, bunun doğru sonucu olarak, "birçok ülke devrimci örgüt kuramazsa halk değişken nasıl örgüt olamaz karar veriz" sözlerine varılmaktadır. Halkların en doğal hakkı olan silahlı mücadeleyle de bir onayla başlayan teslimiyetçi düşüncelerin yaygınlaştırılması istendiği böyle bir ortamda, sarılacağımız silah yine DİRENME... DİRENME... DİRENME... olacaktır.

Tarihimizin bu döneminde, direnme temelinde düşünmekten ve eylemekten taviz vermemek koşuluyla, yapılacak hatalara göz yumulabilir. Bizi var edecek temel olgu içinde hareket edildiği müddette, çıkabilecek hataların giderilme yolları da bulunacaktır. Direnme tecrübesinin az olduğu, olumlu bir mirasın zayıf bulunduğu bir halkdaki direnmenin önemli hatalar ve olumsuzlukları yaşayacağı göz önüne getirilirse, bu konuda biraz daha esnek olunabilir. Fakat, kurtuluşu dış dayanaklara arayan, düşünce, örgütlenme ve eylemi -ister emperyalist sisteme ve isterse ilerici insanlığa- dışa bağımlı olarak geliştiren ve adeta dilenci konumunda siyaset üreten anlayışların, bu durumlarından ötürü yol açacakları sonuçlara göz yumulamaz. Çıkış noktaları iyi niyete de dayansa, bu onları tarihe karşı işledikleri suç söylemimize engel değildir. Açık ki, tarihimizin bu evresinde sorunları ulusal direniş cephesi esprisi içinde ele almakta başka çıkar yol yoktur. Eğer bağımsızlık ve özgürlük gözlemleri almak istiyorsak, köklerimiz üzerinde ayaga kalkmamızı bilelim. Unutmamalı ki, koltuk değnekleriyle ayakta durmaya çalışanlar, herhangi bir siyasal gelişmeyle birlikte koltuk değneklerinin ellerinden alınmasıyla sürtüştü yere düşebilirler. Bu, günümüzün acımasız gerçekliğidir. Uluslararası dengeler uğruna koltuk değnekleriyle hareket edilemeyeceğinin sayısı örnekleri vardır. O halde, ulusal değerlerimizin ayrılmaz bir parçası haline gelen, halk varlığımızın sindiği dağlarımızda özgürlüğümüzün kaynağına inelim. Bunu orada çağımızın modern örgütlenmesiyle kaynaştırarak, halkımızın ayaga kalkmasını sağlayalım. İşte, direniş şehitlerinin kanlarıyla açtıkları ve PKK'nin ilk günün izlediği yol budur.

O halde, direniş şehitlerinin anısı, gerçekten somut yaşam olarak hükümünü icra eden, herkesi kendi emir ve komutası altında bulunduran gerçek bir önderliktir. Yaşayanların ne olacağı belli olmasınla rağmen, olan haklarındaki hükümlü kanlarıyla kesintirmişlerdir. Hangi örgütün olmasına olsun, halkımızın hangi sınıf ve tabakasında yer alsınlar, herkes için en yüce komuta direniş şehitlerinin anıdır.

Tarihimizin devrimcileştirilmesinin direniş ve direniş şehitlerinin kanı ile olduğunu belirtirken, yeniye olumlu bir tarzda inşa etmenin de eşliğinde bulunuyoruz. İhanetin, teslimiyetin, bozgunculuğun kol gezdiği bir zeminde ve muazzam bir güç dengesi içinde de olsa, direniş, imhaya, teslimiyetçiliğe ve bozgunculuğa herşün darbe vurarak özgürlüğe giden yolları açmakta, halkımızın yaşadığı en ücra köşeye kadar uzanan bu yollarla, bizi çağla birleştirmeye götürün köprüler durumuna dönüşmektedir.

PKK direnişçilerinin mücadeledeki bu rolleri, hiç bir biçimde çarpıtılmayacak kadar kesindir. Diyarbakır cezaevi başta olmak üzere her alanda gösterdikleri büyük direniş ölüm-süzleşen PKK şehitleri, bütünüyle bağımsız düşüncenin ürünü olan şehitler olarak, Kürdistan'ın tek ve en güçlü direniş şehitleridir. PKK direniş şehitlerinin özgün bir yeri olduğunu söyleyebiliriz, gerçeğin altın bu biçimde çizilmesi gerektiğini vurguluyoruz.

Düşman bugün mücadelemiz önüne hangi engelleri çıkarırsa çıkarsın, üzerimize hangi sinsi ve açık yöntemlerle gelse, neşer her öğemiz içinde ve dışarda her nefesini bile direnişle alsın, geleceğimizi devrimci bir tarzda yaratmaktan hiçbir kuvvetin bizi alkoymayacağımızı rahatlıkla belirtiriz. Bunun dışında hiç bir kuvvet tanımayacak, ona dayanarak tüm yaralarını tedavi edecek, halk saf-larındaki örgütsüzlüğü giderecek, bu kuvvetle Partimizin çikleşmesini sağlayacak, her türlü provakasyon ve bozgunculuğun hakkından geleceğiz.

Madem ki, direniş şehitlerimiz tarihin en kanarlık dönemini kendi kanlarıyla aydınlatırlar, o halde biz de buna, bölge, mezhap, cinsiyet farkı gözetmeksizin, yediden yetmiş tüm bir halk olarak gerçekliğimize sahip çıkıp, emperyalizme, sömürgecilik ve yerel gericiyle karşı tarihin ender kaydedilen bir halk direniş hareketini mümkün kılarak karşılık verelim. Böylesine bir direnişçi tutumdan başka hiçbir tutum bizi başlatamaz. Partili her militan ve sempatanın, direniş şehitlerimizin yaşamının ne kadar zorluklar altında geçtiğini düşünür, direnişin nelelere karşı geliştiğini belleğinden canlandırır ve gerçekten onların yığıt bir temsili isle, o, günümüzde Partinin önüne koyduğu görevler üzerine yürümeye, ulusal direniş cephezinin somutluk kazanmasında, tüm bir halkın bu temelde ayaga kaldırılmasında gereksinim duyduğu her türlü güc kendisinde bulacaktır. Şehitlerin anısının kendisini her an boşalmaya hazır gerili bir yayı tuttuğuna, sürekli onların komutası altında olduğunu görecektir. Hiç bir zayıflığı ve hele olumsuzluklarını öne sürerek bağımsızlık etme gücünü kendinde bulamayacaktır. Halkımız da, en zor anda bu direnişçilerin bağrından çıktığını görmekte onların büyük acısını duyarak, anlarına layık olmanın ulusal direniş dışında hiçbir yaşam tanınamakla mümkün olduğunu anlamaktadır. Fakat bu kavrayışı daha da derinleştirerek, onların emir ve komutası altında birleşmek zorunda. Direniş şehitlerimize karşı görevlerimizi bunun dışında yerine getirmemiz mümkün değildir.

Büyük direniş şehitlerimizden Mehmet Hayri DURMUŞ'un "Halka ve Partiyi karşı yükümlülüklerimi tam yerine getiremedim. Mezarıma borcu yazılın" şiarına, yaşıyan PKK militanları, halka ve Partiyi karşı görevlerini yerine getirecek, bunun öncü güc olmanın zorunlu bir gereği olduğunu duyarak, hiç bir engel ve sınır, bağımsızlık ve özgürlük değerleri için savaşmaktan başka hiç bir yaşam biçimi tanımadan, güçlü bir halk mücadelesini yaratmak için tarihin bu evresinde üzerlerine düşeni mutlaka yerine getirecek bağlı kalmalıdır. Bu, yaşamlarının tek gayesi olduğu gibi, şehitlere hesap vermenin de tek yoluudur.

O halde; gün, hesap verme günüdür... Gün artık tarihimizin o utanılası geçmişini mezarla gömmek ve her geçen gün direniş sevgisiyle aydınlanan geleceği çizmek için direnme günüdür... Direniş şehitlerine hesap verme günüdür...

★★★

Serleşkerê, Yekîtîkî-Sêrbazan a bi 150 Kesan ku Êrîşî Partîzanên Kirin, Hat Qul-Qulî Kirin!

Gora agahî ku ji Kurdistanê gihîşt rojname me; pozberîk (şerêkî çekdarî) li navbera 2 partîzanên PKK û yekîtîkî leşkeran a mêtîngerên faşîst bi 150 kesan, derket. Serleşkerê (serwan) û hejmareke mezin ji serbazan hatin kuştin û birandin bûn.

Agahî, rûdanên pêkhatî û pêşketinên bûyer şopandin, kurt halo tîr rêzîkirin:

Li ser giliyê nokereki bêseref ji bajarê Xelîfî, gundê Qeremezra yekîtîkî leşkerî a bi 150 kesan nûçe digre û roja 12 Adar 1984, seet dor 4an, li nêwalekî piçûk navbera gundê Qeremezra û Xamkê, 2 Partîzanên PKK, nav çembereki teng dizivirine. Dema serleşkerê (qomutanê) yekîtîyê devê xwe bo banga "teslîm ol" (xwe bide dest) vedike û venake, bi agirê partîzanên qul-qulî dibê. Bivê çek peqandina partîzanên gelek leşker ji, berik li ser canê xwe digrin. Peyre, leşkerên ji tirs û bizandê li çep-rastê birev belav dibin, ji hêla serwanan di tîrê lihevçavindan û bi rewşekî "senger girtin" (tam enî) çemberê herweha baş teng dikin. Lew, erd-şûn (arazî) û pêwîst çihê kozîka partîzanan ku tîr senger girtibûn, gengaza parêştinê nedidan û ji ber ku hêzên mêtîngerên faşîst, ji çar doran agirkirî xurt dibarandin -agirê hêzekî bi 150 kesan-, partîzanên tenê bi çekekî xwe diparastin û pozberîkê dajotin, ketin nav rewşekî bêmecal, xedar, necar û tahl. Nexasim, bilî wê partîzanan berikên xwe ser neyaran, bîlêrîn û tîrs barandin. Belê ji partîzanên ku ji hev qut, kozîkan de senger girtibûn, yê çek bikardîyanî, birîneke giran ji çengê xwe digre. Dema hêzên mêtîngerên faşîst bi rewşê agahî dibin, ji çar alîyan mîna çavsorran, xwe davêjin ser partîzanan. Serleşkerê ji faşîstan çeka xwe dirêj dike û "ezê herdû wan çihde, li vîra bikujim" dibêje. Lê serwanekî din yê faşîst (hişyarîr xwe dîtewirîne), "bisekne neke, ev wê ji me re hewce bibin" dibêje û nahêlê bikuje.

Taliya pozberîyê bi tîrs li parêzgahê (mîntiqê) hin partîzanên din ji beşdar û peydarin, bîyê xwe nêzîkî gundan an gir û çîyayên din yê asê bikin, piştî çend keli mijûlîyê, rast diçin navça bajarê Xelîfî. Qasekî din piştî çîyina wan, firokekî keşfê tîr derdore. Firokekî keşfê ji, heya êvarî li ser parêzgahê difirîn û difitilîn. Gava dibe êvar ji, ji serliwa (tugay) Ruhayê hêzekî leşkerî bi 1000 kesan, dighe navça bajarê Xelîfî.

Rojek payre, bi lîçek kêmkirina tîrs a xwe û bi desteka şî firokekî narîncokan (firokekî bonbardûmanê) û şeş balafiran (helîkopter) ji banî; bi hejmareke pir ji zivîpaşan (panzer) û hêzên artêşê (ordî) yê xirxî ji erdê, dikevin nav erdûçîyayên asê û gundan; ku berî rojekê ji tîrsan, xwe nêzîkî wan deran nedikirin. Dema leqayî şopa komên partîzanan yê din nabin, piçek din zirava wan zêde dibe. Bi vî awahî, tevayî hêşûrgira xwe, ser gundiye bûdebara parêzgerî dîversîyonê û hingavtin, sixêf û nîzmîkirinê tu vegirak, zefkar ji gelan re rûwa nabînin, bîcihtînin. Hînkâr: gundîkî kal, ji gundêrût û bîcil dikin, wî di nava gundê de digerînin û "pişange" (teş-

hîr) dikin. Li gundekî din, gişanî gel (bîyê jihevçûdîkirina kal, jin û zarokan) li qada gund de serhev dicivînin û bi seetan bin derp û zerpên pîhî û binîkçekan de, wan dikişînin. Neh kesan ji bi hiceta "gunehên alîkarî kirne (sûcê yetaxî) bîpîrs û sual yekcarê de, digrin.

Gava ev bikaranîn li Xelîfî dajotin, li bajarê Bîrecik, Nîzîp û gundên derdore jî, dişa bi hejmareke wûsa yê hêzên leşkerî, bikaranînen dijbehin rojgeran kirin.

Seravetînen (operasyonên) ku nivê meha Adarê destpêkirin, ta destpêka meha Nîsanê domkirin û li derdoran Nîzîp, Xelîfî û Bîrecik hatin ajotin; dikarê bêgotin ku ev kirin, daxûyanîkî baş jê re ye, ka çawan cunta mêtîngerê faşîst li dijî gelê Kurdistan hêrs, hov, har û çavsoyîk, dilê xwe de xwedî dike. Sedemêke bîngêhîn û pêwîst a ku çawa, harbûn û çavsoyîya xwe dighişînin taxên halo ji, eve ku; serê çar salane, bi bikaranîna hezar-hezar azîzan dixwest, PKK ji bersîng û dilê gelê Kurdistan qutbikin, lê nekarine, û PKK ji nûve û hêj bîhmîrt, destê xwe daye destê gelê xwe û ser xaka welat bejna xwe danezanê kirîye. Bervajo ve, li hemberê bûyera serpehati, reaşîona bizdehkar ku mêtîngerên faşîst diyarî dikin, nikarê bi hewleke din bê vejîndandin (îzahkîrin).

Ev rûdana pêkhatî, dî rastîyan û ji van rastîyan misagor dibe, dî bîrdozan bi rewşekî ronî, berçavan da weşîndan.

Rastîya yekemîn, hebûna (jîngarîya) mêtîngerên faşîst li Kurdistanê ye.

Bîrdoz a wê jî; bi zanîna tu bîngêhîn hebûna wan yên dîrokî-civakî û dadî li Kurdistanê nîne, belê ji ber îştîna saziya wan a dîrokî û civakî û bona bikaribin xwe li Kurdistanê serpi bigrin, her babet azînen çepal, bêmîrovî û hovbertîrîn (barbar) ta hîma wan jê digre, bikartênin; bivî awahî -ta derfet be jîyana xwe li Kurdistanê dom bikin- birê bixîne ye.

Rastîya duwemîn, jîngarî û hebûna PKK ye.

Bîrdoz a wê jî; bizanîna bîngêhîn zexm yê dîrokî û civakî, bername (proxram) şoreşgeriya rast, stratejîkî rêzanî a karhati (tecrube bûyî) û rast, bawerîkî a rêkxistinîkirina qurnewar û rêkxistînek (organîzasyon), bo vî rêkxistinê qadroyên (endamên) rêber, pêşeng û sîmpatîzanên xwedibawerî, hogir û fidakar (canfida) hene; bin kîjan şert û şîrûtan be bila be, xwedî li welat, gel, rêkxistin û endamên wê derbikeve, wanan biparêze û li hemberê dijîmin bîrdoz a, ku wê xefk û leyîstokên wan pûç bike, tora terorê bigirîne, talan û qirkirinê wan birawestîne û li riknî; bona, singê dîrokê de weke deqekî şermê disekine, wî mehlûkê dixelxîne ji ra qutbike û bavêje, bikaranîna her babet hacet, rê û azînen ku ew jê fahm dike, birê-bixe ye.

"Perda mijê" a ser van herdû rastî û bîrdozan, herroja paş dimîne de, behtîr belav dibe. Rojên wê çavkî ji bibînin, bizanîn û fahmbikîn, ev wûsa ye, ne dîrin.

13.4.1984

DAWÎ BÎ MEŞA DÎRÊJ, HANNOVER-BONN, HANAU-BONN HAT!

Meşvan ji Koblenz bi rê dîkevin.

Meşa dirêj, ku ji hêla FEYKA-Kurdistan (Federasyona Yekîtiya Karkerên Welatparêzên-Çandîya Kurdistan) hatibû tevgerkirin, dawî pê hat. Meşa dirêj, ji du alîyan dest pê kiribû û herdû mil li Bonn gihîştibûn hev.

Ev qeflên hanan yek ji Hannover (418 km.), a din ji Hanau ta bi Bonnê (270 km.) meşîyan.

Herwêkî ji hêla FEYKA-Kurdistan jî hat daxûyanîkirin, ev meş ji dijî pîkolî, hingavtin û qirkirinê cunta faşîsta Tirk li Kurdistan, ji

bo hevgerîna bi girtiyên şoreşgerên di zindanan de li berxwedidin, binin zman, parlamentarîzma Tirk di Konseya Awrûpî de çih negirin, piştigirtina Almanya Federal a li Tirkîye re raweste û ji bona hevgerîna navnetewî bikar hatibû.

Meşa dirêj, ji hêla gelê welatperwer, pêşverû û şoreşger bi dijîgelekî alîkarî girt. Herwusa gelekên ji wan bi şkesanî çihê xwe di nav meşvanan de girtin û bi wan re meşîyan. Alîkarîya maddî û manewî li meşvanan re pêkanîn.

DAWEN PKK DE DAXÛYANIYA BÎRYARA 24 BÎDARVEKIRINÊN DÎN!

Dawa PKK a Koma Batmanê de Bîryara 10 Bidarvekirinan!

● Li Diyarbekir hejmara bîryarên bidarvekirinan gihîşt 72an!

● Ceza ne li gora sîc; li gora berxwedanê tê dayin!

Dawa koma Batmanê a bi 303 kesan ku ji aliyê qolordîya heftemîn û serleşkeriya girêdana awarta bajarê Diyarbekir, dadîngaha leşkeriya duwemîn de dihat dîtin, ji hêlekê derheqê 10 şoreşgeran bîryara bidarvekirinê daxûyanîkirin, ji aliyê din 2 kes cezayên ta taliya jînê girtin. Bilî van, ji ber piçûkbûna emr, cezayên bîryara bidarvekirina 12 kesan ji, qulibandin 20-24 salan. Bîryara, 103 kes hatin berdan de, 162 kes ji cezayên navbera 3 û 24 salan yê babetî girtin; derheqê 9 kesan bêtaqîbatî, 5 kesan ji bîryara tefrîkê hat daxûyanîkirin.

Navê şoreşgerên ku derheqê wan de bîryara bidarvekirinê hati dayin evin: Şehmûz Baqaç, Hîfzullah Korkut, Mahmut Oguz, İsmail Sezgin, Mehmet Tekin,

Medeni Gürgen, Mehmet Nezir Aktulun, Şexo Evirgen, Abdulgafur Karder û Abdurrahman Özdi.

Ji ber piçûkbûna emr, cezayên bîryara bidarvekirina Kazim Ateş, Kasim Nayan, Şehmûz Özdemir, Abdullah Özlük, Hamdullah Tuzun, Suleyman Uner, Zeki Gunenal, Faysal Gulam, Şehmûz Ercan, Fehmî Korkmaz, qulibandin 24 salan, û yê Adnan Çelik û Recep Yardimci ji qulubandin 20 salên girtîmayîna giran.

Faîk Kezer, Kazim Trukan, Recep Tiril, A.Mecit Çeken, Meytullah Yildiz, Zeki Yilmaz û İrfan Çelik heryek 24 sal, Kenan Gokburcu 10 sal, Selahattin Ayana 14 sal, M. Şirin Çelik 20 sal, İlhamî Gunes 10 sal, Saîd Tanguner û Behcet Turkan heryek 15 sal, cezayên girtîmayîna giran girtin.

Dawa PKK a Adiyaman de Bîryara 14 Bidarvekirinan!

● Bîryar, leqayî şîarên weke "Bimre Mêtîngerî" bû!

● Dîlîyên şer eşkere kirin kû, ev bîryar ji wanan re nayê tu manan!

Dawa PKK a koma Adiyaman ku ji hêla qolordîya şeşemîn û serleşkeriya girêdana awarta bajarên Adana, Maraş, Antep, Antaqîya û Mersin, dadîngaha leşkerî de, dihat dîtin, dawî pêhat.

Dawa koma Adiyaman a bi 186 kesan de, derheqê 14 tekoşerên serxwebûn û azadiyê bîryara bidarvekirinê 4 kesan cezayên ta taliya jîne, 45 kesan navbera 1 û 20 salan cezayên babetî, hat daxûyanîkirin; pêre ji derheqê 10 kesan bîryara tefrîkê, 103 kesan berdanê hat dayin.

Şervanên serxwebûn û azadiyê, endamên PKK, Mehmet Aydin, Osman Yildirim, Ali Ozbey, İbrahim Akar, Kazim Tepeli, Riza Bilgiç, Abuzer Aslan, Şexo

Topçu, Huseyin Temel, Huseyin Cengiz, Hasanoglu Mehmet Doymaz, Aziz Bilgiç, Mehmetoglu Mehmet Doymaz û Mehmet Heysî, cezayên bîryara bidarvekirinê girtin. Derheqê Mahmut Taştan, Şevket Yıldırım, Ahmet Yıldırım û Mehmet Yıldırım ji cezayên ta taliya jînê hat daxûyanîkirin.

Dema bîryar hat vejîndandin, hêşîrên şer, endamên PKK, bi awazên şîaran danezanê kirin ku, ev bîryar ji wanan re nayê tu têdayîyan û daxûyan dan ku li hemberê dîrokê xwedî dî, maf û heq'în. Ewyna dadîngahê bi şîarên weke "Bimre Ked-xwarî, Biji Serxwebûn" û "Biji PKK" hat hejandin û reilî.

Bi cezayên bidarvekirinê hatin dayin, yê talî ku di dawên PKK, li Diyarbekir tîr meşandin de, hejmara bîryarên cezayên bidarvekirinê, bi vî awahî gihîşt 72an. Bi yê koma Adiyaman ev hejmar bilindî 86an bû. Weke bîryarên bidarvekirinê de, eşkere tê şopandin, cezayên derketin, gora tewrê dadîngahê a dilxwazî (keyfî) tîr palandin û girêdan. Ev bîryarên ku rastî ji meş û zû daxûyan bûne, tenê dadîngahan de tîr jûdîlandin û danezanê kirin. Nexwe, ne dema sekna dadîngahê de, ev bîryar, derdikevin holê. Seknê dadîngahê, bi xaponekî tîr domandin û bîryarên li derve girêdane, li vir bikartênin.

Mîna tê zanîn, cunta mêtîngerê faşîst dixwest çend xainên ku li girtigahê xwe firotine, xwesiparî dorfireh û serkar bike û pêre ji

berxwedanê bi pejlîne; lewma ji hingavtinan ta vebirandinan, bi her babetî azîne biçî anin. Gunehên xainên ku ji xwe re kirî, çîbin bila be, bi armanca ku nihan wê wanan li beramberê berxwedanê bikarbîne, jîyana wan a bêserefê efû dike û derheqê wan de bîryara şeqê diyarî nake. Ser wê bîngêhê daxwaza dijwar û dorfirehîna xwesiparî, îxanet û bêbextîyê, dajo.

Bilî hemû leyîstok û xefk, gişî xebatên koma îxanet û nokeriye, nekarîbûn girtiyên şoreşger endamên PKK ji berxwedanê qut û dîr bikin. Bervajo vê, berxwedana bi Mazlum'an serpi rabûbû, weke rojiya mirinê a talî de berçav bû, bi hemû xeml û kêmala xwe, berezî şan û mezinahiya xwe, bi rastîya bêhempa didome. Lewra, tevayî leyîstok û xefkên rojgeran û pêkhatin, yeko yeko, pûç û bêkar dibin.

Cunta mêtîngerê faşîst cezayên xwe li hemberê dîlîyên şer, ne li gora gunehên wan û bendên zagonan diweşîne. Li dijî leyîstokên ku li hundurî dixwazin birêbixin, li ser rikna parêzgeriya şerefa partî û gel, berxwedanek bilind dibe, û ev berxwedan, bona bîryarên tîr dayin re dibe senc; angî bîryarên xwe li gora mezinahiya berxwedanê daxûyanî dikin. Anî ne li gora sîc û gunehan, lê seranser - an sadîrsê li gora berxwedana li hundurî, ceza girêdînin.

Ev leyîstokên ku ji hêla cunta faşîst, ji bona biçîhanîne tîr armanckirin û dixwazin pê ser berxwedanê pîkolî û nîr sazi bike, an misagor bike, kifşe ku wê pûç bibin û nikarin biçîn serî; li hemberê vê, berxwedana ku bi destê hêşîrên ceng, endamên PKK li zindan û bend-xanên Diyarbekir bilind dibe, wê pêl-pêl agir bigre, geş û law bibe û hebûna xwe, bidomîne. Weke vê, bîryarên bidarvekirinê, yê li hemberê koma Adiyaman jî daxûyanî bûne, nikarin li vî qadê, berxwedan û berabbîna dîlîyên şer yê PKK, rawestînin. Alîa berxwedanê a ku rencgahên Diyarbekir de banî-banî bûye, wê li van zindanan jî gur û pêl bigre û dom ke, ku dilê mêtîngeran de, tîrs û bizandaneke giran, wê balîfine. Bilî hewqasî hingavtin, kuştin û bîryarên bidarvekirinê, ger îro ji berxwedanê bidestberdanek (tawîz) piçûktîrîn jî nayê dayîn, îspata vê yekê a diyare.

SERBORA BERXWEDAN Û BERRABÛNA ME NEWROZ DÎVÊT ÇAWAN BÊ PÎROZKIRÎN?

Tekoşîna diroka her gelî, netew an jî çînî de, keliyên pêwîst û niqten peyvajoyên (demên) girîng hene. Ev keliyên hanan wûsa giranbîhane ku, herka dirokê de ji secer heyani seceran jîngar tîn girtin, bi şadi û dilgeşiyên xurt tîn pîrozkirin. Dem û keliyên bi vî rengî, bi destê hêzên pêşenga civakê, ger xêza rêkxistingerî, ger jî xeta kesani de, ji bona nûjen kirinê, ser rikna hûrkolîn û jî çawan borandina çewtî û xeletiyên xwe, bîngeha çandina toven hatinê tîn hesabandin.

Ji aliye her çînî xwedî li rojên bi manên wûsa tîstê derketin, an jê re xwedî derketin tîstê xwestin. Dîsa tî zanin ku, ger serpêhatina tekoşîna berxwedana proletaria û gelan, ku dihilminin, çînen jordest (serkar) dixwazin, pîrozkirina rojên wûsa rawestînin, ger herweha nekarîbîn bisekênin ji kakilkê vala dikin û hînkar, dixwazin vergerên şiklên weke "cejna buharê". An jî ew bixwe xwedî li vana derdikevin û diqulibênin raberîkî (miting) pûç an hacetekî şahiyê (keyfê).

Sernêriya çînen serdest, derheqê pîrozkirinê halo ye, û diya ku her çînî rastîyên dirokî-civakî ser bînya berjewendên xwe binkafştin dike, û şiklekî gora vî armancê sazîdike.

Hînkar 1 GULAN; gora bawerîya burjuwazî divîbû nebana, lê ger gava nikaribe rawestîne, ji zîmkakî hatî valakirin, rojke divêt bê pîrozkirinê. Vê merhelê de, burjuwazîya-pîçûk jî tîne berdestê xwe ve û li deştan an dordorên din de, weke rojokî şahiyê tîte bikaranîn. Û vedigerînin avahîkî gora vî doza xwe.

Nexasim gora sernêriya proletaria mana 1 GULANê, pêşvebirina pêşenga çîna xwe ye û tekoşîna karbidestaniya (iktidar) rêzani de, ceribandinekê tî deravandin; û ser pêwîstiya wê, sazîkirina livbazîya pratîke.

Ji bona gelê me, roja pêwîst a ku divêt bê pîrozkirin û jîngarkirin, roja NEWROZê ye. Newroz, li hemberê pîkolî, zînat û mêtîngeriyê, berxwedane. Newroz, sadsîred başdarbûna gelê Kurdistan li pêşberê gelên dirokê ye. Heke Newroz rojên me de girîng be, bê pîrozkirin, divêt ser rastîya wê tîdayî û zanabûnê pîrozbayî bibe.

Weke jîyana 1 Gulan de daxûyane, serborîya me Newroz jî, bi destê hin çîn û hêzên rengareng, gora avahiya wan tî pîrozkirin.

Reformîstên burjuwazîya-pîçûka Kurd, serbor û secer berrabûna me Newroz, "şahiyek" û "cejneye buharê" dibînin û bi vî rengî pîrozdikin. Bawerî û bîrdozên mîltan yêl rizgarkirina netewî naghişînin girsên gel; bervaja vî yekê, wanan didihên nav pejlî-rîzî û dajon nav bêrêkxistîngirîyê û girsan mîna "qelebalixek" (xîlbeke) ku qey sala carek ji bona guhdarîkirina stran, muzîk û bernama (proxram) şahiyê, beşdarkarên şevêkê, dîderîvênin. Bivî rengî pîrozkirina Newrozê, divê begîrêdanî bi sosyal-demokrasîya Awrûpa re—kû dixwazin pêrgala Kurdistan çar-civa otonomî (hîkmê zatî) de, bîyî sodên wê yêl emperyalîst bînen hejandin, halbîkin—, neyê fikar û bîrkirin. Hin hêlwestên (kesûhêzên) ku bi navê tekoşîne bes tenê darekî wan a çîkandî li Kurdistanê nînin, xwe davêjin bext û bin siha sosyal-demokrasî û bin siha alîkarîyên ji wan digrin û bi vî awahî ruhên xwe, şeref-bawerî û bîrûrîyên xwe, hebûn û kesbûnên xwe pêşkêşî wan dikin; herwaha Newroz ji mana û tîdayî valadîkin û bi dilxwazî xulamî û çahşîtiya wan dikin.

Şoreşgerîya ji netewa jordest jî, ji ber sernêriya xwe li derheqê pîrsa rizgarîya netewa Kurdistan, xwe nêzikî rastî û girîngiya Newrozê nake. Bîrûrîya wan a sodkar (menfeetkar) ku xwe nêzikî pergala Kurdistan dike, herweha pîrozkirina Newroz'an de jî xwe eşkere dike. Ger her çuqasî gelê me xwe nêzikî jîyana xwe bîke û hebûna xwe çêtir nasbîke, hewasî jî bi girsegerî û xîlbehtkarî beşdarî Newroz, roja me a netewî dibe; serpêhatina berra-

bûna xwe bi kêyfxweşî, rûşenî, dilgeşî û heyecanê mezin dijîne.

Şoreşgerîya ji netewa serkar ku, heyani îro, mîna li hemberê pîrsa Kurdistan, li hemberê serborîya berrabûna me Newroz jî, bealaqadar maye (pozîtîf bê alaqa-dar maye); dema dibîne gelê me gurînekî girsanî şanî dide, devşil-çavbîrçî û tama devê wî şerîn dibe û bîyî dîtin û xeletiyên xwe yêl demên buhurî rastbîke, bîyî bi hûrkolînekî pêwîst li ser bîfikire ka çawan gelê Kurd xwe gihandîye van rojan, dixwaze vî potansîalê ser rêya berjewendên rêkxistina xwe a teng bikarbîne. Hetta hînek ji wanan, ji ber ku dizanin nêzikahîkî alema gîştîya Awrûpa li derheqê pîrs-gîrêka Kurdistan heye, ji vî yekê jî feyde dikêşînin û xwe hewasî pêşve dibin, takû îddîa dikin ku hem nûner û berpîrsîyarîyên gelê Tirk, hem jî yêl gelê Kurdî û bi vî awahî xwe didin nasîn; ser vî bîngehê bixetekarî xwedî li Newrozê derdikevin û xwe halo nasîn dikin.

Bi destpêka salên 1973an ku tevgera proletaria a pêşengîya Tekoşîna Rizgarîya Netewa Kurdistan dike, afîrî pîde, ê din Newroz jî gihîştî tîdayîya xwe a rast; jî vî demê pîde Newroz di bawerîya gelê me de, mana û tîdayîyêk nûjen daxûyan kir. Bi KAWAYê hemdemî Mazlum DOGAN re, ê din wê Newroz çawan bê pîrozkirin û ê din divêt kîjan rê bê şopandin, mejiyan de hat kolandin û çîhkirin.

Newroz, li pêşîya tekoşîna rizgarîya netewî a ku li dijî emperyalîzm û mêtîngerîyê (qolonîyalîzm) tî ajotin de, bona karûbarên (wezîfên) heyîn bînen fahmkirin û çuqas bînen fahmkirin, hewasî jî pratîkê de bînen bikaranîn; bibe malê girsan û xelekêkî ku wanan tekoşîne de seferber dike, divêt bê deravandin û qîmkirin. Kesên pîroz-bayîyan de beşdar dibin, girînge rastîya hebûna xwe a gelêrî, pergale rizgarîya netewî jîyan bîkin û divêt muheseba vî bîkin û wûsa biçin malên xwe; girînge ku vî qadê ne mîna deverêkî şahî û stîrehetê bîbînin an jî tîdayîyekî wûsa jê re layîk bîbînin.

Çawan ku kanîyên dewlemendîyên Kurdistan tînen talan kirin û rêya pêşveçûna

civakî-aborî a gelê me de nayin bikaranîn û ev, ji bona em serbîserî li pêşîya bîrçîbîn, xîzanî û belengazî bîmînin, dawîpêhatîbe; bi rengê herweha serborîya berxwedana me Newroz jî, ji aliye van hêzan, armanc dibe bê mêtîandin û dixwazin meylên rizgarîya netewî a gelê me, coyên şaş û sexte de bîdin herikandin.

Gelê me, bîlî her cûre rêgîrtin û bend-girtinan (xebatên kîşandina girsan li deverên din bi otobus û başên (bîlêtên) belâş, serdayînen gîlîkarî bo îptalkirina çîhên şevên Newrozê), tevkarî pîrozkirinê xwedî bawerîya rast û dilsoz bû, û bi peyvendî û beşdarbûna danezanekîrî, îspatkîr ku, destûr nade - dakû tekoşîna wî jî rê bê derxistin; bi pîrozkirinê qof ku gîyana netewî dimîjin re, destûr û rê nade ku xêza berrabûnî û berxwedangerî hîşkegirek bibe, bîkeve ser rêyên şaş.

Ger Newroz destpêka—Rojanê, buharê, hatîgihîştin, pêşketin, geşbûn û pêlvekirin—re rojek jî be, ev, ji aliye gelê me, bîdestanîna Serxwebûna û Azadîyê ye jî; bona vî bîdestanîna xeta bîrdozî (îdeolojî)—rêzanî (polîtîk)—rêkxistinê (organîzasyon) a bîfahmkirin û tîgihîştinê ye; xwe gihandina pîvekên wê yêl pêwîste, û divêt bivî rengî deravandina jîngarkirina buhara wê be.

Ger Newroz, afîrbûn û zayîna gel a ku dirokê re mal bûyî be; bi Kawa vî hemdemî Mazlum DOGAN gihaye merhela bîlîndîrîn û Newroza me a îroyîn manekî nî serxweve dagîrtîye, lewra divê bîghîje bawerîya ku derbasî civaka bîçîn dibe. Herweha dema Newroz pîrozbayî dibe, divê em—kes, gel an rêkxistin—, li ser bîfikirin, ka me çuqas xwe gihîştandîye taxa rizgarîya netewîyan, divê xêzê de me erk û berpîrsîyarîyên xwe çuqas bîcîh anîne; anga dema Newroz daxûyan dibe, girînge em çuqas xwe amadekar û hazîr bîkin, bona em şaşî û xeletiyên xwe rakîn, divê em xwe çawan pervendî û ronakbîr bîkin. Pîrozkirina Newrozê a gora mana û tîdayîya wê a rast, mîna hestû-goşt ku bîheve girêdayîye, bîrêxistina wê, tenê wûsa dikare derfet bibe.

Newroz berxwedane, berrabûne. Li be-

ramberê her-reng nemirovî, bîkesbûnî, dûvîkbûnî û xulamî, serxwebûn û azadî ye. Nexwe, li dijî her babet halkîrînen xîrakar, noker, çahş, xwesîpar, xwebîdestdar û reformîst ku dixwazin armancê vî serborîna me jî rê derxênin û li hemberê emperyalîzmê, mêtîngerî û bîhevrexebatdarên wan ku vî yekê zîxt û paldan didin, divê em berrabûne (îsyân) bîlînd û gurr bîkin.

Li hemberê kesbûna bîçandî ku emperyalîzm dipalîne û bi destê komekî xain dixwaze meşrû bike, xulamîya hişan de û her babet bîahlaqîya burjuwazî a rîzî a jîyanê de û gîrdan û peyvendîyên bîrûraya wê; heyani îro, bîlî her-reng pîkolî û zîlmê, hafî jîngar kirin—her cûre dewlemendîyên me yêl netewî, çandîya me û kesbûna me a rizgarkarê netewîyan, li dijî bîahlaqîya burjuwazî—ahlaqê gelê Kurdistan a bîsecer û asîl û ku tu bîşerevî naderîvêne—nestûxwar, lê berxwedankar—egît û hogire, li dijî bawerîyên sextekar ku dixwazin her xêzê de ser gelê me bîhîlminin, bîrûray û mejiyan de, bîrdoz a serxwebûn û azadî li ser bîngeha parêzgerîya akîşgerî, berxwedanê de mîsagor bîbe; herweha serborîya Newroz a ku bi Kawayan destpêkîrîye û bi Mazluman, Hayrîyan, Kemalîyan bîlîndbûye û kemîliye, divêt doz, bawerî, tewr û mejî de, bê jîyankîrin.

Newrozê li Awrûpa pîrozbayî dibin, li ser rikna qerekerêkî coht a bivî avahî û gora pêwîstîyên her çînî, tînen pîrozkirin. Bawerîk, Newrozê diqulîbîne şahiyê, haceta mejandîna ruhê netewî û pîrozkirinê "cejna buharê", zîzmata berdevama sençîrên koletîya sed-salan dike; ev pîrozkirin jî hêla reformvîniya burjuwazîya-pîçûka Kurd, tî nûnerî kirin. Bawerîya din, gora serborîya diroka tîkoşîn, berrabûn û berxwedana gelê Kurdistan û ser vî bîngehê kedkarên Kurdistan li pêşîya pergale rizgarkirina netewî hişyar û ronak dike, bin hîlma sadsîred a proletaria Kurdistan û xêza pêşenga bizava rizgarîya netewî, mîzgînkare rojên atîyê yêl rînd û şepal; ev pîrozkirin jî hêla meyla proletaria Kurdistan, tî nûnerî kirin.

* BÎJÎ SERPÊHATÎNA BERXWEDAN Û BERRABÛNA ME NEWROZ!

* BÎJÎ TEKOŞÎNA ME A SERXWEBÛN Û AZADÎYÊ!

CEMAL ARAT Û ORHAN KESKÎN ROJÎYA MÎRÎNÊ DE RONAKREWAN BÛN!

Rojîya mirinê û berxwedana bîrçîmayîne a ku 5 Çile 1984an de ji hêla dîlîşer, endamên PKK destpêkîrîbû, û bi bîlîfandîna tevayî girtîyan dorîrêh û gewre bîbû, dawîya meha Adarê, bîcîhanîna ramanên hêsrînen şer, talî pîhatîbû. Rojîya mirinê de 11 şoreşger ronakrewan (şehîd) bûn; balam bîlî vî, heta daxwazên wan bîcîh nehatin, livbazîyên xwe bi bî-

yarî domandin. Kesbûna du şoreşgerên din, ku rojîya mirinê de ronakrewan bûn, hat daxûyankirin.

Berxwedana ku li rêncgahên Diyarbekir de ji aliye hêsrînen şer bîlînd bû, bîlî her babet êrîş, xefkdadan û leyîstokên mêtîngerîyên verîkar, nekarî bê seknandin, û rûçîkê îxanet û bîbextîyê yek car din hat mehkûm kirin. Lewma kedxwaran, planên

qîrkîranan li ser girtîyên şoreşger lez bikaranîn û xwestin wûsa wanan jî berxwedanê bîdin qerandin. Weke tîtin zanîn, ev leyîstok jî bîserneketin û bîlî kûstîna 11 şoreşger û nîştîmanperweran, dijîmin li hemberê dîlîşer şer, endamên PKK, bînkêftîna xwe deravandîye.

Nûçe û agahîyên vî taliyê gihan berdestê me, daxûyan kirin ku şoreşgerên bi navê Cemal ARAT û Orhan KESKÎN bîn hingavtînan hatîne qetîl kirin.

Em rast dibînin vî nivîstê, ku bi destê dîlîşer şer - piştgîrtên PKK li rêncgahan de hatîye nivîstin û gihandîne rojnama me, bîweşênin.

JÎ HÊSRÎNÊ ŞER YÊN LÎ ZÎNDANAN DE, JÎ BO ŞERVANÊN LÎ DERVE RE!

"Hevalno!

Vê gava ku em jî we re silavên xwe yêl tekoşerî dişînin, em jî rêhevalên ku zîndan de berxwedan dajon jî, namebrûskê (mesaj) dişînin.

Hûn dizanin ku li Tirkîye û Kurdistanê îro bi hezaran şoreşger bona mafên xwe yêl civakî (sosial) û rêzanî (polîtîk), dest bi rojîyên mirinê û berxwedanên bîrçîmayîne kirine. Rojîya mirina Diyarbekir de, tekoşîna bî şan û şeref a ku bi destê ronakrewanên bendxanan hatîbû destpêkirin, îro komek rêheval û rêberên me dane ser pişt a xwe û ser rêya bîrdoz û mîzgînahîya rêhevalên şehîd, dest bi rojîya mirinêkî din a nûh kirin. Namebrûska ku rêhevalan jî me re şîyandîne û xwestin daxûyanî derve bibe, wûsa ye:

Rêhevalno, em jî we gîşan re silavên xwe; bi dilekî çetel ku bîn zor û zehmetîyan, lê bi jîyanekî rast a ku bi hemû tazî û rûtiya xwe didome, ji zîndanên mîna

gurandînxanên mirovî (mezbahên insani), dişînin. Tekoşîna Serxwebûna Kurdistan a ku nava sexta xwîn û barûtê pêşvedere, bîlî herroja şaşî dimîne de, azînen hovûhar bîkar û pêktên, bîlînd dibe, didome. Hingavtînan û her cûre pîkolîyên li bendxanan, parîk jî jîyana me a rojgerane. Balam, endamên Partîyê yêl hogîr û dilsoz, hînkare bî hempa bo berxwedanê afîrandin û atîya (hatîna) me re keleporên (mîras) dewlemend, bêbûha û rînd, şûna xwe ve hîştin. Ne xwesîparî, berxwedan hîl-bîjartî û ala Partîyê hêj baniyan de, dan pîldan. Gîrêdayî, sencar û serpahtîya tekoşîna kû ewan zakîrine, pîr hevalên ku servê bîngehê pêşvedîcîn, sond, ahd û peymanî kirine kû: "Rêya me, rêya şehîdînan zîndanê ye!... bîbîjen. Xwesîparên ku tenê bîne hacetên propoxenda mêtîngeran û nîkarîn tîştêk din bîrêbîxin, nederfetê bîkarîbîn sod û berjewendên Partîyê bîhejînin, an xusaran bîdin. Partîya me a ku

leqayî zehmetîyên bêhejmar bûye, propoxendên çepal û gemar yêl ku kedxwar derheqê gîrtîgahê (a Diyarbekir) belav dikin, rûtazi û pûç dike. Bîn hemû şert û şîrûtên zor yêl îroyîn, emê xwe bîstîrînin; jî her demê xurtîr bi şêwr, bîryar, bawerî û azm bi hêrsûgîra sertîjûyî, emê gîrêdayî bîrdoz, bîrûray û bîramîna rêberan û rêhevalên xwe bîmînin û bi tekoşîne berdevama dom bîkin. Bîla tî şîk û gumana tukesî nebe. Bi silavên berezî."

Rêhevalno, heval dixwazin ku propoxenda rojîya mirinê dijwar û aktîf bê kirin, alîkarî û hevkarîya alema gîştî, bîfîrehî bê sazîkirin. Lewma, namebrûsk pîr dirêj bû, me tîdayîya (kakilkî) wê kin nivîst.

Hevalno, daxwazên rêberan bîghîjînin hevalên berpîrsîyar.

Silavên Tekoşerî."

JÎ BERXWEDANKARÊN LÎ ZÎNDANAN.

ERMENİ, RUM VE YUNAN YAYGARASI ALTINDA YATAN GERÇEKLER

1 - Halklarımız Kendi Öz Tarihlerini Yazacaklardır

Atatürk dönemini yeniden yaşamayı, önde gelen tarihsel bir rol olarak gündemine koyan Türk ordusu ve onun temsilcileri generaller cuntası, 12 Eylül faşist darbesiyle birlikte her alanda Kemalizm'i yaşatmak için gösterdikleri çabalarının en karikatür bir biçimini de, Rum ve Kürdistan sorunlarında, iç ve dış gericiğin tüm desteklerini alarak, Dünya, Türkiye ve Kürdistan halklarını gözlerine baka baka günümüzde de başarıyla sürdürebilecekleri inandırmaktadırlar. Emperyalist sisteme bağlı ülkeler arasında en başarılı faşist rejim olarak örnek gösterilen 12 Eylül faşist rejimi, sanki bu kadar elikanlı bir diktatörlük değilmiş, sanki başta ABD emperyalizminin, Reagan'ın, NATO'nun, insanlığı nükleer dehşetle tehdit eden gerici çevrelerin bizzat oluşturdukları ve halkımıza dayattıkları, kanlı bir faşist güruh değilmiş gibi arz-ı namaz ederek, toplumu uluslararası ve ülke içi terörizmin kurbanı olmaktan, komünizme yem olmaktan, bölünüp, parçalanmaktan kurtarmak istedikleri ve hatta bu konuda (I. Atatürk'ün) Mustafa Kemal'in gerçekleştirdiklerinden daha büyük tarihi görevlere karşı karşıya oldukları halde, takdir beklemedikleri Avrupa demokrasileri tarafından anlaşılmış eleştirilere uğratılmaları karşısında, bu nankörlükle, yapılan büyük tarihi hizmetleri kavrayamadıklarından yakılarak hak ettikleri karşılığı bir türlü göremeyen kızgınlığı ve öfkesyle hırçınlaşmaktadırlar.

Emperyalist sistemin en derin bunalmını yaşadığı Ortadoğu'da, başta Sovyetler olmak üzere sosyalist sistemin başına nükleer bombalar dahi, her türlü imha araçlarını verleştirme sorumluluğunu duyar ve yine Ortadoğu halklarının bağımsızlık-özgürlük mücadelesi üzerinde Demokles'in kılıcı gibi sallamırken, emperyalist sistem içinde, insan hakları, demokrasi vb. adlar altında maskaralıkları yapıldığını anlamadığını söyleyen çığırın çetesi bu durumunu iyice açığa çıkarılması zorunludur.

Onların halklarımız üzerine bugün en büyük işkenceyi, en büyük baskı ve sömürüyü uygulamakla yetinmeyen ve tarihe geçecek görülmemiş işkence yöntemlerinin sorumluları olarak görülmeğe yerine, böylesine sahte sorunlar icat ederek kendilerini maskeleyenlere asla izin verilememek durumundadır. Nasıl ki Kemalizm kurulmuş aşamasında, en büyük aldatmaca rejimlerden biri olarak, Ekim Devrimi sonrası gelişmelere karşı en büyük komuna oynadığı; diğer yandan nasıl ki İngiliz, Fransız emperyalizminin bazı şartlar karşılığında senderece istekli bir aşçı olduğu gerçeği birinci Mustafa Kemal döneminde anlaşılmasaydı ve bu anlaşımada Türkiye ve Kürdistan halklarının ve ilericileri insanlığı başına ağır bir biçimde patlamış ve sonuçları hala emperyalist gericiğe alabildiğine hizmet ediyorsa; bugün bu rejimin başına geçen generaller çetesi demagogilerinin, oynadıkları muazzam gerici rollerin tam kavranamaması ve açığa çıkarılmaması da büyük bir sorumsuzluk örneği olarak kalacaktır. Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin üzerlerine düşeni en iyi ve açık bir biçimde yerine getirmeleri, her yönüyle olduğu gibi bu konuda da maskelerin düşmesinde önem taşımaktadır. Ve onlar, suçları gizli kaldığı oranda halklarımızı aldatmaya, yerli gelişimlere geçişe sünger çekerek düzeni sürdürebilmeye avantajına sahip olmaya çalışmaktadırlar. İşte, günümüz şartlarında çelişkilere olgunlaşmasını da göz önüne getirerek, bu oyuna bundan sonra müdahale edilememelidir.

Son günlerde Türk burjuva basın, yayın organlarının iç ve dış propagandalarına göz attığımızda, kulaklarımızı sağır edercesine, gözlerimizi oyarcasına, yoğun bir biçimde Kıbrıs, Yunan meselesi, Ermeni terörü ve kutsal bir ilke gibi ele aldıkları ama ismini hiçbir zaman direkt koymadıkları "bölücü", "ayırıkçı" dedikleri Türk meselesi üzerine firtınalar kopardıkları görülmektedir. Bu konuda sergiledikleri demogji, yalan, sahtekarlık bugün Türkiye halkının alabildiğine sövenizmin etkisi altına alınmasına yol açmaktadır. Halklarımız arasında ve azınlık uluslardan emekçiler de dahil olmak üzere, hepsinin üzerinde sergilenmek istenen oyunun, emperyalist istibharat örgütleriyle CIA'larla ilişkisini göstermemekle önemli yanlışlara, hatalara yol açabilmektedir. 12 Eylül faşist rejiminin başa geçmesiyle birlikte bu konuda koparılan firtınalar, cuntanın iç ve dış tüm faşist politikalarını örtbas etmek için bulunmaz bir fırsat teşkil etmiş ve bizzat onlar bu fırsatları yararlanarak kendilerini meşrulaştırmaya çalışmaktadırlar.

Daha M. Ali Ağca olayının aktüel bir mesele halinde sürüp gittiği hatırlarsak, bu tip provakasyon yöntemlerine cuntanın ne kadar bel bağladığını ve dünya çapında ne kadar sonuç almak istediğini rahatlıkla görebiliriz. Bu rastgele bulunmuş bir taktik değildir. Türk milletçiliğinin doğuşunun ilk evresinde ve daha iktidara doğru trmıdığında benzer oyunları, provakasyonların tohumlarını görmek mümkündür. Bu açıdan, günümüzde koparılan bu

firtınanın iç yüzünü anlayabilmek için, kısa da olsa tarihe, özellikle de Kemalizm'in bu konudaki politikalarına yakından bakmakta büyük yarar vardır.

Merkezi feodal sultanlığın fideliğinde, ve aynı zamanda Abdülhamid'in merkezi otaritesinin göbeğinde, adeta terbiye edile edile yetiştirilen İttihat-Terakkicilerin, 20. yüzyıla girdiğimizde geliştirilen katliamların ilk öncüler olarak ortaya çıktıklarını söylemek gerekiyor. İttihat-Terakkiciler ortaya çıktıkları anda, önelirine tek önemli mesele olarak imparatorluğun bölünmez bir bütün olarak kalmasını ve imparatorluk bünyesindeki halkların özgürlüğünü boğmayı, bağımsızlığını engellemeyi koymuşlardır. Ve bunu ideolojik-politik alanda birçok yöntemle "Osmanlıcılık", "İslamcılık" ve en son "Türkçülük" ideolojileriyle geliştirmeye koymuşlardır. Hakim ulus milletçiliğini tüm bu maskeler altında gizleyerek, Balkanlar'da, özellikler halkların, ulusların ayrımla mücadeleleri geliştğinde İttihat Terakki, daha çok buna bir tepki olarak doğmuştur. Ve hatta bunların öncülerini Namık Kemallerin, Ziya Paşaların bundan muzdarip oldukları, aşınmış feodal yöntemler yerine, burjuva yöntemlerle bunun sağlanmasına uğruna yem yazdıklarını, çizdiklerini bugün iyi biliyoruz. Ama sadece yazmakla da yetinmeyip, feodal imparatorluğun bu konuda yetersiz olduğunu ileri sürerek, sultanlığın gevşek davrandığını söyleyecek kadar ileri gitmişlerdir. İktidara yönelmelerinin ana amacı olarak bunu koymuşlardır.

İttihat Terakkinin doğuş günleri, aynı zamanda Ermeni ulusal mücadelesinin gelişmeye başladığı yıllardır. İsminden de anlaşıldığı gibi bir yeniliği, birliği sağlamak için ortaya çıkan bu hareket, Türk burjuvazisinin daha sonraki politikasının ne olacağını da en iyi açıklayan bir olgudur. İttihat Terakkiciler, imparatorluk içinde iktidara doğru merdiven dayadıkça ve daha iktidara ulaşmadıkça, geçmişte ve bugün Türk toplumunu yaptırdığı, önce devleti demokratlaştırmak veya iktidarı alarak herkes payına düşeni alacaklar, demogjiyle halkları aldatmaya çalışmışlardır. Ve bunun için 1902'ler, 1907'lerde düzenlenen kongrelerle tüm milletvelerden ilericilerin milletçilerini geliştirmekteydi. Ama daha iktidara gelir gelmez, sultanlığı aratmayacak bir biçimde İttihat-Terakki'nin Balkanlar'da, Rumlar üzerinde ve en yaygın bir biçimde Ermeni ulusu üzerinde büyük bir katliam seferine giriştiğini görmekeyiz. Daha iktidarı ilk iç ayında, aygını sağlamlaştırmayı sağlamlaştırmaz buna yönelmişti, bugün MIT'i aratmayan Teşkilat-ı Mahsusa'yla imparatorluktan ayrılmaya çalışan tüm hareketleri ezdiği, provake ettiği iyi bilinmektedir. Sistemli olarak batıda Rum halkını, nasıl Batı Anadolu'ya sürmek için görülmeye başkılar, katliamlar geliştirdiğini ve onları Ege denizine doğu sürdüğünü, doğuda en sıcak dönemini yaşamakta olan Ermeni ulusu üzerine nasıl görülmeye katliam provalarını hazırladığını, aynı şeyi Balkanlar'da nasıl yürüttüğünü, yine salt Hristiyan halklara değil, müslüman halklar üzerinde de nasıl bu katliamları yoğunlaştırdığını şu örneklerle daha yakından görmek mümkündür.

1915'lerle Ermeni ulusunun soykırım kararı verilir. Arap özgürlük hareketi Cemal Paşa tarafından Şam'da, Beyrut'ta boğazlanır. Büyük bir Kürt kitlesi Toros dağından aşağılara iç Anadolu'ya sürülür. Yine aynı tarihte Rumların büyük bir kısmı Anadolu'nun batı kısmında adalara ve Yunanistan'a göçertilir. Önemli bir kısmı katledilir. Aynı uygulamalar Balkanlar'da da sürdürülür. Türk halkına düşen paya gelince, onun da üzerinde baskı ve sömürünün en korkuncu estirilir. O tarihten kalma en despotik imparatorluk aygıtına dayanarak, komprador bir Türk burjuva sınıfı yaratmak için tüm halklara bunlar reva görülür. Gerektiğinde, halkların ulus olmaları çıkarılmaları için ne lazımsa onlar yapılır. İşte I. Dünya Savaşının bitiminden sonra İttihat Terakki rejiminin savastaki yenilgi sonucu yıkılmasıyla birlikte, onun bir fraksiyonu, daha akıllı, daha kurnaz, daha gerçekçi diye tabir edilen bir kanadı olan, Mustafa Kemal ve arkadaşları, fırsat bize geldi diye kolları sıvılar ve aynı oyunu daha değişik usuller ve uluslararası koşullarda tekrarlamak isterler. Politika, daha akıllı, daha sistemli, daha ezici bir biçimde devralınır ve uygulanır. Yine çok iyi bilinmektedir ki, Türk ulusal kurtuluş hareketi bir kaç ana özelliğe dayalı olarak geliştirilir. Bu yıllarda emperyalizmin, özellikle de İngiliz emperyalizminin sosyal dayanakları olarak halen sultanlığı Ermeni ve Rum kompradorların esas alması gibidönem açısından artık işlevini yitirmiş bir politikanın yürümezliğini iyi bilen ve aynı zamanda Ekim Devriminin olumlu etkilerini iyi başında duyan yeni kemalist önderlik, dişini trmağına takarak ne pahasına olursa olsun kendisinin egemen olmasını savasını içine girer. Bu savasının ana özelliği, emperyalizme, feodal komprador düzene karşı olmak değildir. Bilakis Anadolu üzerinde ve daha sonra Misak-ı Milli diye tabir edilecek sınırlar üzerinde emperyalizmin işbirlikçileri olarak

Türk kompradorlarının varlığını tanımasını isterler. Ermeni, Rum azınlık kompradorlarına, yine sultanlığı dayanarak bir bağımlılığı değil, direkt Türk burjuvazisine dayalı olarak bir bağımlılık programını çizerek, savaşın amacı budur. İçerde sınırlı da olsa bir demokratik program yoktur. İşi, köylü ve onların temsilcileri üzerinde daha savaş düzenlenir düzenlenmez, baskılar ve yine bu sınıflar üzerindeki sömürü yöntemleri eski hızından hiçbir şey kaybetmeksizin sürdürülmektedir. Ve böylelikle anti-demokratik, anti-emperyalistliği ise ancak emperyalizmin Ermeni, Rum azınlıkları ve sultanlığı desteklediği oranda olan, ama bunları bıraktığı oranda da emperyalizmle ilişkileri sonuna kadar açık olanı ve bu amacına ulaşmak için, Ekim devriminin sonuçlarından ustaca yararlanmaya çalışan bir önderlik sömürsüzdür. Kemalist önderlik bu konuda gerçekten özgün, daha sonraki takipçilerinin esas alacakları ilginç bir politikayı da oluşturur. Ulusal kurtuluş hareketlerinin devrimci-demokratik bir tarzda gelişimini önlemek için, emekçilerin temsilcileri olan komünistleri imha etmenin ilginç yöntemlerini de sergilerler. Öyle ki "eğer komünistleri temizlemeyizsek Sovyetler Birliği bunlara dayanarak ve bunların ittifakını ön plana alarak biçimde bir politika takibeder" korkusuyla emekçilerin temsilcilerini katletmeyi, öndersiz bırakmayı, böylelikle desozyalizmin, Sovyetler Birliği'nin ittifakını yalnız kendileriyle yürütmeyi bir işi ince bir politikayı da ortaya çıkarırlar. Ve daha sonra bu politikayla dünyaya örnek olurlar.

Tüm bunlardan çıkarılacak sonuç: Türk burjuvazisi 1923'lerde yeniden iktidara geldiğinde, iktidarı aygını bazı ilginç, ilginç olduğu kadar da kendi öz gelişiminin ana dayanakları olan bir kaç hususa dayandırmış oluyordu. Birincisi; Ermeni, Rum ve bölücü diye tabir edilen Kürt halkının mücadelesinin ezilmesi, ikincisi; Türk halkının ve tüm halklardan emekçilerin mücadelesinin ezilmesi, onların sosyalizme kuracakları ittifakı engellemek için temsilcilerinin katledilmesi sağlanır. Böylelikle, feodal devlet aygıtının kadavrası üzerine kurulan, dışarda sınırlı olarak anti-emperyalist, içerde ise sonuna kadar anti-demokratik, gerici bir iktidar biçimi ortaya çıkar. Görülmemiş şövenizm ve anti-demokratik yaklaşımları bu özelliklerinden kaynaklanır. Kemalizm bu yönüyle faşizme yaklaşan ve bir çok faşist özelliği bünyesinde barındıran bir rejim olarak değerlendirilmeye doğrudur. O bizzat oluşumunun birçok özelliklerini faşist yöntemlerle sağladığından, daha iktidara geldiğinde faşist emelleri bağında taşıyan bir özelliğe sahiptir. Kemalizm bunu en başarılı bir biçimde gerçekleştirmekle ve bu sınıflar resmîyetini sağlamlaştırmakla kendi rolünü en iyi bir biçimde oynamıştır.

Türk burjuvazisinin iktidarı gaspettiği bu yıllarda ne yaptığı iyi bilinmektedir. O, Ermeni halkının kalıntılarını da yok ederek, onun sermayesine, fabrikalarına el koymuş, aynı şeyi İstanbul ve Ege'de Rumların başına da getirerek, Rum burjuvazisinin sermayesini gasp edip, kalarlarını denize dökmüştür. Yine 1925'lerden 1940'lara kadar görülmüş işgal, istila ve vahşet örnekleriyle Kürt halkı katliamlardan geçirilerek imha edilmek istenmiştir. Bu dönemde Kürt halkının başındaki aşiret reisleri ve şeyhleri ezerek, onların Kürt halkı üzerindeki sömürüleri yerine kendi sömürüsünü geçirip, Misak-ı Milli dahilinde tüm artı değeri kendisi sahip kılmış, Kürt aşiret reislerine ise ancak buna hizmet temeline yaşama olanağı tanımıştır. Ve daha sonra, Kemalizm, tümüyle bu politikanın başlangıçta askeri, siyasi ve giderek ekonomik anlamda en ücra alanlara kadar adım adım yaygınlaştırılmasıyla özetlenebilir. Türk halkı üzerinde de feodal sömürü yerine, ama onunla uzlaşarak, adım adım kapitalist sömürüyü yaygınlaştırıp, bunu yarı feodal yöntemlerle en kahırlı bir biçimde geliştirmesyle karakterize edilir. Türk burjuvazisinin ideolojisinin de buna hizmet etmesi, bu açıdan şaşırtıcı değildir.

Anayasanın ilk maddesi haline getirilen "Türk devleti, ülkesi ve milletiyile bir bütündür" şiarının temel ilke olarak karışmaya çıkarılması, halkları ezme, imha etmeyi ve onun yerine tek bir burjuva ulusu yaratmayı gerek eden özelliğinden illeri gelmektedir. Emperyalizme karşı zayıf olduğundan ve eski talan yöntemleriyle de sömürüyü geliştiremediğinden ötürü feodal sömürü yöntemleriyle tepeden inme kapitalist sömürü yöntemlerini birleştirerek kendi halkı üzerinde de amansız bir baskı ve sömürü uygulayan bu sınıfın tarihi, daha sonraki gelişmeler de belirler. Nasıl ki bu iktidarı ilk kaynağını askeri okullar oluşturmuş; nasıl ki burjuva iktidar M. Kemal döneminde paşalar tarafından kurulmuşsa, daha sonraki iktidarlara da yine aynı paşalar tarafından oluşturulmuştur. Burjuvazinin adeta al konması tek bir partisi vardır: Ordu partisi. Daha sonra çeşitli sivil partiler de oluşturulmuştur, ama bunlar bu temel ordu partisine bağlı kalmışlardır. Türk burjuvazisi doğuşundan günümüze kadar, ekonominde siyasete ve ideolojide kadar her alandaki politikasını bu

tek parti eliyle şekillendirmiş ve uygulamıştır. M. Kemal onun tacını oluştururken, daha sonraki iktidarlarda bu aşılamağından ordu iktidarları biçiminde geliştirilmiş, ama bunun üzeri sivil maskeler takılarak örtülme istenmiştir. Nitekim ordunun siyasetin üzerinde olduğu iddiaları, ordunun iç ve dış politikanın tüm özellikleri ve gelişimi üzerindeki ağırlığını maskeleyen amaçlar. Ancak 12 Mart ve daha sonraki gelişmelerde, ordunun politika ve ekonomi üzerindeki bu rolü hiçbir biçimde gizlenemeyecek tarzda ortaya çıkmıştır.

12 Eylül askeri-faşist rejimi, birden bire boy veren ve yalnız emperyalizmin, NATO'nun dayatması olarak ortaya çıkan bir rejim değildir. Onun, dünyaya örnek gösterilen çok büyük başarısının önemli etkeni, Türk burjuva iktidarının ordu niteliği, ordu-millet olma özelliği, ordu-parti olma özelliğinden kaynaklanmaktadır. Ordu, burjuvazinin her şeyidir. Onun baskı ve sömürüsünün yürütülmesinin yaratıcısı, geliştiricisi ve sürdürücüsü sıfatıyla en ciddi organ olarak kalacaktır. Herhangi bir ulusun tarihinden daha çok, Türk ulusunun tarihinde bu böyledir. Bunun tarihsel kökenleri daha da derinlere, Türk istila hareketinin geliştiği X. yüzyıllara kadar iner. O halde, 12 Eylül faşist rejiminin böylesine tarihi kökenlerine bağlı ve sadık bir biçimde ortaya çıkmasına şaşmamak gerekir.

Bilinir ki tarihte bir trajedi olan olaylar ikinci defa tekrar edilmek istendiğinde komediye dönüşürler. Kemalizm 1920'lerde gerçekleştirdiklerini, Türk burjuvazisi açısından anlamlı önemli nedenleri vardır. Belli tarihsel rollerini ağırlıklı olarak yerine getirmiştir ve TC'nin daha sonraki gelişimine damgasını vurmuştur. Bu açıdan belli bir ağırlığı vardır. Ama, çığırından çıkmış altı-yapıdan, üst-yapıya kadar her tarafı lime lime edilmiş Türk kapitalizminin 80'lerde geliştirdiği bunalmını aşmak ve ikinci Atatürk dönemini başlatmak için ordunun iktidara yönelmesi, kapitalizmin içinde bulunduğu özellikler nedeniyle de bir komedi olmaktan öteye gitmeyecektir. Çünkü, çökeşie doğru yuvarlanan ve her alanda kendini üretmeye olan bir kapitalizm sözkonusudur. 1920'lerde, iktidara yükselen ve daha gençlik çağındaki bulunduran bir Türk kapitalizmi artık sözkonusu değildir. Feodal sömürü yöntemleri yerine kapitalist sömürü yöntemlerinin geliştirilmesi çağında değiliz artık; feodal toplum önemli oranda kapitalist topluma dönüştürülmüştür, bütün azınlık burjuvazisinin sermayesine el konulmuştur, yeniden el konulacak sermaye kalmamıştır. Kürdistan'da ise tüm yeraltı ve yerüstü zenginlikler gasp edilmiştir, yeniden gasp edilecek zenginlikler sınırlıdır. Dışarda da yeniden emperyalizme ilişki araması gerekli değildir. Ve rejim emperyalizmin en azgın temsilcilerinin, Reagan'ın, Haig'ın başa getirdikleri ve bizzat görev üstlenerek oluşumlarına yol açtıkları bir rejimdir. Artık Ekim Devrimine ve onun ürünü olan Sovyetler Birliği'ne ihtiyaçları yoktur. Tersine Sovyetler Birliği'ne komşu tek NATO ülkesi olarak onları nükleer dehşetle tehdit etmekten öteye rolü olmayan bir rejimdir. Yani tarih 1920'lerle tezat teşkil eden bir konumdadır. 1980'lerde 12 Eylül faşist rejimi ancak 1920'lerin baskı ve imha yöntemleriyle, o dönemin gerici özyle birlik teşkil etmektedir. O dönem çok sınırlı olarak var olan anti-emperyalistliği ve Sovyetler Birliği ile dostluğun sınırlı bir ölçüsünü dahi bulanamaması nedeniyle, bugünkü rejiminin baştan ayağa kadar kapkaranlık bir nitelikte olacağı kenediğinden anlaşılır. İkinci cumhuriyetin kurulması diye tabir edilen bu dönemi değerlendirirken, işin özünün bu olduğunu asla unutmamak gerekir. Görünüşte, Atatürk dönemine senderece benzer bir dönem yaşatılmak istenir. Cuntanın başı, ikinci Atatürk olduğunun kanıtlanmak için, şapkadana kıvrak takmasına, konuşma stiline kanak, Samsun'a, Amasya'ya benzer çıkışlar yaparak M. Kemal'in gezilerinin aynısını yapmaya kadar, bütün bu konularda tersyüz edilmiş biçimselliklerle Atatürk'e benzemek ister. İş o kadar zirvalığa vardır ki, nasıl büyük kurtarıcı olduklarını, toplumu nasıl kurtardıklarını ispatlamak için zoraki canlandırmamaya, yeniden can bulması olanaksız olan olgular ortaya çıkarmak isterler. Türk burjuva ulusu bir defa doğmuştur, ikinci defa doğmaz, ama onlar böylesine bir olguyu zorlamak için, mutlaka kurtarıcı olduklarını, mutlaka yeni bir cumhuriyeti kurduklarını ispatlamak zorundadırlar. Onun için görülmemiş bir karikatürü, bir komediyi sergilemek ihtiyacını duyarlar. Atatürk, Terakki Perver Cumhuriyet Fırkasını mı kapatmış, o da cumhuriyetin çeşitli kurumlarını, benzer partileri ayrı biçimde kapatır. Güdümlü partileri mi kurulsun, o da Serbest Fırka gibi ANAP, MDP gibi güdümlü partiler kurdurur. Sovyetlerle, sosyalist ülkelerle Atatürk zamanında flörd mü edildim, dostluk mu kurulsun, ilk gezilerinin sosyalist ülkelere yaparak aynı şeyi o da yapmaya çalışır. Eder, hayatın her alanında bir Kemalizm estirilir ve oyun, sonuna kadar oynanmak istenir.

2- Hortlatılmak İstenen Kemalizm Halkların Bilincini Çarpıtamaz

Herkesin çok iyi bildiği bu oyunun, Ermeni, Rum ve Kürt meselelerinde nasıl tekrarlandığına bakmak bizim açımızdan daha ilginç olmak durumundadır. Ama burada salt ilginçlik le yetinmemek gerekiyor. Bu gün Türk, Kürt ve tüm azınlık emekçilerinin bilinci azgın bir şovenizmin dalgasıyla bulandırılmış isteniyor. Ve bununla, gelişen sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin önüne ciddi bir engel olarak çıkılmak isteniyor. Salt Türk burjuvazisi değil, emperyalist sistemin en azgın güçleri tarafından da meseleler yüzsekse derece çarpıtılıp, tersiy edilerek yansıtılmak istenmektedir. Bu açıdan, faşizme karşı birleşik mücadelenin sorunlarını açığa çıkarmak, doğru çözümler getirmek ve cuntanın bu konudaki oyunlarını tüm açıklığıyla ortaya koymak, büyük yararları vardır. O halde, cuntanın Ermeni, Rum ve bölücülük meselesi altında sergilemek istediği oyun nedir? Evet Atatürkçülük tekrarı ettirilmek isteniyor, ancak, sadece buna bağlanabilir mi?

Olayın tarihsel geçmişi günümüzde yapılacak istenilenlerin anlaşılmasına hizmet eder, ancak bu tek başına yeterli değildir. Günün, siyasal ekonomik koşulları gözönüne getirilerek bu soruya daha yeterli, eksik olmaktan kurtarılmış bir açıklamayı getirmek mümkündür. Bu konuda, Ermeni, Rum ve Kürt halklarının sorunlarını özüne fazla girmeden birkaç noktayı daha belirtmek yarar vardır. Herseyden önce Ermeni halkının Türk burjuvazisi tarafından katliama uğratıldığı, yüzyıllardan beri üzerinde yaşadığı topraklardan silah zoruyla sökülüp atılarak bir jenosit uygulandığı tarihsel bir gerçektir. Ve daha çok, bugün karşı-mıza Türkiye Cumhuriyeti olarak çıkan Türk burjuva iktidarının, bundan sorumlu olduğu üstü örtülmeyecek kadar açıktır. Diğer bir gerçek de, Ermeni burjuvazisinin kurtuluş mücadelesinde yeteneksizliği ve dışarıya bel bağlayarak o dönemde İngiliz ve çarlık Rusya'sının Osmanlı İmparatorluğu üzerindeki emellerinin bir kıskırtıcı ögesi olması nedeniyle Ermeni Ulusal Kurtuluş Mücadelesi-nin kılmazına sebep olmasıdır.

Daha çok Taşnak diye tabir edilen Ermeni komprador burjuvazisi tarafından yönlendirilen Ermeni Kurtuluş Mücadelesinin, oluşumu, rotası ve doğru olmayan mücadele taktikleriyle, Ermeni halkına karşı gerçekleştirildiği katliamlara Türk burjuvazisine büyük fırsatlar sunduğu teslim edilmek durumundadır. Ama bu teslim edile, Türk burjuvazisinin soykırımı niteliğinin asla gözardı edilemeyeceği, yoketme operasyonlarının kabul edilemeyeceğinin de teslim edilmesini beraberinde getirmek zorundadır. Bilinili ki, 19. yüzyıl sonu 20. yüzyıl bağlamından itibaren Türk burjuvazisinin karşısına büyük bir engel olarak ortaya çıkan Ermeni burjuvazisi, Ermeni burjuva ulusal hareketi, 1920'lerde M. Kemal tarafından işi bitirildiğinde, bir ulusun katledilmesi, imhaya uğratılmasından, bu ulusun egemen sınıflarının yeteneksizliği ne olursa olsun, büyük bir haksızlığa uğradıklarından bahsetmek gerekiyor. Bugün bu ulus dünyanın dört bir tarafına savrulmuş bir biçimde yaşamaktadır. Bulundukları ülkelerde önemli sorunları vardır ve bu sorunlar ileride daha da gelişmeye devam edecektir. Bu sorunların oluşumundan, açıktır ki en başta TC sorumludur. TC'nin bugünkü temsilcileri bu sorun bizi ilgilendirmeyen, geçmişte olan bir sorundur diyarlarsa da, TC'nin varlığı ve onun sürüp gitmesi bu sorunun kaynağı olmaya devam edecektir. Çünkü Ermeni ulusu ve birçok halk TC'nin mayalandığı dönemde katliamdan geçirilmiş, TC, halkların böylesine acımasız katliam ve imhaları temelinde varlık bulmaya çalışmıştır. TC, aynı zamanda Türk hakim sınıflarının katliamcı ve halklara yönelik düşman karakterinin en son somutlaşması olarak karşımıza çıkmaktadır. Açık ki, tarihte bir Abdülhamit, bir İttihat-ı Terakki olmasaydı TC'de olmazdı. M. Kemal ve TC bu gerçeklerin ürünüdür. En son olarak karşımıza çıkan 12 Eylül faşizmi ve Kenan Evren'i de bunun dışında görmemek gerekir.

Bugün, dışardaki Ermeni ulusal varlığının sorunlarından sorumlu olarak TC'nin kendisinin sanık sandalyesinde oturulması doğrudur. Ama, bu sorunun doğru temellerde ele alınması da bir o kadar önemlidir. Açık ki, Türk, Kürt, Ermeni vb. halkların devrim mücadelelerini olumsuz yönde etkileyecek yöntemlerle TC'ye yargılanmayacağı gibi, bunun çok açık bir tarzda görüldüğü biçimde cuntaya malzeme sunma gibi tehlikeleri de taşıdığını belirtmek gerekir. Özellikle Türkiye ve Kürdistan devrimci mücadelelerinin özelliklerini göz önüne getirirken, onların gelişimini göz ardı eden, hatta onların önünde ciddi engeller olarak dikilen, diktilerle bazı yöntemlerle azınlık emekçilerinin ve Ermeni halkının mücadelesi yürütülemez. Birçok örnekte görüldüğü gibi, bireysel terör eylemlerinin bu konuda mesele ne kadar zarar getirdiği sonuçlarıyla ortadadır. Ama yine de çıkarılması gereken sonuç, TC'nin suçlarının çok büyük olduğudur. Aynı şey Rum halkı içinde geçerlidir. Yüzyıllardan beri batı Anadolu'da, Trakya'da, İstanbul'da yerleşik olan Rum halkı üzerine, Türk burjuvazisinin doğuşundan itibaren, feodal baskı döneminden daha yoğun, görülmemiş bir baskı gelmiştir, onların elindeki sermayeye, toprağa el koyarak adalara ve Yunanistan'a sürdüğü ve büyük bir kısmını katlettiği teslim etmek gerekiyor. Ve

günümüzde halen bu politikasının bir devamı olarak, Ege ve batı Trakya üzerinde kıskırtıcılığı sürdüremektedir. Yunanistan'a tehditler yağdırarak, tarihinden devraldığı ıssal, istila ve katliam politikasını bugün Ege üzerinde sürdürmek istemektedir. Bunu da yine emperyalizm ve özellikle de ABD emperyalizmiyle işbirliği yaparak gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Yunanistan'da ileri bazı reformları geliştiren Papandreu yönetimi tehdit ederek, tavize zorlayarak emperyalizme bağlamak; olmazsa çıkmak için bu en gerici iki güç birleşerek provakasyon üstüne provakasyon düzenleyerek, bunu NATO'nun gölgesinde sürdürmek istemektedirler. NATO adeta en ufak bir gelişme karşısında, Yunanistan halkının başına büyük gailerle getirmek istemek ve bunda da baş rolü Türk cuntası oynamaktadır.

Aynı şey Kıbrıs Rum halkı üzerinde de oynanmaktadır. Kıbrıs Rum halkının yüzyıllardan beri Batı Anadolu'dan sürülmesi ve denize dökülmesi yetmiyormuş gibi, şimdi de Kıbrıs'tan sürülme istenmektedir. Kıbrıs'ın yarı-sınır Türk ordusu tarafından ıssal, istila edilmesi yüzyıllardan beri oturdıkları kentlerin, köylerin ellerinden alınması yetmiyormuşasına Türk burjuvazisi şimdi de adayı tümüyle tehdit etmekte "ya zorla eşit bir federasyona razı olacaksınız, ya da hepsinin üzerinde tehdidim devam edecektir" demektedir. Bunun için ise, sayıları yüzüne bile varmayan Kıbrıs Türklerini bahane etmekte, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı maskesi altında ıssalci amaçlarını gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Bir halklar mozayığı olan Anadolu'ya katliamların başka birşeyi reva görmeyen, bugün yalnız Kürdistan'da onbeş milyonluk Kürt halkının varlığını her türlü imha yöntemleriyle tasfiyeye uğraşan bu sınıf, yüzbin kişiye devlet kurma hakkını ve bu hakkın da tüm dünya tarafından tanınmasını istemektedir. Evet, dünyada sınıfların açık gözlülükleri ve şirretlikleri vardır ama, Türk burjuvazisi tüm bunlara taş çıkartmaktadır. Ve yine Kıbrıs meselesini bahane ederek azgın bir şovenist dalga estirmek, "yavru vatan, kahraman pilotlar" edasıyla Türk halkını uyuşturur, "Doğu Akdeniz'in atasıdır, uçak gemisi, büyük askeri ve turistik imkanlara sahiptir, serbest pazar yaparsak ekonomimizi önemli oranda kurtarırız" gibi çok kirli amaçlarla sorunu alevlendirerek iktidarını sürdürmeye çalışmaktadır.

Aynı biçimde Kürdistan'a, tarihinde yakışır bir biçimde adını koymadan "bölücüler, ayrılıkçılar" diyerek görülmemiş seferler düzenlenmekte; ordusu Kürdistan üzerinde hergün, her saat hükümünü icra etmektedir. Diyarbakır zindanlarında ender rastlanan işkence yöntemleri sergilenmektedir. Özellikle geniş askeri seferler düzenlenerek, vurucu tim diye, kontr-gerilla diye tabir edilen en vurucu birlikleri Kürdistan üzerine saldırarak bu halka gözdağı ver-meye çalışmakta, "geçmişte ne yaptığımızı bak, gelecekte başına ne gelir" diyerek, en basit bir uyanış, kendi kaderini tayin etme girişimlerine karşı imhaya karşılık vereceğini defalarca, hergün, her saat, basın-yayın organlarıyla bir tehdit biçiminde dayatmaktadır. Evet, aynı zamanda Türk halkı ve onun temsilcileri üzerinde görülmüş bir işkence, baskı ve sömürüyü yoğunlaştırarak, emekçileri dünyanın dört bir tarafına savurması yetmiyormuş gibi, içeride de büyük bir işsizlik altında tutarak yaşamı cehenneme çevirmektedir. Böylece bu iktidarı yerine oturtarak tarihi tekrarı ettirmek istemektedir. Ve tüm bunları, "2. cumhuriyetin kuruluşu, devletin ülkesi ve milletiyle birliğini sağlanması" maskesiyle yapmakta ve hepsine de bir izah bulabilmektedir. Tüm bu izahlarını ise, dünya halklarını, Türkiye ve Kürdistan halklarını gözüne baka baka "alkışlamasınız, yoksa yine baskı ve diptik vardır" diyerek zorla onaylatırmak istemektedir. O, anayasasını, seçim ve partiler kanununu böyle bir zorla halka dayatmış, anlatmış, ama bunun da ötesinde dünyayı da bunu kabul etmeye mecbur ilan etmiştir. Efendisi ABD emperyalizminin büyük yardımıyla, elinde esir tuttuğu devrimci tutukluları bile bir şantaj unsuru olarak kullanarak, faşizmin en kanlı uygulamalarını, bunun yasa düzeyine çıkar-lısını, dışta da birçok güce kabul ettirmiştir. Avrupa Konseyi'nin kendisiyle bile çelişen, ilkelileyle bağdaşmayan, insan haklarını çiğ-neyen son kararın bunun için açık bir örnektir. Demokrasinin havarisi kesilen, insan hakları-nın savunucusu olduğunu iddia eden Avrupa Konseyi, cuntanın bu şantajları karşısında boyun eğmiş, her türlü demokratik hakkın gaspedilmesine, insanlığı boğazlanmasına onay vermiştir.

Evet, Türk cuntası anti-demokratik özüyle tüm dünya halklarına karşı işlediği suçta adan-ı unutturmasına, kendisinin büyüklüğünün onay-lanmasını istemektedir. Bu kısa değerlendirmelerden de anlaşılacağı gibi bugün, Rum, Ermeni ve bölücü dedikleri Kürdistan meselesi Türk burjuva iktidarının ayrılmaz birer sorunlarıdır. O, ekonomik, sosyal, siyasal bir güç olarak doğduğunda; bu sorunlara et ve tınak gibi içiçerir. Ve onun yıkılışı da yine bu sorunlarla içiçe olacaktır. O, bunu çok iyi bildiğinden ötürü, halkların kutsal amaçları uğruna verdikleri mücadeleye göze düşürmeye çalışmakta-dır. Kimi gerçekleri tersiy ederek, bazı meselelerin gölgesini gerçek, bazı gerçekleri ise gölge olarak göstermektedir. Çok iyi biliniyor ki, Türk burjuva iktidarı üzerinde bir Ermeni, Rum tehlikesi yoktur, değil tehlike, bu tehlike-nin gölgesinden bile bahsedilemez. Bir avuç

Kıbrıs Rum'unun bir yarımadaya sıkıştırılmış Yunan burjuvazisinin veya dünyanın dört bir tarafına dağılmış Ermenilerin Türk burjuvazisini tehdit edemeyeceği açıktır. Tam tersine bunlar tehditler, süreklî tehditler davranan ve hergün tehditleri savurarak, "tarihinizde başınıza ne gelmişse, bundan sonra da aynı durum başınıza gelebilir" diyerek, onlara rahat uyku uyutmayan sınıf Türk burjuvazisidir. Böyle olunca da, Ermeni ve Rum tehlikesi gerçekten gölge tehlike bile diyemeyeceğimiz bir konuma bulunmaktadırlar. Bireysel bazı terör eylemleri olsa da ne Ermeniler, ne de Rumlar ve Yunanlılar ekonomik, sosyal, siyasal, askeri yönden Türk burjuvazisiyle boy ölçüşebilecek durumda değildirlir. Ermeniler soykırım iddialarını bile TC'ye kabul ettiremiyorlar. "Bir katliam yapılmıştır, TC bunu kabul etmek zorunda, hiç olmazsa bazı haklarını kabul etmeli" diye çarpınır durmakta, ama TC bunu ağına bile almaya yanaşmamakta ve inkar emperyalist sistemin tümüne de kabul ettirmektedir. Rumlar, Yunanlar o kadar bolbire sahip olduklarını iddia etmelerine rağmen, Reagan'ın en açık bir biçimde cunta yanlısı olmasını engelleyememektedirler. Tersine o, cuntayla birleşerek Rum-Kıbrıs meselesi aracıyla Yunanistan üzerinde tahakküm kurmaya çalışmaktadır. NATO ise bu konuda en iyi bir paravan örgüt olarak iş görmektedir.

O halde, Türk burjuvazisinin günümüzdeki iktidarı üzerine bir Ermeni, Rum tehlikesi olmadığının göre, koparılan bu firtınalrın anlamı nedir? Açık ki o, gerçek bir tehlikenin üzerini örtmek için, başta Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi olmak üzere, Türk halkı-nın ve emekçilerinin devrimci mücadelesini bastırmayı, şovenist oligarh egemen kılarak örtbas etmeyi ve iş yüzünü böylelikle gözden saklamaya amaçlamaktadır. Tıpkı Atatürk'ün yaptığı gibi, ulusal birlik ve bütünlük demogojisiyle "Rum ve Ermeni tehlikesine karşı birleşelim, Misak-ı Milli'yi koruyalım" diye avaz avaz bağırarak, ortaya çıkışındaki ince, ama sahtekar ikilemi tekrarlamak istemektedir. Ve her bakımından Atatürkçülüğü başarıyla oynama iddiasında olan cunta, bu konuda da başarısını güvencectir ki, son derece yaratıcı bir iş yapmışcasına veya önemli bir icatda bulunmuşcasına bu politikaya sarılmakta, gölge kabilinde bile tehlike olmayan bu meseleleri en büyük tehlike olarak emekçilerinin karşısına çıkarmakta ve sonuç almaya çalışmaktadır. Cumhuriyetin kuruluşunda böyle bir nedenin de payı vardı. Ancak günümüz koşullarında bu tehlikenin olmadığı açıktır. O halde, bugün Ermenilik, Rumluk tehlikesine sarılmak kadar demogojik bir propaganda türü olabilir mi? Açık ki değil, ancak, Türk emekçilerinin bilinci burjuvazi tarafından tarihsel olarak çarpıtılmış, onklar her zaman Ermeniliğe, Rumluğa karşı kin, öfkeyle doldurulmuşlardır. O halde, yine bu silahla sarılmak, yine bunu kullanmak, yararlanılabileceği kadar yararlanmak bu sınıfın çıkarları gereğidir.

Emperyalizm ve NATO'nun çıkarları da bunu gerektiriyor. Ve tabii ki, Kıbrıs'ın bir NATO üssü haline getirilmesi hesapları da eklenince, bir sahte Kıbrıs Türk devleti yaratmak son derece kolaylaşmış oluyor. Bu sorun aynı zamanda Papandreu'nun sisteme zarar veren politikalarını törpülemek için de kullanılırken, Türkiye emekçilerinin bilincini bulandırmak içinse bir Ermeni tehlikesi yaratılır.

Bugün bir gölge olarak gösterilmek istenen Kürdistan sorunu açısından, durum tamamen değişiktir. Ermeni ve Rum meseleleri TC üzerinde gölge biçiminde bile bir tehlike oluşturmu-yorlar. Sorun olsalar bile, 12 Eylül faşist rejimini tehdit eden tehlikeler değildirlir. Bu sorunlar geçmişte nasıl küçül halledilmişse, bundan sonra da her an, en basit yansımaları-nı dahi ezemleri işten bile değildir. Ancak bugün tersi durumun sözkonusu olduğu mesele, Kürdistan sorunudur. Burada Türk burjuvazisinin durumu çok daha farklıdır. Nasıl ki geçmişte gerçek tehlike Rum, Ermeni ve Balkan halkları-nın ulusal mücadelesi idiye, o dönem çok zayıf bir tehlike olan Kürdistan meselesi bugün faşist cunta için gerçek bir tehlike durumuna almıştır.

3 - Ermeni-ASALA Terörü Değil, Halkımızın Ulusal Kurtuluş Mücadelesi Vardır

Sömürgeci Türk burjuvazisi, açıkça görüldüğü gibi bugün kendisi açısından gerçek tehlike olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini, sanki böyle bir olay hiç yokmuşcasına gizleyerek, gölge tehlikeleri ön plana çıkarmaya çalışmaktadır. Bu perde arkasına gizle-nip, göz önünde ki bir olguya başka bir isim takarak, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimini ve kendisinin bizzat bu harekete yönelttiği saldırılarını örtbas edeceğini zannet-mektedir. Özellikle son aylarda, Kürdistan'ın Siirt ve diğer orta bölgelerinde geliştirilen propagandalar bu açıdan ilginç bir örneği oluştur-maktadır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş güçle-rinin faaliyetlerini yoğunlaştırdıkları bu alan-larda, "Ermenilerin göründükleri... bunların halka saldıracağı... bunun için halkın devlete yardım etmesi gerektiği... zarar görmekten ancak böyle kurtulabilecekleri..." biçiminde çok yoğun bir tarzda sürdürülen bu propagan-daların hiçbir iz dahi bırakmamacasına etkisiz kalacağı açıktır. Ama, Türk burjuvazisi, yine de

kendisinin bile inanmadığı bu oyunu sürdür-mekte kararlı görünüyor. Ve emperyalist güç-le-r de, bu oyuna iştirak ederek, basın-yayın organlarında aynı doğrultuda propaganda ge-liştiriyorlar. Hatırlanacağı üzere, 25 Mayıs Güney Kürdistan bölgesinde da aynı tema işlenmiş, o bölgeledeki ASALA elemanlarına karşı bir operasyon olarak gösterilen ıssal hareketinde, 22 ASALA üyesinin yakalandığı biçiminde bir de haber eklenerek senaryo tamamlanmak istenmişti. BBC ve diğer emperyalist haber ajansları bu konuyu propagan-dalarının temelinde oturtarak, saldırının kime ve ne için yöneltildiğini gizlemek için müthiş bir çabayı göstermeyi de esirgememişlerdi. CIA ve MIT kaynaklı bu haberlerin, tüm bir emperyalist sistem tarafından elbirliği halinde ayıkka çıkartılması, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Müca-delesine karşı geliştirilen saldırı ve komploların kaynağını göstermek açısından da önem taşımaktadır.

Açık ki, bugün ne Türk burjuvazisinin ve ne de emperyalizmin gündeminde Ermeni sorunu vardır. Bunun hiçbir temelini olmadığı, vurgu-lamaya gerek olmayacak kadar ortadadır. Geçmiş için bu sorunun biraz daha farklılık arzettiğini yukarıdaki bölümlerde belirtmiştik.

Zaman, Ermeni, Rum ve Balkanlar'daki halkların burjuvazileri gibi gelişimi bir Türk burjuvazisi yoktu. Dolayısıyla henüz uyanma-mış bir Türk meselesinden bahsedilebilirdi. Bir yerde kapitalizm gelişmemiş ve dolayısıyla burjuvazi ortaya çıkmamışsa, orada ciddi bir ulusal meseleden de bahsedilemez. Nitekim bu dönemde Kürdistan'da ancak aşiret reisleri ve feodallerin kendi özelliklerini korumak için ayaklanmalarından bahsedilebilmektedir. Ama, o dönemde Yunan, Rum, Bulgar, Arnavutluk ulusal hareketleri gerçek birer tehlike oluştur-maktadırlar. Kürdistan'da ise millî bilinçlenme çok zayıftır. TC'ye karşı korumak istenen, Türk feodallerinin yüzyıllardan beri sahip ol-dukları ve halen uğruna savaştıkları, otonomi diye tabir edilen çıkarlarıdır. Bunun da burjuva ulusal meselesine bile pek iliskisi yoktur. Dolayısıyla o zaman Kürt Ulusal Hareketi diye tabir edilen ayaklanmaların Türk burjuvazisi için ciddi bir tehlike oluşturulmaması anlaşılır bir şeydir. Kapitalizm, feodalizme göre daha gelişkin bir sosyo-ekonomik düzen olduğuna ve buna Türk burjuvazisi damgasını vurduğuna göre, Kürt toplumunun aşiretçi-feodal örgüt-lenmesini ezmesi, kendi hakim üretim biçimini dayatması ve feodal önderlikli ayaklanmaları ezmesi zor olmayacaktır. 1925-40'larda yaşa-nan durum budur. Ama bugün durum tama-mıyla değişmiştir. O zaman genç olan Türk kapitalizmi, Türk burjuvazisi ve yaşlı olan ise Kürt toplumu, Türk aşiret-feodal önderliğidir. Fakat bugün Türk kapitalizmi çöken, çürüyen kapitalizme, Türk burjuvazisi en gerici, asalak bir sınıfa dönüşmüştür; Kürt aşiret reisleri, feo-dalleri Türk burjuvazisi içinde erimişler, onun ayrılmaz bir parçası haline gelmişlerdir. Bunun yanında, Kürdistan toplumu, kapitalizmin sınırlı gelişmesiyle birlikte kapitalizme açılmış, yeni emekçiler yığını ve dolayısıyla ulusal kurtuluş emekçiler önderliğinde gelişmesi gibi bir durum ortaya çıkmıştır.

Türk burjuvazisi için, başında balyoz gibi patlayacak tehlike de işte bu noktada belir-miştir. Dolayısıyla gölge meselelerin gerçek meselemiş gibi ortaya konulması, aynı za-manda, gerçek meselelerin de isim verilmeden geçirilirmesi istenmesi, ancak, Türk burjuvazisinin tarihsel hilebazlığına, sahtekarlığına bağlanabilir. Bugün ilkelirine dek korktuğu gerçek hareketin, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi olduğu bilinmektedir. Ancak buna rağmen, bir Ermeninin idam edilmesi ve bugün bir tanesinin içeride olması karşısında; basın, radyosu ve televizyonuyla kulakları sağır e-rdesine bir Ermeni teröründen bahsetmektedir ve bu "tehlikeyi" aynı zamanda, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı yönelttiği saldırılarında bir maske olarak kullanmaktadır. Halka yaptığı propagandalarda sürekli Ermeni tehlikesi işlenmekte, bununla saldırı gerekeci oluşturulmak istenmektedir. Nitekim, Türk burjuvazisi Güney Kürdistan'a 25 Mayıs'da yönelttiği saldırıda da, gerçek amaçlarını bu perdeyle örtmeye çalışmıştır.

O, Ermeni meselesi üzerinde bu kadar yaga-gara koparıpken, yalnız Diyarbakır'da binlerce PKK militan ve sempatzıznı içeride olduğu, yüz-lercesine katledildiği, tüm bir halk üzerinde işkence hüküm sürdüğü halde, tüm bunlara burjuva basın-yayın organlarında tek bir kelimeyle bile yer vermemektedir. Bu büyük bir sahtekarlık değil de nedir? Birisine ismini koyarak her gün, "Ermeni terörü, Ermeni katli-leri" demekle, ama, binlerce cesu eza ve acıya-nın doldurduğu, katlettiği, yüzlercesini idamla yargıladığı PKK militanlarına "bölücü, ayrık-çılar, APO'cular" diyerek işin içinden sıyrılmak istemektedir. Hiçbir sınıf bu kadar açık bir biçimde sahtekarlık yapamaz, ya Türk burjuvazisi sahtekarlık mayasıyla yoğrulmuş bir sınıftır. O, yalanla, demogojile oluşmuş; ruhu sahtekarlıkla şekillenmiş azgın şiddet ortamı-n bir ürünü olarak doğmuştur. Kürdistan'a girişi, gelişimi ve yüzlerce yıllık tarihini ancak böylesine ıssal, istila ve imha biçiminde ör-düdüğü, günümüzde de başka türlü yürümeye ne takatı, ne de gücü vardır. O, Kürt halkına karşı tarihsel olarak o kadar suçludur ki, ismini ağına almakta korkacak kadar alçalmış, gerçek dışına düşmüş bir sınıftır.

Bir gün düşmanıyla savaşırken hiç olmazsa kiminle savaştığını söyler. Ama o, savaştığı

gücün ismini de vermiyor. Yıllardan beri çin-gınca savaş yürüttüğü, ama kendisine karşı savaş yürüttüğü gücün kim olduğunu söylemeyecek kadar düşkünlük gösteriyor. Burada da görülen şey Kemalizmin politikasıdır. Nasıl ki Kemalizm doğduğunda yürüttüğü politikayla Ermeni, Rum tehlikesine karşı ümmetçilik, islamiçlik maskesini kullanarak Türk, Kürt "ulusal birliğini" sağlayıp, tehlikelere karşı kıytsız, bugün aynı politikayı cuntanın başı 2. Atatürk'te yeni koşullarda yürütmektedir. O da tıpkı, 1. Atatürk'ün Kocgiri'de, Ağrı'da, Zilan'da, Palu'da, Dersim'de katliamlar gerçekleştirdiği Kürt halkına, yaşlılar ve cöbanlar sıfatı vermesi gibi, Kürt halkına saldırmakta, ama yine bu halkın adını dahi söylememektedir. Aynı zamanda, Ermeni ve Rum tehlikesine karşı, islam birliğini sağlamaya çalışmaktadır. Tarihte hiçbir sınıf böylesine bir sahtekarlık ve utanmazlık örneği sunmamıştır. Ama, bu sınıf sahtekarlık ve utanmazlığının tarihsel kökleri oldukça vurgulanmıştır.

Geçmişte bu yalanların yine de belli bir temeli vardı. O zaman Ermeni toprakları ve sermayesinin gasedilmesinde Kürt aşiretlerine önemli paylar düşmüştü. Nitekim o dönemde Ağrı, Van, Muş ve Bitlis'ten kovulan Ermenilerin topraklarına ve sermayesine Kürt aşiret reisleri el koydular. Ve onlar, Türk burjuvazisiyle bu temelde birleştiler. Açık ki o zaman yaratılan birlik, böylesine bir katliam ve talan üzerineydi ve tarafları Türk ve Kürt halkı değil, batıda Rum sermayesi ve topraklarını gaspeden Türk burjuvazisiyle doğuda Ermenilere karşı aynı şeyi yapan Kürt aşiret reisleri idi.

Ve şimdi tarih, bir kez daha tekararlannak isteniyor. Erzurum'a yola çıkarak Ermeni tehlikesine karşı yaptığı çağında işbirlikçi Kürt aşiret reislerini ve beylerini Müdafai Hukuk Cemiyeti çatısı altında toplayan Mustafa Kemal'i bir kez daha yaşamak tutkusuna, Kenan Evren'de "vatanın birliğine ve bütünlüğüne" yönelik tehlikelere karşı ilk seferini Van'a, Diyarbakır'a, Erzurum'a yaparken çağrıyla yeni bir "kurtuluş savaşı" başlatıyor. Ve tabii ki sergilenen şey tam bir komedi oluyor. Kenan Evren konuşmalarını bu kez, bir ulusal kurtuluş hareketinin temellerinin atıldığı ve kitlelerde büyük bir bilinçlenmenin yaşandığı bir zeminde yapmak zorunda kalıyor. Halk kitlelerini ihanetleriyle arkasından götürülebilecek aşiret reisleri ve şeyhler yok. Diyar ağaları, İdris-i Bittisiler, Mecolnar, Kufrevizadelelerini, onları, onların birer temsilcisi olan, ama üzerlerinde hiçbir ulusal iz kalmamış, TC'nin bünyesinde eritilmiş Kamuran İnan'lar çıkmamış ve dolayısıyla tarihte örneklere az görülen bir hain sıfatıyla, Türk burjuvazisinin çıkarlarını savunmada en önde hareket eden bunlara, çağrı yapmaya da gerek yok. Ama yine de öne sürülmeleri gerekiyor. Çünkü, tarihin bir kez daha tekararlanması, II. Atatürk'ün "rolünü" oynaması gerekiyor. Yine Kamuran İnan ve benzerlerinin en önde, TC'nin ruhunu savunmaları, içte ve dışta bunları sözcüklerini yapmaları bu açıdan da zorunlu görünüyordu. Cuntanın başı Kenan Evren, Van'da yaptığı konuşmasında kitlelere bizzat "buraları Ermeniler vermek istiyor musunuz?", "buraları sizindir, Ermeniler gelemez!" diye senlenerek büyük bir provakasyon örneği sunarken, usaklarına da Türküklerini kanıtlama, sovenizmi yayma, Türkiye'ye hizmet varışı için çağrılarla bulunuyor. Kamuran İnan bunlardan sadece birisi, fakat en belirgin örneklerden biri olarak içinde ve dışında harekete geçiriliyor. Bizzat cuntanın partisi MDP'nin kurucuları içinde yer alarak, Türkiye'ye hizmet yarışında en önde koşuyor. Faşizmin, sovenizmin ve adeta insanın kendi varlığına bile ihanetini örgütleyicisi olarak propaganda gezileri yapıyor. En büyük tehlike olarak ve hem de en açık bir dille sovenizmi ve onun en güçlü temsilcisi Sovyetler'i işaret ediyor. NATO ve CIA'nın onayını almış bir kişi olarak, dış siyaset sahnesinde de yine baş planda gözüküyor.

Bitilisi ve dolayısıyla "Kürdistanlı" olma sıfatıyla, ihanetini örnek sunup, TC sınırlarında böyle bir sorunun olmadığını, bunun komünizmin korkunç bir oyunu, ezilmesi gereken bir tehlike olduğunu söylüyor. Avrupa Parlamentosunu ve diğer uluslararası kuruluşlara TC'nin ateşli bir temsilcisi sıfatıyla konuşarak -bugün başını uzatan bu tehlikenin ezilmek zorunda olduğunu, TC'nin yaşaması ve dolayısıyla sistemin çıkarları için bu rejimin desteklenmesi-, çağrılarında bulunuyor. Ve tabii ki, çıkış aşamasında "yeni bir kurtuluş savaşında" bulunan Türk burjuvazisinin bu heyecanını yansıtmaktan da geri durmayarak, aslında kendi enderlerini bile kafa tutuyor. Ne adına cinayet ve işkenceler? Bir halkın katledilmesinin savunulması adına, tümüyle Kemalizm ve faşizm biçiminde şahlandırılan Türkçülük ruhuyla. Elbette ki emperyalist basında buna gerekli yardım vermek gecikmiyor. Kamuran İnan modern bir tipin temsilcisi olarak sunuluyor. Emperyalizm, tüm gücüyle faşist Türk burjuvazisinin bu ikinci kurtuluş hareketine yardımcı koşuyor. Ezilmek istenen bir halk hareketini gizleyerek, bu konuda kamuoyunun olumsuzasını engellemek için, Türk burjuvazisinin gösterdiği Ermeni tehlikesi aynen gazete sütunlarına, haber bültenlerine ve uluslararası kuruluşların toplantılarına geçiriyor. Türk ordusu, bir halk hareketini, bu hareketin öcünü çekmek için, ordusuna saldırı emri verdiğinde, dünya basınına bir Ermeni sorununun kapılması tesadüfi değil.

Cuntanın tüm partileri ve sözcüleri harekete geçerek, içinde ve dışında tek bir amacın savunusunu yapıyorlar. Sözde sosyal-demokrat partiden en sağda görülen MDP'ye kadar, oluşturulan tüm partiler, gelişen kurtuluş mücadelesine karşı aynı sesin yankısı oluyorlar. Ermeni örgütlerini himaye ettikleri ve eylemlerini destekledikleri için, Fransa, Yunanistan, Sovyetler Birliği ve Suriye elçiliklerine kırmızı çelenkler asarak, ikinci Kuva'yı Milliyeçiler olduklarını kanıtlamış oluyorlar. Sağı ve soluyla, Türk ve "Kürdü"yle birlik halinde ikinci cumhuriyeti kurmakla yetinmiyor, her türlü tehlikenin başışık tuttuklarına dair parlamentolarında karar çıkararak, buradan tüm dünyaya yapılan tehditlerle senaryoyu bitirmeye istiyorlar. Ama bitmeyen bir şey var. O da hergün iliklerine kadar korkusunu duydukları Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi ve Türkiye emekçi halkının mücadelesi.

Onlar demogojiden ibaret olan tarihlerinin bu biçimdeki sergilenişini dayatmakla, gerçek mücadelenin üstünü örttüklerini sanmaktadırlar. Ama hergünkü operasyon ve işkenceleriyle bunu bitirdiklerine kendileri de inanmamaktadırlar. O halde tarih günümüzde tekrarı etmiyor.

4 - Şovenizme ve Sosyal-Şovenizme Karşı Enternasyonalizm Bayrağı Yükseltilmelidir

Kemalizm her ne kadar 2. Atatürkçülük biçiminde hortlatılmak ve tarih bir komedi biçiminde yeniden oynanmak isteniyorsa da, halkların dayattıkları yalın gerçekler, bu oyunu sürüp gitmesine müsaade etmeyecektir. O sınıf eğer ömrünü doldurmuşsa; tarihten ne kadar medet umarsa umsun, ne kadar dayanışma dayansın, tarihi bu konuda her türlü demogojisi ile dolu olarak ne kadar tekrarı ettirmek isterse istesin, artık o sınıf kendi mezar kazıcıları tarafından tarihe gömüle süreci içinde dir. Ve tüm uğraşları daha çok da bu nedenden ötürü, beyhudedir. Evet, komedi biçiminde de olsa bu sefer aynı oyun oynanmayacaktır.

12 Eylül faşist yönetiminin karakteri, karşı karşıya olduğu problemleri, halkların içinde bulundukları durumu devrim biliminin süzgecinden geçirdiğimizde, bu seferki oyunu gerçek oyuncularının, tarihin gerçek yapımcılarının, kokmuş Türk burjuvazisi değil, Türk, Kürt ve azınlık halklardan emekçilerin bizzat kendilerinin olduğu görülecektir. Bugün kendisine ilerici, solcu diyen çok çevre, bu gerçeği bir türlü görmek istemekte, sovenizmin ve sosyal-şovenizmin dalgası altında başının mümkün olacağına inanmamaktadırlar. Sosyal-şovenizmin ağır etkisi altında bulunan Türkiye sol güçleri, Türk burjuva egemenliğinin halen olgunluk çağına yaşadığını, bir elli yıl daha varlığını sürdürebileceğini, bu devlete NATO ve Avrupa'nın destek olmasından dolayı yeni bir tarihin yazım işinin başarılı olamayacağını, açık almazsa da eylemleriyle ve yaşıtlarıyla ifade etmektedirler. Onlar adeta gizli de olsa, Türk burjuvazisinin iktidardırın geçmişte olduğu gibi günümüzde de süreceğine dair onay vericesine, eylemsizlik, örgütsüzlük deryasına kulaç atmaktadırlar. Adeta bu işin sessiz onaylayıcıları olarak, yıkılışının eşliğine gelen bu gücün sürüp gitmesini göz yummakta, sebep olmaktadır.

Evet, Türk burjuva iktidarının doğuş biçimi bilinmektedir. Yine olgunlaşma süreci olarak gösterileceğimiz 50-60'lar arasındaki dönemde bu iktidarın sürdürülmesi ve geliştirilmesinin anlamı ve izahı vardır. Ama 80'lere doğru gelindiğinde, alt yapıdan üst yapıya kadar her bakımdan kendi kendisini izlemeye duruma gelen Türk kapitalizmi, tüm baskı, şiddet politikasına ve görülmemiş sömürü yöntemlerine, dıştan emperyalizmin ekonomik, siyasi ve askeri tüm desteğine rağmen, bugün en bunalımlı dönemlerinden birisi içinde yuvarlanmaktadır. Bu bunalımın daha da gelişeceği tartışma götürmez bir gerçektir. Diş borçlar, işsizlik, enflasyon, üretimin düşüşü, yeni yatırımların gelişmemesi ve tüm bu alanlardaki olumsuzluklar, bunalımın derinleşerek devam edeceğini, Türk kapitalizminin bugünkü bunalımının, Türk burjuvazisinin ömrünün uzanmayacağını ve az bunun objektif şartlarını olmadığını, bunalımın onun başına devrimle patlatılması gerektiğini ortaya koymaktadır.

Tam da bu noktada, o feodal iktidarı onaylayan ilmiye sınıfı gibi, tüm aydın kesimi günümüzde de mevcut rejimi onaylamakta; Osmanlı İmparatorluğu'nun fetvalarına yaşıtmakla kendilerini görevli sayan o seyhülislam gibi, bu iktidar yaşamları biçiminde teoriler üretmektedirler. "Düzen kendini yeniledi... Türk kapitalizmi gençlik sürecini atlatıp olgunluk sürecine girdi... Bu arada çatlak sesler çıkardı ama, geçiş yine de başarıldı... Sağlam iktidar kurulmuş. Özal iyi bir geçiş hükümeti oluşturmuştur... Türkiye bu gelişmeler üzerinde bir Japon mucizesi yaratabilir..." gibi değerlendirmeler, hem de sol adına geliştirilen Türk burjuvazisinin ömrünün uzun olabileceğine dair onay verilmek istenmektedir. Ve tabii ki, "sol"un düşüncesi tümüyle böyle olursa, bu iktidarı yıkılması da düşünülemez.

Ama, eğer devrimler biliminin gösterdiği gibi, ulusal ve sınıfsal çelişkilerin bu kadar

yoğun olduğu ve bu yoğunlukta devrimlerin mümkün olduğu tezleri en az burjuva tezel kadar bir geçerliliğe sahip ve bundan da öte, dünyamızdaki gelişmeler daha çok devrim biliminin tezleri doğrultusunda oluyorsa o halde, bundan sonra yazılacak tarih, Kemalizmin bir karikatürü değil, emekçilerin faşist rejime karşı kendi özgür ve bağımsız yaşamlarını yaratmak için çizecekleri direniş tarihi olacaktır. Türkiye ve Kürdistan halklarının egemen sınıfların ideolojik-politik tüm yapılarını, malınarına karşı nihai kopuşu sağlamak için ayağa kalkacakları ve şu anda birçok yönünde büyük bir birikimi sağladıkları ve bu birikiminde daha da derinleşerek büyüyeceği kesindir. Ama, yeterli tarihi yanlışlardan uzak durulsun, Kemalizme kuyraklıklar yapılmasın, sovenizm ve sosyal-sovenizm dalgası devrimci saflarda estirilmesin, birinci planda bu şart karşılansın, ikinci adım da emekçi halklarımızın devrimci-demokratik çıkarları, devrimci bir program ve doğru bir siyasal çizgiyle temsil edilirse, pratik örgütsel, eylemsel çalışmalarından vazgeçilmezse, şimdiye kadar önemli oranda büyük acılar ve kayıplara mal olan direniş olgusu en çok meyvelerini bu ve önmündeki dönemde verecektir. Türkiye somutunda yaşanan gerçekliğin sıradan bir değerlendirilmesiyle bile, bugün bir hayal değil, bir gerçeklik olduğu teslim edilecektir.

Başta Türk emekçileri olmak üzere, onların çıkarlarının tüm sözcüleri, ilericiler, demokratlar ve sosyalistler için, artık tartışma götürmez bir biçimde niteliği açığa çıkmış olan Türk burjuvazisiyle halk kitleleri arasındaki kesin kopuşmayı sağlamaları, tarihi görevlerini sürdüremeye bırakmalarını kesin bir zorunluluktur. Grupçuluk politikasını, bunun için geliştirmiş oldukları oportünist-revizyonist görüşleri Marksizm adına artık südüremezler. Bu halleriyle 60 yıldır bir ucube olarak yaşamasına neden oldukları TC'ye de pıyan olmamak zorundadırlar.

Unutulmalıdır ki TC bir yandan emperyalizmin ürününüken, diğer yandan sosyalist güçlerin yetersizliklerini ve eksikliklerini iyi değerlendirmenin ürünüdür. Hiçbir zaman normal koşullarda doğmuş bir olay değildir. O, sosyalizm ile emperyalizmin çatıştığı, emperyalizmin kendi içindeki çelişkilerinin alabilirdiğie yoğunlaştığı, Ekim Devriminin emperyalist kuşatma altında müttfiklere ihtiyaç duyduğu, tamamen ilginç bir tarihsel alan eksikliklerinden, zayıflıklarından güç bularak ortaya çıkan bir sınıftır. O sosyalizmden gelen etkiyi kırmak için, solu kuyraklığına dönüştürerek, emperyalizmin çelişkilerini ise, kendisine sürekli koz olarak kullanarak palazlanmış, iktidardırın pekiştirmiş ve günümüzde kadar getirmesini bilmiştir. Aynı oyunu bugün de sürdürmek istemektedir. Ama aynı oyuna bir kez daha ihtiyaç yoktur. Çünkü sosyalist sistem artık güçlenmiştir. TC ise buna muhtaç değildir, tersine TC onun başına saplanmış bir hançerdir. O, objektif olarak TC ile karşı bir konumdadır. Doğru olan bu konumun, subjektif plana da yansıtılması, sosyalist sistemin ilerisinin TC'nin ezilmesine, dağıtılmasına ve parçalanmasına yöneltilmesidir. Yine emperyalist sistemin kendi içindeki (Fransa, Yunanistan, Ermeni sorunu vb.) çelişkilerin doğru biçimde ele alınması, TC'nin yaşıtlarına değil, burjuva iktidardırın yıkılışına doğru yönelmesidir. Aynı biçimde emekçilerin mücadelesinin burjuvazinin iktidardırın soldan bir yama olarak değil, tam tersine onun iktidardırın alaşağı edilecek bir politikayla kuyraklıklar değil, tamamen ideolojik-politik-örgütsel bağımsızlığı koruyarak burjuva iktidarı, burjuva milliyetçiliği ve burjuva partileriyle her düzeyde kopuşmasını sağlayarak burjuvazinin karşısına dikilmesi zorunludur.

Geçmişte oportünizmin ve revizyonizmin sürekli kuyraklıkları doğru gittiği emekçi sınıfların mücadelesi, günümüzde en yalın bir biçimde, doğru bir teorik temel dayah bir programla, faşizme karşı somut koşullarda yeniden örgütlenirlerdir. Bugün, objektif zemin son derece gelişmiş olan sınıf hareketine, proletarya önderliğinde doğru program ve çizgi dayatılarak bu hareket iktidara doğru yürümektedir. Objektif şartları, subjektif şartlarla tamamlanarak bu önemli eksikliği giderilmesi, bugün Türkiye'deki ilericilere, sosyalistlere düşen önemli bir görevdir. Bu görevlerin sımrılı bir başarılmaları Türk burjuva iktidardırın çöküşünün eşliğinde olduğu bu dönemden devrimi patlatarak çıkmanın zor olmayacağı açıktır. Yapılması gereken önemli görev de budur. Bu konuda burjuvazinin azgıncı estirdiği sovenizmden etkilenen sosyal-sovenizme karşı mücadelenin yolu budur. Bundan başka bir yol emekçilerin önüne çıkış yolu diye konulamaz. "Yeni sosyalizm-yeni demokrasi" teorileri o söze "sol" partileri ve özellikle de milyonlara insan desteğini cuntaya peşkes çeken Ecevit sahtekarının geniş tabanlı demokratik sosyalist partisini destekleyelim, onların içinde örgütlenelim diyen "sol" un bu kuyraklığına asla izin verilmemelidir.

Bu politikalar çoktandır birer TC'nin görülmemiş azgın baskı ve sömürsünü getirdi. Bundan sonra da TC'nin baskı ve sömürsünün daha da azgınlaşmasına yol açacaktır. Hangi taktik gerekçelerle izah edilirse edilsin, bugün Türkiye'de sosyalistlere, demokratlara, ilericilere düşen görev ve emekçilere kesin gerekli olan, burjuva partilere yamanmak değil, bağımsız ideolojik-politika ve örgütlenmelerdir. Liberal ahmaklık hiçbir gerekçeyle savunula-

maz, desteklenemez. Yine, reformizm eskisi gibi hükmünü icra edemez. Buna ne objektif temel, ne günlük dayatmalar, ne de emekçilerin kahırlı yaşam ve kitlelerin açığa çıkmış istemleri izin verebilir.

O halde, TC tarihinden itibaren geçmişin yanlışlarından net bir biçimde dersler çıkararak, emekçilerin bu tarihte kopuşması sağlanmalı, kendi öz tarihlerinin çizilmesi sürecine girilmelidir. Tarihi görevleri bu olan sosyalistler, bu görevlerine doğru bir biçimde sahip çıkmalıdırlar. Ve yine bununla iç içe bir görev olarak, tarihte Türk burjuva iktidardırın gelişmesinin temel bir dayanağı olan Kürdistan gericiiliğinin sonunu getirmek, fakat daha çok da Türk burjuva iktidardırın yıkılışı götürmenin en temel güçlerinden birisi olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı görevlerini yerine getirmek, tarihi en görkemli biçimde tamamlayabilmelidirler. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin objektif ve subjektif konumuna, Türk burjuva iktidardırın tüm iç ve dış bağlamlarıyla ne kadar tehlike altına ittiği, dost-düşman herkes tarafından bilinmektedir. Şimdi gerekli olan, ister ezen, ister ezilen ulus devrimcileri tarafından olsun, KUKM'nı, burjuva iktidardırın devrilebilecek stratejik-taktik bir konuma getirmek. Bunun için ne gerekiyorsa onu yapabilmektir. Özellikle Türk egemenliği altındaki Kürdistan parçasında, ulusal kurtuluş mücadelesinin objektif zemini son derece zengindir. Güçlü bir ulusal kurtuluş hareketinin düzenlenmesine uygun, insan yapısı, sınıfsal yapısı, elverişli coğrafyası ve siyasal koşulları vardır. Türk burjuvazisine karşı, tek başına bile uzun süreli direnebilecek bir ulusal direniş potansiyeli mevcuttur, ve önemli olarak aktifleşmektedir. Buna, doğru bir biçimde sahip çıkmalıdırlar. Her türlü oportünist-revizyonist tezel bir yana bırakılarak, özellikle de sosyal-sovenizmin yeni inkarcılık biçimleri aşılacak soruna doğru yaklaşılmalıdır.

Geçmişte Kürt kelimesi bile kabul edilmeyordu; bu kabul edilince sosyal-sovenizmin yıkıldığı sanıldı. Giderik Kürdistan kabul edildi, daha sonra Kürt ulusal örgütleri, partileri kabul edildi; bununla da Türk solunun sosyal-sovenizmden kurtulduğu sanıldı. Ama, aslında böyle değildir. Tüm bu konulardaki gelişmeler, Türk solu tarafından değil, aktılan kan, burjuvaziyeye karşı verilen Kürdistan ulusal direniş savaşıyla yaratıldı. En eski parti olan TKP'nin halkımız için bir ülke adını kabul etmediği, azınlıkta öteye bir rok tanımadığı, daha önce kadarkı programlarında bilinmemektedir. Ayrıca nasıl örgütleri yapıp, bundan yaza geçtikleri de bilinmiyor. Yine Türk solunun bir bütün olarak 60'lılardan itibaren halkımıza ne bir ad, ne bir yurt, ülke adını verdikleri duyulmamıştır. Onlar da aynı inkarcılığın içindeydiler. Ama bugün bu inkarcılık önemli olarak aşılmıştır. Kürdistan halkı, ilkesi ile kabul edilmektedir.

Bugün sosyal-sovenizm daha ilginç bir noktadan seyrektmektedir. Kürdistan ulusal direnişi için, en çok kan aktıran, en çok işkence gören, binlerce insanın zindanlara doldurulduğu, halkın milyonlarcasının, destek ve sempatisini aldığı direniş Hareketine karşılık kutsal ittifaklar oluşturmakla birlikte, sosyal-sovenizm, ortaya çıkan devrimci kazanımları kendisinin yana yontmak ve bunları en direnmez örgütler mal etmek istemektedir. Sanki bu değerler direnmez, işkence kazanımları gibidir. Halbuki her değer kırnakla söküle söküle; Diyarbakır'da, dağlarda acımasız işkencelerde yüzlerce gençlik Kürdistan yurtseverinin, marksistinin kanı pahasına elde edilmektedir. Bugün bu teslim edilmek istenmediği gibi, bir koro halinde Türk işbirlikçilerin yaptığı gibi, sözümlüne Türk solu da, Kürt hakim sınıflarından farkını bir türlü devrimci düzeyde çıkaramaması olan reformist Kürt küçük-burjuva milliyetçilerini ön plana çıkararak, onları destekleyerek, sırtlarını sıvazlayarak, millî mesele Kürt devrimci-demokratlarının meselesidir deyip, bunları destekleyerek, nasıl ki Türk sömürgecilere en gözde Kürt işbirlikçileri ve başta Kamuran İnan'a "Doğu" temsil ettirilmek isteniyorsa, bunlar da Kürt meselesini küçük Kamuran İnan'lara çözdürmek utanmazlığını göstermeye cüret edebilmektedir.

Evet, en kahrancama direnişleri ortaya koyan örgüt olan PKK'nın adı dahi anılmak istenmemekte, bilakis onun kendisine ve önderlik ettiği ulusal direniş meselesine karşı, "teröristler", "provakatörler", "tehlikelidir" diyerek, burjuvazinin baskı ve imha çemberi yetmiyormuş gibi, bir de bu sosyal-sovenler ve Kürt işbirlikçilerinden yeniden bir "kutsal" kuşatma oluşturulup, yeniden bir haçlı seferi açarak, teşhir, tecrit edilmek istenmektedir. Dün, direnişin gerçek temsilcileri KEMAL'lerin, MAZLUM'lara "provakatör" diyorlardı, bugün aynı şeyi daha değişik bir biçimde sürdürüyorlar. Açık ki bu politika tehlikeli bir politika. Türkiye solu bu politikadan vazgeçmek durumundadır; vazgeçmekle de yetinmek, tam tersine bugün dostun da, düşmanın da gözüne batan Kürdistan'daki ulusal direniş mücadelesine sahip çıkmak, onu desteklemek ve kendisine düşen görevi en aktif düzeyde yerine getirmek zorundadır.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş güçlerine düşen görev ise, her zamankinden daha fazla elverişli bir ortama sahip olan Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesine devrimci bir tarzda yaklaşmak, doğru program, strateji örnek ve günlük ulusal direniş pratiğiyle karşılık ver-

Devamı 2. Sayfada

Günlük Notlardan Uzun Yürüyüş...

Başarafi 6. Sayfada

juvazi ve Kürdistan'da Küçük-Burjuvazinin Özellikleri üzerine seminer verildi.

Ayrıca Hunerkom'dan dayanışma amacıyla bazı ozanlar direniş türkülerini sundular.

4 Mayıs : Ingelheim'ten Bingen'e doğru yola çıktı. Ve saat 16'00'de Bingen'e vardı.

5 Mayıs: Saat 18'00'de Becherach'a vardı. Bir saat süren bir miting düzenlendi. Ayrıca Yeşiller Rheinlandpfalz eyaleti sorumlusu, eylemi destekleme amacıyla Trechtin-genhaus'dan Becherach'a kadar eylemcilerle birlikte yürüdü.

Ayrıca Kemalizm üzerine seminer verildi.

6 Mayıs : Becherach'dan saat 9'00'da hareket edilerek saat 18'00'de Boppart'a vardı. Boppart Markt-platz'da bir miting düzenlendi. Mitingte Alman kamuoyundan yakın destek verildi.

7 Mayıs : Saat 17'00'de Koblenz'e vardı. Zentrüm Platz'da bir miting düzenlendi. Kürdistanlı çok sayıda emekçi ilk kez karşılaştıkları böyle bir eylem karşısında, eyleme daha aktif olarak katılmak için üzüntülerini belirttikten, bundan sonra daha yakın destek olacağını ifade ettiler.

Aynı akşam uzun yürüyüşçüleri destekleme amacıyla düzenlenen bir geceye katıldılar. Hunerkom'dan ozanların da katıldığı gece büyük bir coşku içinde geçti.

8 Mayıs : Saat 8'00'de yola çıkılarak, 17'00 saatlarında Adernach'a vardı. Düzenlenen bir mitingde çok sayıda bir kitleye hitap edildi.

9 Mayıs : Saat 17'00'de Remagan'a vardı. Şehir merkezinde yapılan mitingten sonra, saat 19'00'da konaklama yerine hareket edildi.

10 Mayıs : Remagan'dan saat 6'00'da hareket edilerek, 14'00 saatlarında Bonn'a vardı. Bonn'da Vortwärts gazetesi önünde bir miting düzenlendi.

10 Mayıs akşamı : Hannover-Bonn ve Hanau-Bonn kolu, bir araya geldi. Biraraya gelme, eylemin coşkusunu daha da arttırdı.

Aynı akşam tasfiyecilik ve buna karşı mücadeleyi içeren bir seminer her iki gruba verildi.

11 Mayıs : Sabah her iki grup ortak olarak sabah sporunu yaptıkları sonra, miting alanına doğru harekete geçtiler.

Marktplatz'da yapılan mitingte 500'ün üzerinde bir kitle katılmıştı. Mitingte konuşmaların yanı sıra, folklor, ozan vb. gösteriler de düzenlendi.

Yeşiller adına Dick Schneider bir konuşma yaparak, "uzun yürüyüşü ve Kürt halkının mücadelesini" desteklediklerini belirtti. "Türkiye'de demokrasiye geçilmesinin sahte olduğu, gerçek demokrasiye geçilmediğini" belirten Schneider, "Türk parlamenterlerin Avrupa Konseyi'ne alınmasına ve Alman hükümetinin Türkiye'ye yardımlarına karşı çıktıklarını" vurguladı.

Mitingde konuşma yapan SPD

insan hakları sorumlusu Rudolf Bindik ise, uzun yürüyüşü ve amaçlarını desteklediklerini ve Türkiye'de demokrasiye dönüşün gerçekleşmediğini belirtti. "Bugün Diyarbakır zindanlarında yeni ölüm ve işkence haberlerinin gelmesi bunun açık kanıtıdır" dedi. Ayrıca "Kürt halkının haklı davasından yana olduklarını ve Kürt halkı üzerindeki baskı kalmadıkça demokrasiye geçiş sağlanamayacağını" belirtti.

Daha sonra yürüyüşçüler adına yapılan konuşmanın ardından saat 16'00'da eylem sona erdirildi.

Akşam saat 19'00'da uzun yürüyüşü destekleme amacıyla Köln'de bir de gece düzenlendi.

Yürüyüşün geçtiği alanlarda Alman demokratik kamuoyundan çok sayıda dayanışma örnekleri gösterildi. DKP, DGB, SPD, Yeşiller, çeşitli hukuk kuruluşları, Af Örgütü ve daha çok sayıda kuruluşun dayanışma mesajları alındı ve bizzat bu kuruluş ve örgütler tarafından eylemciler ziyaret edilerek, canlı dayanışma örnekleri sunuldu.

Özal'ın İran ve Pakistan "Ekonomik" Ziyaretlerinin ...

Başarafi 9. Sayfada

hazırlıklıların bir çok konuda ortaklaşa yürütmektedirler. Bölge halklarına karşı tehdit ve saldırılarını birlikte, karşılıklı işbirliği içinde uygulamak istemektedirler.

İran'la girilen ilişkilerde hemen kendisini belli eden durum, savaş içerisinde dur durumda olan bir toplumu ilgilene kadar sömürmek için ekonomiye yatırım, ekonomik abluka altına alarak, çaresiz bırakma ve tehdit yolu ile savaşın vazgeçirmeye çalışmaktır. İran her ne kadar savaşın vazgeçme gibi bir durum içerisinde girmiyorsa da, açık ki taviz vermek durumunda, Türkiye ile iyi geçinmek istemektedir.

Açık ki Türkiye'nin tüm bunları gerçekleştirmesi, askeri gücünü üstün ve hız tutmasını gerektirmektedir, bu da yüksek bir meblağ, büyük ayarlamasını zorunlu kılmaktadır. Dolayısıyla bölge geriliminin hizmetine sunduğu bu çabalarının karşılığını almak, askeri güce dayanarak kendisine gelir sağlama amacındadır.

Birçok bölge ülkesi askeri ve teknik güçsüzlük nedeni ile kendilerinin oynayamadığı bu rolü Türkiye'ye atfederek, ekonomik yardımlarda bulunmaktadırlar.

Türkiye'nin giriştiği diplomatik ilişkilerde bölgede gericiyi koruma, emperyalist çıkarları güvence altına alma çabalarının fiyatını biçmektedir. Özellikle son günlerde ilan edilen Suudi Arabistan kredilerinin, İslam Kalkınma Bankası kredilerinin, Türkiye Bankası kurma çalışmalarının özüni bunlar oluşturmaktadır.

Ancak görülen odur ki, Türkiye burjuvazisi gerek bölgede yönelik olarak hazırladığı saldırıları, gerekse tehdit gücü olarak oynadığı rolü ekonomik işbirliği maskesi ile gizleme çabasıdır.

Sömürgeci ve emperyalist basının çabaları özellikle bu paktta yoğunlaşmaktadır. Yoğun bir karşı-devrimci faaliyetle sonuna kadar işbirliğinde somutlaşan, Pakistan-Türkiye ilişkileri kardeşlik teraneleri ile süslenip,

ticari alışveriş olarak gösterilmekte. Savaşın vazgeçirerek teslim olmanın dayatıldığı İran ile gerçekce askeri tehdit olan ilişkiler, "ekonomik çıkarma", "dış açılımda hamle" vb.lerle gizlenmektedir. Bu çabalarından ötürü bölge geriliminin sunduğu olanaklar ise -egemen sınıfların en fazla kâr için yapmayacakları şey kalmayarak bir çağda- islam kardeşliği yardımları, iyi niyet vb. olarak gösterilmektedir.

Sonuç olarak diyebiliriz ki, Türkiye, bölgede oynayacağı rol açısından diplomatik ilişkilerde önemli mesafeler kaydetmiş, bölge halklarına karşı, karşı-devrimci planları uygulamak konusunda büyük oranda anlaşma sağlamıştır.

Önümüzdeki süreç bu anlaşmalara bağlı olarak Türkiye'nin "üzerine düşen vazifeyi" ifa etmesi biçiminde somutlaşacak, emperyalist çıkarları korumak için hiçbir çılgınca girişimden çekinmeyecek, saldırı ve müdahaleleri gündeme koyacaktır.

Hiçbir Saldırı ...

Başarafi 1. Sayfada

Cezaiyinde ki ihanet çetesi de amaçları doğrultusunda kullanan sömürgeciler, yoğun baskı ve işkencelerle direniş kırmayı umut etmişlerdi, yine aynı tarihlere, Avrupa'da da devrimci direniş karşı komplo hazırlanmış, cezaiyinde ki ihanet çetesiyle bağlantı içinde alçakça bir saldırıya geçmişti. Fakat, sömürgecilerin çok yönlü bağlantıları bu saldırıların tam bir fiyaskoyla sonuçlanmaktan kurtulmamıştı.

Bugün de benzeri bir gelişme yaşanmaktadır. Bir yandan yeni bir saldırı hareketi için hazırlıklar sürdürülür, cezaiyelerindeki baskı ve işkencelere hız kazandırılır, peş peşe idam cezaları verilirken; Avrupa'da da emperyalizmin koruması altında direniş karşı saldırılara hız kazandırılmıştır. Bir provakör eliyle yürütülen Parti yücüsü faaliyeti, günümüzde de imzasız bildirilerle aynı tarihe denk getirilerek sürdürüldüğü

görülmektedir.

Bu saldırıların, ulusal direniş cephesini yaratma yolundaki PKK'nin soylu adını bastırarak amacıyla sürdürüldüğü halkımız tarafından bilinen bir durumdur. Açık ki, PKK'nin uzun vadeli halk savaş stratejisi doğrultusunda yükselttiği direniş, tüm bu açık imha saldırıların, teslimiyetçi ve yıkıcı çabaları boşa çıkararak gelişmeye devam edecektir.

★★★

PKK'li Tutuklular, Büyük Çoğunlukla Düşüncelerine ...

Başarafi 20. Sayfada

zincirlerle birbirine bağlayarak ve döverek götürüyorlar. Mazlum Doğan, Kemal Pir, Hayri Durmuş, Cemalettin Delibaş ve tanıyamadığım beş kişinin içinde bulundukları karayeriye yanına giden görevli onları, Cemalettin Delibaş'ı copla vurarak "söyle ben Türküm" diye bağırırken, Cemalettin Delibaş "ben Kürdüm" diyor. Buna müdahale eden dört arkadaşta yığılan askerlerle kıyasıya dövüldüler. Cezaiyile ilgili bir başka şey de öldürülen devrimcilerin durumu hakkında, yöneticiler dışında hiç kimse bilgi sahibi olamıyor. Örneğin: MAZLUM'un

öldürüldüğünü ben terhis olduktan sonra öğrendim.

SORU - Tüm bu uygulamalara şahit olmuş bir kişi olarak ne düşünüyorsunuz?

Asker - Bu uygulamalara karşı direnmek, bir Kürdistanlı olmanın ötesinde insanlık görevi haline gelmiştir. Ben şuna inanıyorum ki; sömürgeci Türk burjuvazisi ve yerli işbirlikçilerin tüm oyunları bu direniş yoketmeye yetmeyecektir. Çünkü ben gördüm tüm çıplaklığıyla uygulamaları, şahit oldum, bu uğurda canlarını feda eden

devrimcilerin sonuna kadar direneciklerine inandım. Dünyanın hiçbir yerinde görülmeyen zulmün ve işkencelerin amacı halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini yok etmek. Bu koşullarda şerefli olmak, ancak bu vahşete karşı direnmekten geçer. Ben gözerimle gördüğüm düşmanın bu vahşete karşı kıymayı ve savaşmayı bir görev olarak görmeytim. Tüm halkımızı da bu haklı dava uğrunda savaşmaya çağırıyorum.

★★★

Uzun yürüyüş bir dönemin ...

Başarafi 6. Sayfada

Eylemciler de mücadeleye daha güçlü bir bağlılık yaratan eylemin, ortak yaşama, çalışma vb. gibi olumlu özelliklerinden en iyi biçimde yararlanabilmişlerdir. Kolektif çalışma ve yaşama alışkanlığının gelişmesi açısından önemli bir rol oynamıştır. Kadrolarda ve kitlelerde olumlu özelliklerin daha da güçlendirilmesini beraberinde getirmiştir.

Kürdistan Ulusal Mücadelesini yakından tanımayan Türkiye ve Kürdistanlı emekçilere hitap etme yönünden de eylem güçlüliğini göstermiştir. Eylemin çıktığı tüm alanlarda kitleden yoğun destek ve ilgi görülmesi bunun açık örneğidir. Mücadelenin bunlara tanıtılmasında etkili bir araç olduğu gibi, daha aktif desteklerini almada da önemli bir rol oynadı.

Ulusal birliği sağlama yönünde de, yine dikkate alınması gereken etkileri bulunmaktadır. Kürdistan'ın her bölgesinden çeşitli aşiret ve mezheplerden çok sayıda arkadaşın aynı hedefler doğrultusunda yürümesi, eylemin dikkate alınması gereken diğer yönüdür. Bazılarının bir etki fazla önemli görülmeyebilir. Bir tavuk yüzünden insanların birbirine kırdıldığı, sömürgecilğin kıskırttığı aşiret, mezhep ve bölge çelişkileri birbirine düşürdüğü bir toplumdaki bu örnek açık ki değeri çok fazla olan bir örnektir.

Alman ve diğer halklara sesimizi duyurma açısından da, sorunun nasıl görülmesi gerektiğine de canlı bir örnektir. Herşeyini satma ve işbirlikçilik temelinde sesini Avrupa kamuoyuna duyurmaya çalışan eğilimin tersine, bizzat eylem kendi gücüne dayanarak, propagandasını yapmıştır. Köy köy, kasaba kasaba, şehir şehir dolayarak kamuoyuna mücadelemizi tanıtmıştır. Alman kamuoyundan gelen ilgi bunun açık bir örneğidir. Halkımızın haklı davasını bu şekilde iyi kavradıklarını belirtmeleri bile kamuoyu üzerinde eylemin etkisini göstermektedir.

Bir bütün olarak, eylem bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin ulaştığı düzeye uygun ve onu tamamlayan bir eylemdir. Ulusal kurtuluş mücadelesi ve onun öncü gücü PKK'ye karşı her alanda saldırıların yoğunlaştığı bir dönemde, eylemin gerçekleştirilmesi anlam ve önemini daha da artırmaktadır.

Aynı zamanda eylem, hertürlü yıkıcı, bozguncu tutuma karşı, Şahin-Yıldırım ajan-provakör örgütüne ve PKK'yi tasfiye etmek isteyen tüm saldırılara güçlü bir cevaptır. Bu, hakkında kitledelerde yaratılmak istenen şüphelere karşı, halkımızın PKK'ye ve Parti önderlerine yaratılmak istenen suçlamaları, tasfiyeciliğe ve yıkıcılığa karşı taviz verilmeyeceği ve mücadelenin sonuna kadar korunacağını somut bir örneğidir.

Bir ucu TC'ye dayanan ve giderek birçok gücü kapsayan bu saldırılar karşısında, doğru devrimci çizgiden taviz verilmeyeceği ve halkımızın sonuna kadar bu çizgiye bağlı olduğunu göstermektedir. Eylemciler, Mazlum, Kemal, Hayri ve diğer tüm devrim şehidi yoldaşların kanlarıyla savundukları partileri PKK'ye ve ulusal kurtuluş mücadelesine sahip çıkacaklarını ve bu uğurda gereken hertürlü fedakarlıkları yapacaklarını bizzat eylem pratikleriyle gösterdiler. Yurt dışında da Parti gerçekliği ve mücadelenin yaşatılacağını bir göstergesidir. Bir de eylemin bu yönüyle değerlendirilmesi gerekmektedir. Kitleler mücadeleye sahip çıkmanın alanı ve yeri olmadığında, bulunulan her alanda sahip çıkacağını ve çıkılması gerektiğini gösterdiler.

Sonuç olarak, eylem, ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine sahip çıkmanın, bu mücadeleden öncü örgütünü korumanın; hertürlü yıkıcı, tasfiyecilik, ulusal inkarcı ve işbirlikçi güçlere verilmiş cevabın; pasifizme, reformizme karşı devrimci direniş çizgisinden taviz verilmeyeceğini; yine mücadelemizi en geniş kamuoyuna duyurmanın ve kitlelerle kadroların eğitildiği bir okulun; en somut ve canlı örneğidir.

* KAHROLSUN HER TÜRDEN TESLİMİYET, İHANET VE MÜCADELE KAÇKİNLİĞİ!

* YAŞASIN DEVRİMCİ-DİRENİŞ ÇİZGİSİ!

* YAŞASIN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZİ!

Yürüyüşçüler arasından bir militan.

Avrupa Konseyi Toplantısının...

Başarafi 9. Sayfada

verilen raporların oluşturduğu bir etki olarak görülmemesi gerektiğini daha önce vurgulamıştık. Bu açıdan meseleye yaklaşırken, sorunun bu yönleri üzerinde geniş ve ayrıntılı tartışmalar geliştirip, kararın esas özünü gizlemeye isteyen mantığın da teşhiri gerekir. Şu açık bir gerçektir: Avrupa, bölge çıkarlarına ve kendi yönelimlerine Türkiye "demokrasisini" feda etti. Türkiye'de işkenceye, insan haklarının çiğnenmesine ve katliamlara göz kapamaktadır. Daha önce de gazetelerde yer alan bir yazıda belirttiğimiz gerçekler daha iyi kanıtlanmış durumdadır. Açık ki, Türkiye'deki "demokrasinin" başına gelenler için, Avrupa'nın döktüğü gözyaşları, tim-sahın gözyaşlarından farksızdır. Avrupa emperyalistleri, Ortadoğu üzerinde, bitmez-tükenmez iştahlarını getirdiği açlığı ancak böyle gidermektedirler. Açlıklarını kapatabilmek için de, Türkiye cuntasının her istediğini yapmasına göz kırparaklardır.

Bir diğer yönüyle ABD ile Avrupa arasında varolan çelişim Türkiye konusunda hafiflediği görülmektedir. Yani, TC'yi tümüyle ABD'nin kucağına itme konusunda duyarlılığın arkasına sığınma olayı da, arada var olan plan ve oyunları gizlemekte, gerek ABD'nin ve gerekse Avrupa'nın yaklaşımlarından ortaya çıkmaktadır. Karşılıklı kendi çıkarlarını birbirlerine karşı kollasalar da, cuntanın desteklenmesi, güçlendirilmesi ve Ortadoğu halklarının başına bela edilmesi konusunda tam bir anlaşmanın varlığı mevcuttur. İçerisine girilen son durum da bunun açık bir örneğidir.

ilkelerini kendisi çiğnemiş ve Türk faşist cuntası tarafından bunun ayakları altına alınmasına onay vermiştir. Türkiye ve Kürdistan halklarının haklı mücadelesinden yana tutum takınması, faşizmin, katliamların ve işkencenin yanında olduğunu göstermiştir.

Ayrıca, Avrupa Konseyi'nin insan haklarından yana olmadığı, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda herşeyden vazgeçeceği ve en önemli sorununun da kendi çıkarlarını güvencelemek olduğu bir kez daha ortaya çıkmıştır. Avrupa emperyalizmi ile hertürlü işbirlikçilik ve uşaklık geliştiren; sözde Avrupa emperyalizmini kandırdığını sanan güçlerin de kafaları aydınlanmalı ve gerçek demokrasi güçlerinin yanında yer almamalıdır. Emperyalizm kimseye acımadığı gibi, karşılıksız bir şey de vermemektedir. Pratiğinin de gösterdiği gibi, her an demokrasinin ırzına geçmede, onu ayakları altında çiğneme de tereddüt etmemektedir.

Türkiye ve Kürdistan halkının özgüncüne dayanarak, Avrupa'nın gerçek demokrasi güçleri ile ilişkisi kurulup, halk demokrasisi mücadelesi verilirdi. Bunun dışında hiçbir yol ve yöntem, faşizmi yıkmayacağı gibi, işkence ve zulmü de hafifletmeyecektir.

Tüm ilericilere, demokratlara, yurt-sever ve devrimcilere düşen görev, Avrupa Konseyi vb. gibi işkence ve katliamları onaylayan, cuntaya destek olan güçlerin gerçek yüzünü teşhir ederek, cuntanın barbarlıklarına, vahşiliklerine ve katliamlarına karşı mücadele edip, onu dünya kamuoyundan tecrit etmek; ve Türkiye ve Kürdistan halklarının demokrasi ve bağımsızlık mücadelesine destek vermektedir. Bu görevler bir bütün olarak gerçekleştirildiği oranda, gerçek demokrasiye ulaşılabilir.

GÖREV NE OLMALIDIR?

Baştan beri izah ettiğimiz noktalar üzerinde şöyle bir sonuca varabiliriz: Avrupa Konseyi, adına hareket ettiği

Diyarbakır zindanlarında 12 Eylül'den sonra görev yapmış bir askerle yapılan ve gazetemize ulaştırılan röportajı yayınlamayı uygun gördük.

"PKK"li Tutuklular, Büyük Çoğunlukla Düşüncelerine Bağlı Olduklarını

ve Pişman Olmadıklarını Belirtiyorlardı!"

SORU - Hangi dönemde Diyarbakır cezaevinde görevliyidiniz?

Asker - Ben 1981'in başlarından 1982'nin ortalarına kadar Diyarbakır cezaevinde görev yaptım.

SORU - Bu görev süresince cezaevi ve mahkemelerle ilgili belirttiğiniz hususlara, bizzatlı kendiniz mi tanık oldunuz, yoksa o alanda görev yapan askerlerden mi öğrendiniz?

Asker - Belirteceklerimin birçoğunu bizzatlı kendi şahit olduğum uygulamalardır. Gerek uygulamalar, gerekse bu uygulamalara karşı verilen direniş hakkında anlatacaklarımın bir kısmı da görevli olanlardan edindiğim bilgiye dayanmaktadır.

SORU - Cezaevinin iç işleyişi ve korunması hakkında kısa bir bilgi verir misiniz?

Asker - Cezaevinin dış korunmasını 4. komando bölümü yapmaktadı. Bu bölüm özel olarak oluşturulmuş, faşist eğitim görmüştür. Bölük komutanı genel kurmay tarafından özel olarak seçilmiş bir kişidir. Bu bölüm, kolordu merkez komutanlığına bağlı olan jandarma komando taburuna bağlıdır. Bu tabur ise, kolordunun içinde özel yer ve konumu olan bir taburdur. Belirtilmiş jandarma komando taburu, Diyarbakır cezaevi için 12 Eylül'den sonra özel olarak oluşturulmuştur. 4 bölükten oluşan taburun her bölümü yer değiştirerek cezaevinin dışa karşı korunmasını üstlenmiştir. Cezaevinin giriş kısmının 1. 2. ve 3. katları bu tabura aittir. Burada yatıp kalkırlar.

Cezaevleri, hücreler, bodrumdaki idam yeri, onun altındaki işkence odaları hariç 61 koğuştan ibarettir. Her koğuştan 10 asker 3 gardiyan görev yapmaktadı. İşkence timleri, mutfak görevlileri, idam infaz edenler, tutuklulara iyi niyet gösterip onların düşüncelerinde halen direnip, direnmediğini araştıran grup, posta ve idari işlere bakanlar ve gardiyanların birlikte görev yaparları sayısı 700 civarındadır. Tüm bu görevlilerin birbirlerini tanımaması ve birbirleriyle ilişki kurmalarına için öze dikkat gösterilir. Her kesim bir sorumlunun denetiminde çalışır. Cezaevinde görevli 3 yüzbaşı birbirleriyle sıkı bağli içerisinde tüm işleri yürütürler. Bunlarda birisi dış asayiş, birisi iç asayiş, birisi de tutukluların siyasi durumlarıyla ilgilienirler. 3 yüzbaşıdan oluşan bu merkez, kolordu grup komutanı olan bir yarbayya bağlı ve bu yarbayın vasıtasıyla kolordu merkez komutanlığına bağlı çalışırlar. Kolordu merkez komutanlığı ise Türk silahlı kuvvetleri genel kurmayı hareket dairesine bağlı ve sürekli haberleşme halindedir.

SORU - Cezaevindeki uygulamalara ve tutukluların tavrına geçmeden önce cezaevine gelineceye kadar tutukluların maruz kaldığı uygulamalar hakkında bilgi verir misiniz?

Asker - Herkesin bildiği gibi, yakalanan kişi kendi yöresinde önce poliste ve askeriyece sürekli bir işkenceye tabi tutulmaktadır. Yörede yapılan soruşturma ve işkenceden sonra Diyarbakır'daki 1. şubeye getirilir. 1. şubede en gelişkin teknikle yapılan işkenceden sonra kolorduya bağlı olan soruşturma bölümüne tutuklu getirilir. Kolordunun soruşturma yeri, karargahın arkasında, yer altında 2 katlı bir binadır. Bu binaya tek gözlü ufak bir kulübeden girilir. Yer altındaki binanın üst katında işkenceciler kalmaktadır, alt katı ise insan alınlın alamayacağı türden işkencelerin yapıldığı yerdir. Burada görev yapan askeri istihbaratın adamlarıdır. Sıkı koruma altında tutulan görevliler dışında kimsenin giremediği bu yere yakalanan devrimciler ve hatta halktan sıradan insanlar gece getirilir, buraya getirilen kişi nerede olduğunu bilemez. İnsan mezbahası olan bu binada yapılan işkenceler sonucu ölmeyen kişinin daha fazla

yaması mümkün değildir. İşkence initlilerini dışardan işitmek mümkündür. Bir görev nedeniyle bu binaya yaklaştığımda, içerdeki initli seslerini bizzat kendim işittim. İşkenceye alınan kişi burada 40 gün kalmakta, gerekli gördüklerinde süreyi daha da uzatmaktadırlar. İşkenceyi görenin çözülmesi durumunda 40 günü dolmadan gözetim cezaevine gönderirler. Çözemediklerini ise çoğu sakatlanmış bir durumda gözetim cezaevine gönderirler. Göz altı binası karargaha bağlı istihkam taburunun bir binasıdır. Burada cezaevi yöntemleri uygulanır. Tutuklu 90 gün kalır bu süre içinde sürekli işkenceye tabi tutulur. 90 günün ardından 2 No'lu cezaevine gönderilirler.

SORU - Cezaevindeki uygulamaların yöntemi, bu uygulamalarda yer alanların niteliği hakkında bilgi verir misiniz?

Asker - Salt işkenceyle uğraşanların sayısı 70-100 arasındadır. Bu unsurlar çok gizli olarak kolorduya bağlı birliklerden seçilir, bir müddet işkence eğitimine tabi tutulmaktadır. Sürekli görev alan işkenceciler, bunların eliyle işkence yapmaktadırlar. Birliklerden seçilen bu unsurlar toplulardan distalannış, dünyadan habersiz gerici niteliktedirler. İşkencede görev alanların danışıyla ilişkileri tamamen kesiliyor, cezaevinde yatıyorlar, izne çıkmaları ve diğer bölümlerdeki görevlilerle görüşmeleri yasaktır. Sürekli verilen ilaçlarla bu unsurlar duyarsızlaştırılıyor ve adeta hayvanlaştırılıyorlar. Her türden maddi ve manevi işkencenin yanında en çok basyurdıkları bir işkence yöntemi de ilaçla robotlaştırıldıkları bu iğrenç mahluklar vasıtasıyla, erkek ve kadın tutuklulara tecavüz etmektir. Bütün uygulamalar işkence sorumlularının denetiminde yapılırak videoya alınıyor. Daha sonra tutukluyla seyretilirler, kendilerine teslim olmaları durumunda herkeşe seyretilirlerceği söyleniyor. Bu yöntem feodal anlayış olanların üzerinde etkili oluyor. Bu işkenceler cezaevinin bodrum katında, idamların yapıldığı katın bir altındaki katta yapılmaktadır, her türlü işkence aletleri mevcuttur. İşkencede yer alan erler terhislerine bir ay kala birliğine gönderiliyor, gönderirlerken gördüklerini ve duyduklarını hiçbir yerde anlatmamları söyleniyor, yoksa "kendiniz burda gördüğünüz uygulamalara maruz kalırsınız" denilip tehdit ediliyor. Bir de eğer gördüklerinizi, duyduklarınızı bir yerde söylerseniz komünistler sizi af etmezler, deyip uyarıyorlar. Burda yapılan işkencelerde görev alan erlere kendi yöresindekilere değil, farklı yörelerdeki tutuklulara işkence yaptırılıyor. Bu erlerden çoğu sanlık hastalığına yakalanıp, birer ayyaş durumuna gelmektedirler. Gardiyanlık görevini yapanlar kolorduya bağlı Deve Geçidi'ndeki mekanizma tugayının birliklerinden seçilir. Gerici ve faşist kesimden olan gardiyanlara üst sorumlular tarafından, günlük talimatlar veriliyor. Çoğu sadist ruhlu olan gardiyanlar, tutuklulara her gün yemin içirme, istiklal marşını ezberletme gibi uygulamalar yapıyorlar ve sürekli tutukluların göz hapsi altında bulunduyorlar. Tutuklulara rahat vermeme için keyfi istediği zaman yürüyüş, sürünme, dayak atma, marş okutma, faşist sloganlar bağırma, künyesini okutma vb. uygulamalar yapmaktalar. Bu emirlere itaat etmeyen tutuklunun koğuştunu sıra dayayına çekme, süründürme, tek ayak üstünde bekletme, sigara verememe, tuvalet suyunun içine sokma, kalas, zincir ve sopalarla dövme vb. uygulamalara tabi tutulur. Bu uygulamalar direnen kesimlere yapılmaktadır. Birçok tutuklu bu uygulamalar sonucunda beyin kanaması, kan kaybı, mide kanaması vb.

nedenlerden ötürü ölmektedirler. Olen tutuklunun tanınmış birisi olması veya ailesinin araştırma yapması, tabi güçlü ise, "intihar etti, hastalıktan öldü" vb. nedenlerle raporlar düzenlenerek, cenaze ailesine teslim edilir. Eğer öldürülen tutuklu tanınmış biri değilse veya ailesinin araştırma gücü zayıfsa, yukarıda belirttiğim gibi cezaevinden sorumlu 3 yüzbaşıdan oluşan sorumluluk mevkisinin kararıyla, ya cezaevinden bahçesinde açılan çukurlara gömülür, ya da Dicle nehrine atılır veya dışarda uygun bir yere gömülür. Yemek durumu: 3 ayın mutfak vardır, her bir mutfakta bir astsubay görevlidir. Mutfaklarda görev alan erler, kolordu içinde seçiliyor. 1. mutfak subay ve astsubaylara yemek yapar, bu mutfakta hazırlanan yemekler çok kalitelidir.

2. mutfak cezaevinde görev alan diğer tüm kesimlere yemek yapar, bu yemekler orduya yapılan yemeklerden kalitelidir.

3. mutfak ise tutuklulara yemek yapar, aslında buna mutfak değil de zehir laboratuvarı desek daha iyi olur. Bu mutfakta yukarıda belirttiğim mutfakların artıklarına tekerlekli küçük bir el arabasıyla getirilen lağım suyu karıştırılarak tutuklulara verilir.

Yemek dağıtımı gardiyanlar tarafından yapılmaktadır. Yemekten başka her şey benzeney bu buluş suyunun dağıtımı, tutukluların durum ve tavırlarına göre olur. Eğer tutuklu direnen birisiyse, gardiyan kendisine bir müddet tımar, örneğin: gardiyan 10'a kadar sayar, bu süre içinde tutuklu ne kadar yediyse yer, ondan sonra zorunlu olarak bırakmak zorundadır. Yemek dağıtımından önce tutuklulara dua okutulur. (Direnenler red eder.) Bu dua tutuklunun siyasi durumuna göre okutulur, eğer tutuklu Kürdistan'ın bağımsızlığını savunuyorsa okutulur da "vatan, millet, ordu var olsun, Kürtler kahrolsun" vb. sloganlar okutulur.

SORU - Mahkemelerdeki yargılmalara geçmeden önce şahit olduğunuz başka uygulamalar oldu mu?

Asker - Belirteceğim bir başka uygulamaya biçimi de şudur: İşkence dışında da kadın tutuklulara tecavüz edilmekte ve çoğu zaman koğuştalardaki çırl çıpakt tutulmaktadır. Bir diğer tanık olduğum olay ise, cezaevinin dış korunmasında görev alan, adını bilmediğim bir astsubay, içki içtikten sonra cezaevinin karşısındaki sokakta bulunan eve zorla girerek evin genç kızına tecavüz etti, kızın ailesinin şikayet etmemesi için bu aile tehdit edildi ve kızın ailesi de korkusundan bu olayı ne kıyan etti, ne de söyledi. Zaten şikayet etseydi de bir sonuç elde edemezdi.

SORU - Bu uygulamalara karşı tutukluların tavrı neydi?

Asker - Siyasi hareketlerine göre tutukluların tavrı da farklıydı. Cezaevine direnmenin merkezini PKK'lılar oluşturmaktaydı. Mazlum Doğan, Kemal Pir ve M. Hayri Durmuş'un önderliğindeki PKK'lı tutukluların, ezici çoğunluğu direniyordu. PKK davasının yargılananlardan az bir kesimi düşmana boyun eğerek teslim olmuştu, bunlar daha çok bilimsiz ve inançsız kesimlerdi. PKK'lilerin güçlü direnmesine karşın, diğer gruplarda güçlü bir direnme görmedim. Bu grupların içinde tek tek direnen sınırlı sayıda tutuklular vardı.

SORU - İşkence dışında, tutukluların teslim almak için uyguladıkları başka yöntemler oluyor mu?

Asker - Evet bir de iyi niyetli görevlileri denilen gardiyanlık kısmında yer alan bir grup vardır. Bu grüvede olanlar etrafını kollayarak tutuklunun yanına yaklaşıp, bunlar cezaevi yöneticilerini kast ederek "faşistler, yaptıkları uygulamalar haksızdır" vb. şeyler

söyleyerek kendilerini iyi niyetli göstermeye çalışırlar, amaçları tutuklunun düşüncesini öğrenmek olup, tutuklunun nabızını yokladıkları sonra yukarıdaki düşünceleri paylaşırlar varsa bunları tesbit edip üst yetkililere bildirirler. Hatta direnen tutuklulara gizlice sigara vb. şeyler vererek, tutukluyla dostluk kurmaya çalışırlar, bu ilişki sonucu tutuklunun zayıflığını tesbit edilip anında işkenceye alınır. Ayrıca teslim olanları da direnen tutukluların zayıflıklarını tesbit için görevlendirirler. Bunlar vasıtasıyla alınan bilgileri işkence sırasında tutukluyla karşı kullanırlar. Bir de PKK Hareketi ve diğer hareketler hakkında yapılmış olan filmler tutuklulara seyretilir. Bu tür yöntemlerle direnenleri teslim almak isterler.

SORU - Mahkemeler ve bu mahkemelerde devrimcilerin takındığı tutum hakkında bilgi verir misiniz?

Asker - İlk mahkeme 1981 yılının Nisan ayında başladı, ilk dava PKK Urfa-Siverek davasıydı. Bu grubun sayısı 300 dolayındaydı. Mahkeme öncesinde kolordu adeta alarm durumundaydı, davalar başlayınca kadar kolordunun bu tutumunu anlayamadım, ancak davalar başladıktan sonra mahkemeler için olduğunu anladık. Mahkeme öncesinde herkeste korku ve tedirginlik vardı. Nisan'da başlayan mahkemeler sıkı güvenlik altında yapıldı. Sabahın 8'inde baş helikopterden 2'si sürekli Diyarbakır üzerinde uçuş yaparken diğer üçü de cezaevinden mahkeme salonuna kadar, tutukluların götürme konvoyu izliyordu. Mahkeme süresince helikopterlerin uçuşları aralıksız devam etti. Ayrıca tutuklulara getiren konvoydan hariç 4 karyer 2 komando dolu cemse, iki polis arabası, bunlardan biri sivil istihbarat mensuplarına aitti, diğer 1. şubenin arabasıydı. Bu konvoyun eşliğinde getirilen Urfa-Siverek grubu tutukluların boyunlarından ve kollarından zincirle birbirine bağlıydılar, bu şekilde mahkeme salonunun içine alınırlar, daha sonra zincirler açılarak ziyaret odası dedikleri odaya bırakılır. Tutuklular elleri diz üstünde, etrafına bakmamak koşuluyla dik bir vaziyette yerleştirilirdi. Salonunda birçok asker tam teçhizat nöbet tutuyorlardı. Mahkeme salonu dışından da muhafız bölümü tarafından ablukaya alınmıştı. Dört teyple savunmalar bantlara alınıyordu, bu bantlar derhal Ankara'ya gönderiliyordu. Ayrıca stenografa çekilen ifadeler de beraberinde gönderiliyordu.

Görevim icabı bu duruşmaların çoğunu izledim. Bu duruşmalar ağırlıklı olarak PKK'lı tutukluların duruşmalarıydı. Mahkemeler tümüyle göstermelikti; çünkü avukatların ve tutukluların savunma yapmaları sürekli engelleniyordu. Örneğin: Urfa-Siverek davasının bir duruşmasında Av. Hüseyin Yıldırım mahkeme başkanı "müvekkilim işkence ve baskı altında" vb. sözler sarfederek, savunmanın bu koşullar altında yapılamayacağını iddia ettiği için, mahkeme başkanı tarafından susturuldu. Bu, duruşmanın ardından Av. Hüseyin Yıldırım'ın cezaevine atıldığını duydum, yine PKK davası avukatlarından soyadını hatırlayamadığım Batmanlı Zeki adında bir avukat, müvekkilini savunurken "feodal komprador" lafını kullandığı için, mahkeme başkanı olan binbaşı Emrullah tarafından uyarıldı. Mahkeme başkanı "feodal komprador" kelimesinin siyasi anlam taşıdığını söyleyerek avukatın savunmasını engelledi.

Ayrıca, bir deri, bir kemik yığını durumuna gelen ve çoğu sakat halde bulunan tutuklular mahkeme salonunda bile döşüyorlardı. Savunma yapan devrimcilerin sözleri hakimler tarafından sık sık kesilerek, hatta

konuşturulmayarak savunma yapmaları engelliyordu. Vereceğim bir örnek mahkeme heyetinin tavrının nasıl olduğunu göstermeye yeter; PKK'lı bir tutuklu savunmasını yapıyordu. Binbaşı hakim Emrullah savunma yapan tutukluyla bağırarak savunma yapmasını engellemeye çalıştı, ancak tutuklu konuşma tarzını sertleştirerek savunmasına devam etti. Mahkeme başkanı ile tutuklu arasında tartışma böyle sürerken, birden baktım ki tutuklu yerde, subay ve askerler onun kafasına vuruyorlardı. Ayrıca tutuklular oturdıkları yerden ifade yerine kadar yürüyemedikleri için, askerlerin kolunda ve yerden sürüklenerek getiriliyorlardı.

Duruşmalara ara verdiklerinde savcı hakime kızarak yeterince sertlik göstermediğini söylüyordu. Ayrıca mahkeme heyeti kendî aralarında dinlenme salonunda tartışırken Av. Hüseyin Yıldırım ile Batmanlı Av. Zeki üzerine konuşuyorlardı. Bu iki avukatın da Kürt oldukları, bunlar mevkikili değil Kürtlüğü savunuyorlar, bunlara konuşma hakkı vermemek gerekir diye konuşuyorlardı. Nitekim dediklerini daha sonra yaptılar.

Bu duruşmalarda Kemal Pir ve Hayri Durmuş'un savunmalarını bizzat izledim, başta bu iki devrimci olmak üzere PKK'lı tutuklular büyük çoğunlukla düşüncelerine bağlı olduklarını ve pişman olmadıklarını belirtiyorlardı. Örneğin: Kemal Pir mahkadeyle katliş nedeniini şöyle açıklıyordu: "Ben Türküm, Türkiye işçi sınıfının kurtuluşu Kürdistan'ın kurtuluşuna bağlıdır, Kürdistan kurtulmadıkça Türkiye emekçi sınıfı kurtulamaz, bundan dolayı Kürdistan kurtuluş mücadelesi içinde yer aldım." Bu savunmalar karşısında mahkeme heyeti ne yapacağını şaşıyordu. Bir seferinde savcının dinlenme molasında Ordulu hakime "senin hemşerin yaman adamdır" dediğine şahit oldum. Diyebilirim ki orada bulunan birçok asker bu savunmalar sonucu verilen mücadelenin haklılığına inandı.

SORU - Tanıkların durumu ve tutumları hakkında kısaca bilgi verir misiniz?

Asker - Daha çok tanıklar canını kurtarmak için, teslim olmuş olanlar, polis ve devrimci mücadelede zarar gören feodal kompradorların adamlarıydı, bunların vermiş olduğu ifadelerin daha önce hazırlanmış olduğu beldiydi. Örneğin: Bir duruşmada iki polis duruşma öncesinde, binbaşı Emrullah'a ifade veremeyeceklerini söylediklerinde, binbaşı Emrullah kızarak ifade vermek zorundasınız dedi. Ancak polisler duruşma sırasında zaman çok geçtiğinden dolayı, olayın nasıl meydana ettiğini hatırlamadıklarını söylediler. Binbaşı kızarak "çıkın dışarıya" dedi. Diğer tanıklardan birçokları ifade vermek istemediklerini söyleyince mahkeme başkanı tarafından sertçe uyarak ifade vermeye zorlanıyorlardı.

Gerek iftiraya dayanan tanık ifadeleri gerekse, savunma bantları ve stenografların Ankara'ya gönderilmesi şu gerçeği açıkça gösteriyordu. Kararlar ve uygulamalar Ankara'nın isteği biçiminde oluyor.

SORU - Mahkemeler hakkında başka belirtecekleriniz var mıdır?

Asker - Diğer siyasi hareketlerin davalarına düzenli olarak avukatlar girdiği halde, PKK'nın davasına avukatların girmemesi için, hertürlü yul deneniyordu. Gelen yabancı gazeteciler mahkemelere sokulmuyordu, önemsiz ve teslimiyeti kabul etmiş olanların davalarını izlemelerine müsaade edilmiyor. Ayrıca duruşmaları izlemek isteyen tutuklu yakınları her türlü hakaretle yapıyorlardı, kadınlara sarıklılık, dövme ve benzeri uygulamalar yapıyorlardı.

Bir de duruşmalar bittikten sonra tutuklular getirdikleri gibi tekrar,

Devamı 19. Sayfada

Impressum

V. i. S. D. P.:

İ. Demir

Neusser Strasse 13
5000 Köln 1

Yazışma Adresi:

SERXWEBÜN

Postfach: 10 16 83

Tel: 0221 / 73 91 324

5000 Köln 1

Ödeme Adresi :

Deutsche Bank Köln

İ. Demir

Konto Nr.: 107 45 58

BLZ: 370 700 60

Danimarka 6.50 dkr.

Avusturya 15.00 s.

İngiltere 0.50 £.

Hollanda 2.50 hfl.

Belçika 35.00 bfr.

Norveç 5.00 nkr.

Fransa 5.00 ff.

İsviçre 2.00 sfr.

İsviçre 5.00 skr.